

Thầy Giáo 18 Tuổi

Contents

Thầy Giáo 18 Tuổi	1
1. Chương 1: Định Mệnh Ta Gặp Nhau	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	13
5. Chương 5	17
6. Chương 6	20
7. Chương 7	23
8. Chương 8	26
9. Chương 9	30
10. Chương 10	34
11. Chương 11	37
12. Chương 12	41
13. Chương 13	46
14. Chương 14	50
15. Chương 15	55
16. Chương 16	59
17. Chương 17	63
18. Chương 18	67
19. Chương 19	73
20. Chương 20	77
21. Chương 21	81
22. Chương 22	85
23. Chương 23	89

Thầy Giáo 18 Tuổi

Giới thiệu

Một câu chuyện do chính tác giả Việt Nam sáng tác kể về mối tình của tiểu công và tiểu thụ, lúc đầu có lẽ sẽ rất vui nh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thay-giao-18-tuoi>

1. Chương 1: Định Mệnh Ta Gặp Nhau

Định mệnh ta gặp nhau.

– Thừa ông, con muốn về trường THPT CL2 để dạy học.

– Tại sao con lại muốn về trường đó dạy? Với lại con còn nhỏ tuổi làm sao mà có thể đi dạy được.

Ông ngạc nhiên hỏi tôi.

– Dạ thưa ông con muốn dạy trường đó vì ngôi trường đó mang bao kỉ niệm của bố mẹ con. Còn việc tuổi tác thì ông yên tâm. Con vừa tốt nghiệp sau 4 năm du học ở Canada về. Ở trường đó, con sẽ dạy môn Ngoại ngữ. Còn về thủ tục đi dạy thì con tin rằng cái đó đối với ông không khó.

Sau một hồi suy nghĩ rồi ông đáp:

– Thôi được rồi, ông sẽ chấp nhận chuyện này nhưng với 3 điều kiện.

– Bộ có điều kiện nữa hả ông. Mà sao ông ăn gian quá. Con nhờ ông có một chuyện mà ông đưa ra tới 3 điều kiện.

Tôi giãy nảy trả lời ông. Làm mặt hờn dỗi.

– Nếu con không chịu thì thôi vậy.

Ông nhanh chóng nói.

– Thôi được rồi. mà 3 điều kiện đó là gì vậy ông?

Tôi vẫn giữ nguyên bộ mặt hờn dỗi.

– Thứ nhất cuối tuần con phải về thăm ông. Thứ hai không làm việc đó quá 1 năm. Và cuối cùng thì sau khi hết 1 năm thì con sẽ về quản lí công ty chứ ông già rồi cần được nghỉ ngơi chứ.

Ông cười hiền và đáp lại tôi.

– Hixx... Sau khi dạy xong thì cho con tự do được 2 năm nha ông.

– Không được.

– Vậy 1 năm nha ông. Nha ông.

– Thôi được rồi. Nhưng mà sau đó phải về phụ ông quản lí công ty đó.

– Dạ con biết rồi. Con cảm ơn ông, con yêu ông nhiều lắm. Ông của con là nhất. Hoan hô ông muôn năm.

Vừa nói tôi chạy đến ông, ôm cổ ông và hôn lên má ông cái chụt.....

– Thôi đi. Lớn đầu rồi mà như con nít. Sắp đi dạy rồi mà còn làm như vậy không sợ học trò nó cười hả?

Ông chọc tôi.

– Có gì đâu mà cười hả ông? Con chỉ thể hiện tình cảm của mình thôi mà.

Tôi vui mừng cảm ơn ông. Vì thực chất tôi chẳng thích công việc kinh doanh. Nó thật nhàn chán và nhiều thủ đoạn vì người ta nói “thương trường là chiến trường”. Nhưng kệ tới đó rồi tính, bây giờ tôi sắp đạt được ước mơ của tôi qua bao năm qua rồi. Mừng quá đi thôi.

.....

Tôi: tên Hoàng Băng Thiên(tên hay chưa) năm nay 18 tuổi. Mới du học sau 4 năm ở Canada. Là đứa cháu dạy nhất của giám đốc công ty X. Ba mẹ qua đời do tai nạn giao thông khi tôi mới 5 tuổi.

Ngoại hình: cao 1m70, trắng trẻo dễ thương và sở hữu đôi môi rất quyến rũ: nhỏ nhắn, xinh xinh(cái này là mang vẻ đẹp của mẹ tôi) nhìn rất gợi cảm. Tính cách nhí nhảnh, hồn nhiên, trẻ con và đặc biệt là sợ mèo(cái này là vì lúc nhỏ bị mèo cào nên bây giờ vẫn còn bị ám ảnh).

Thế là nửa tháng sau tôi được nhận vào dạy. Trước khi đi, ông dặn dò tôi đủ thứ nào là phải thường xuyên về thăm ông, phải tự biết chăm sóc bản thân(cái này là ông hơi thừa vì từ lúc 14 tuổi tôi đã sang Canada sống rồi), không dạy quá sức, v.v...Ông làm như tôi là con nít(dù sao tôi cũng đã 18 tuổi rồi chứ).

Tôi xuống trước hai ngày để có gì thì làm quen trước với trường lớp. Xuống đó tôi ở một nhà người quen. Đó là nhà anh trợ lí của ông tôi. Nhà chỉ có ba mẹ anh ý sống thôi vậy nên khi tôi sống chung 2 bác ý rất

vui. Chiều hôm đó tui đi dạo để quen vs đường xa dưới này. Lúc đang trên đường về tui thấy một bé gái khoảng 10 tuổi đang khóc bên đường. Thấy vậy tui chạy tới hỏi em ý:

-Có chuyện gì vậy em? Sao em lại đứng đây khóc?

Em đáp trong tiếng nức:

-Em...em bị 2 anh thanh niên đi xa máy...giật mất 10 tờ vé số.

Nói tới đây em lại òa khóc.

Thì ra đó là một cô bé bán vé số. Tui rút ví ra và đưa cho em ấy 1 tờ 200k.

-Thôi em nín đi cầm lấy số tiền này mà giữ.

Có vẻ như em còn ngần ngại nhìn tui với ánh mắt rụt rè.

-Em nhận đi. Không sao đâu.

Cuối cùng thì em cũng nhận và nhìn tới với vẻ mặt biết ơn. Sau đó em đó tiếp tục đi bán và không quên nói với tui lời cảm ơn. Giờ đây tui thấy mình thật hạnh phúc và yêu đời vô cùng. Vì tui đã làm 1 điều tốt khi giúp được em gái lúc này. Nhưng việc làm của tui đối với em gái kia thì đã làm cho một người chú ý.

Qua hôm sau, tui đến khu du lịch Xẻo Quýt để chơi(cái này là tui đọc từ truyện Thăng Lốp Trưởng Cúi Bắp) để tham quan. Thoáng chốc, đã đến lúc về để ăn cơm. Đến bữa cơm bác gái nói tui:

- Cháu thông cảm nha. Ở đây thì cơm đạm bạc, chứ không có ăn ngon như trên thành phố.

- Ấy chết. Bác nói vậy con áy náy lắm. Hai bác cho con ở nhờ như thế này thì con cảm ơn không hết. Mà 2 bác yên tâm con dễ nuôi lắm ăn gì cũng được.

-Thì bác chỉ lo vậy thôi.

Bác gái cười hiền.

-Thôi bà, tui biết là cháu Thiên dễ chịu lắm, chứ không có khó tính như mấy thằng công tử bột khác đâu. Thôi ăn cơm đi cháu không ngại rồi ăn mất ngon.

-Dạ. Mà bác ơi, ăn xong để con rửa chén nha.

-Thôi con là khác đặc biệt cứ để đó bác làm cho. Cháu xuống ở chung vs 2 bác là vui rồi.

-Nhưng con thấy áy náy quá. Bác để con rửa cho, lúc trước con xa nhà 4 năm thì mấy chuyện này con cũng làm mà.

- Nếu con muốn thì cũng đc.

Cuối cùng sau một hồi thuyết phục và tốn 1 lượng lớn enzym 2 bác cũng đồng ý. Và 3 người tiếp tục ăn cơm. Rồi tui thực hiện nghĩa vụ của mình là rửa chén. Vì ở đây là miền quê nên mọi người ngủ rất sớm khi 8h tối thì nhà nào cũng đóng cửa, tắt đèn cả. Tối đó tui ngủ một giấc ngon tới sáng chắc là vì đi tham quan Xẻo Quýt nên mệt. Trước khi ngủ tui không quên hẹn báo thức để mai dậy sớm và thực hiện mơ ước của mình trong nhiều năm qua.

Reng...Reng...reng..

Nhờ cái đồng hồ mà tui thức dậy lúc 5h30, làm vệ sinh khoảng 20". Tui ra nhà và thấy tô bún đã đặt trên bàn. Thì ra bác gái đã chuẩn bị trước đồ ăn sáng cho tui. Ăn xong là 6h10, tui thay quần áo và đi đến trường. Buổi sáng, cảnh ở đây rất yên bình, không khí trong lành chứ không nhộn nhịp, ồn ào hay ô nhiễm ở đất Sài thành. Chạy xe 5 thì tui tới trường. Lúc này thì rất ít học sinh, tui có cơ hội ngắm nhìn trường kĩ hơn. Khoảng 6h30 thì tui vào phòng họp và giới thiệu vs một số giáo viên mới. Họ nhìn tui vs ánh mắt tò mò và ngạc nhiên vì tui không khác nào là học sinh cấp 3. Thậm chí còn trẻ hơn 1 số người.

Sáng nay là thứ 2 nên có chào cờ đầu tuần, tui theo nhiều giáo viên để dự buổi chào cờ đầu tuần. sau khi kết thúc buổi chào cờ. Tui đi theo cô Hoa lên lớp 11CBz vì cô cũng lên dạy gần lớp tui.(cô Hoa là giáo viên

dạy văn, khoảng trên 40 và là GVCN lớp 11CBz).Tui bước vào lớp vs nụ cười nở trên môi. Ở dưới lớp nhiều học sinh ồ lên, chắc họ không ngờ tui nhìn nhỏ như vậy mà là giáo viên. Bước vào, cả lớp đứng dậy tui nói:

- Good morning!!

- Good morning!!!

Cả lớp chào lại tui.

Sitdown please!!

Thế là cả lớp ngồi xuống. Lúc này cả lớp đã nhao nhao lên chẳng khác nào là cái chợ.

-Dont noise!!Ai mún hỏi gì thì raise your hand?

Dườngn như tui nghe thấy tiếng của một vài đứa là mún biết tên tui, tuổi nữa. Thế là tui nói tiếp:

-My full name is Hoang Bang Thien.

Nhiều đứa hỏi tuổi nhưng tui không trả lời. Và tui muốn bắt đầu. Cuối cùng thì buổi dạy đầu tiên cũng trôi qua. Tôi thấy hơi mệt không phải vì bài khó mà vì nhiều học sinh tò mò về tui quá.Đang trên đường về nhà thì tự nhiên xe tui bị bể bánh. Đúng là xui gì đâu á.Thế là phải dắt bộ đi. hizzz mệt chết. Lúc đang dắt thì có 1 học sinh dừng trước mặt tui. Liếc thoáng qua thì đó là một người cao khoảng 1m76, thân hình thì đồ con. Và hắn nói:

- ủa. thầy Thiên. Xe thầy sao vậy, có cần em giúp không?

-Xe bị bể bánh em biết ở chỗ nào sửa không? mà em là học sinh lớp nào sao biết tui?

- dạ em tên Hiếu học lớp 11CBz. thôi thầy để em dắt cho chứ em thấy thầy mệt rồi.

Tui hơi ngại nhưng cậu ta tha thiết quá nên tui cũng chấp nhận:

- Vậy thì làm phiền cậu.

Lúc đang trên đường tới tiệm sửa xe, tui và cậu ta cùng nhau trò chuyện. Nói chuyện một hồi thì cũng tới quán sửa xe, tui cảm ơn cậu ta. Không biết phải tui nhạy cảm lắm hay không tui thấy cậu ta nhìn tui vs ánh mắt lạ lắm nhưng tui không biết ý nghĩa của ánh mắt đó như thế nào. Cuối cùng cũng sửa xe xong và tôi về nhà.

Tối hôm đó tui trần trọc không ngủ được. Hình ảnh cậuta cứ quanh quẩn đầu tui và cứ thế tới 1h sáng tui mới ngủ đc. Nhưng tui đâu hay biết, cũng có 1 người không ngủ được.

Sáng hôm sau tui thức dậy mà vẫn còn mệt mỏi chắc là do lúc tôi ngủ trễ quá.Hôm nay, tui chỉ dạy hai tiết đầu thôi. Vẫn như hôm qua, bác gái vẫn chu đáo mua thức ăn sáng cho tui. Ăn xong tui thầy đồ và đi dạy. Đi qua con đường này tui thấy lòng mình thanh thản vì nơi đây thật yên tĩnh nhẹ nhàng và trong lành. Lúc này không hiểu sao. tui lại nhớ đến cậu ta (Hiếu ý), không biết lúc này cậu ta có nhớ tới tui như tui nhớ cậu ý không. Hôm qua, nhìn cậu ta dắt xe cho, mồ hôi chảy nhễ nhại trên trán tui cũng thấy ngại.

tui chợt nghĩ không hiểu sao mình lại nhớ tới cậu ta nhiều đến thế.Haizz...mày bị sao vậy Thiên.Cuối cùng cũng đến trường. Sau đó 2 tiết học trôi qua một cách nhanh chóng. Thế là tui ra về. Tui nghĩ bây giờ còn sớm, vậy nên tui quyết định đi dạo nơi này. Lúc này là tháng 2 nhưng nắng vô cùng gắt. Đi một hồi, tui quyết định vào quán kem(hông phải là tui trẻ con đâu nha mà đó là sở thích của tui vs lại trời nắng như vậy đc ăn kem thì tuyệt lắm).

Vừa ăn kem tui vừa lên face lướt web bằng chiếc lumia920 của mình.Thấy đã trễ, thế là tui đi về. Đang trên đường về nhà thì tui nhìn sang 2 bên đường(tính tui tò mò lắm, đi đường lúc nào đông người thì tập trung lái xe còn ít người thì tui nhìn xung quanh)vì lúc này đường cũng vắng người.Rầm...ui da đau quá. Thế là tui đã bị té,hizzzz. Tui đứng dậy để chửi tên mà đụng tui.

-Ê tên kia! Bộ không có mắt hả?

-Nhóc nói lại nha. lỗi là do nhóc đi không nhìn đường mà còn đổ lỗi cho người khác hả?

Lúc này tui mới nhìn lên kĩ hấn. OMG!!! Trước mắt tui là ¹ mỹ nam. Hấn ta cao hơn 1m8, nhìn rất menly, mặc chiếc áo sơ mà không gài nút trên cùng làm lộ ra bộ ngực rắn chắc. Còn khuôn mặt thì đẹp khôi chê. Mũi chẳng khác nào mấy người tây, cao mà thẳng, trán cao, đôi mắt đẹp nhìn rất thu hút người đối diện vs lông mi cong và dài. Tóc hấn nhuộm, mái tóc bồng bênh nhìn rất lạnh tử.

-Nhìn đủ chưa nhóc. Đừng thấy anh đẹp trai mà nhìn hoài nha...

Hấn nói mà nhếch môi cười nhìn rất đều.

-Ai mà thèm nhìn anh chứ. Hứ.

tui chối ngay

-Thật không đó.

Hấn lại cười. Ôi thôi tui ghét cái cười của hấn quá. Rồi hấn tiến lại gần tui, sát lại. Tui không biết hấn làm gì nhưng tui quay mặt đi nơi khác vì tui biết mặt tui lúc này còn hơn cả quả cà chua. Nhưng tui nào có biết ý định của hấn là lấy chiếc ra trên tóc rui xuống. Lấy xong hấn cười.

-Bộ nhóc sợ anh làm gì hay sao mà mặt đỏ ửng vậy. Mà như vậy thì nhóc đáng yêu lắm đó.

Nói xong hấn lại cười.

Tui có biết nói gì nữa đâu không biết là vì ngượng hay là vì vết thương ở tay mà tui không nói được. Lúc này thì hấn mới để ý tới vết thương cho tui, tui thấy hấn hết cười, mặt thoáng chút hốt hoảng. Hấn bảo:

- Nhóc bị trầy tay rồi, để anh đưa nhóc đi sát trùng.

- Không cần. Nhờ ai mà tui bị như vậy hả?

Tui mĩa mai hấn.

-Là lỗi do nhóc mà đâu phải tại anh.

-Nếu là lỗi của tui thì không cần bên đó quan tâm.

-Thôi là lỗi do anh, được chưa. Để anh dẫn nhóc đi sát trùng.

vậy là xa tui phải gọi lại ở tiệm gần đó. Hấn đòi chở tui về nhà nhưng tui không chịu. thế là vào trạm y tế. Sát trùng, băng vết thương xong hấn nói:

- Nhóc chạy xe gì mà kì vậy. Nhìn 2 bên đường chi.

Mặc dù tui biết là mình sai nhưng vẫn gân cổ cãi lại:

-cái gì mà kì do bên kia chứ đâu phải do tui.

-Bỏ tay nhóc lun...

Hấn thở dài nhìn tui.

- Mà nhóc tên gì vậy?

-Hỏi làm chi?

2. Chương 2

Tui nói trống không.

-Thì hỏi để biết.

-Biết để làm gì?

-Haizzz...mệt nhóc ghê lun. thui đc tui không nói thì thui vậy. Mà nhìn mặt nhóc vậy chắc là học sinh cấp 3 thui. Mới học cấp 3 mà đã tập tành rùi. Anh không ngờ một đứa tốt như nhóc lại hư hỏng như vậy.

- Ai nói vs anh tui là học sinh cấp 3? ủa mà sao anh biết tui tốt?

- Nhìn mặt nhóc vậy thì không phải học sinh cấp 3 thì là mẫu giáo hả? Còn chuyện nhóc là người tốt thì bí mật.

Hắn làm ra vẻ bí hiểm lắm. Ngó lơ, huýt sáo mới ghét làm sao.

Hizz...chắc mình nói là giáo viên chắc không tin đâu.Sao hắn lại nói mình là người tốt vậy ta. tò mò quá. phải hỏi hắn mới được.

-Anh trả lời đi, sao lại nói tui là người tốt?

-Anh sẽ trả lời nhưng với một điều kiện.

Hắn lại cười đều.

-Điều kiện là gì?

-Là nhóc phải cho anh biết tên, biết tuổi, học trường nào?

-Để làm chi?

Tui ngạc nhiên hỏi hắn.

-Thì anh muốn biết về em không được hả?

-Tui là cái gì của bên đó đâu mà bên đó muốn biết.

-Nếu vậy thì thui.

Nói xong hắn lại huýt sáo, ngó lơ. Ghét hắn ghê quá.

Hizz...tên này đúng là lì lợm mà.

-Thui được nào. Nếu bên đó đã muốn biết thì bọn công tử ta cũng trả lời cho nhà người đc toại nguyện. Ta tên Bằng thiên họ Hoàng, năm nay 18 tuổi, đang học lớp 12 trường THPT CL2. Nhà người còn muốn biết gì nữa không.

Tui nói vs cái giọng như trong phim kiếm hiệp Trung Quốc. HEHE hắn có nằm mơ cũng không thể ngờ rằng tui là giáo viên chứ không phải là học sinh đâu có học 12. Mà tui đã nói thật tên tui cho hắn biết, còn nói tuổi nữa như vậy là 50% là thật 50% là giả.

-Thì bữa tại hạ thấy công tử giúp cho hoàn cảnh của em bé gái bán vé số nên tại hạ nghĩ công tử là người tốt.

Hixx...hắn lém lỉnh trả lời lại tui. Thì ra là chuyện tui giúp bé gái đó hắn cũng biết đc.

-Tại hạ tên Nguyễn Hữu Tài là sinh viên của trường ĐH ĐT năm nay 21 tuổi rất vui được làm quen vs công tử.

- Cha già zô ziên. Ai hỏi mà giới thiệu đã vậy còn đòi làm quen.

Tui chọc hắn.

-Anh có 2 ziên đang hoàng nha.

Tui không trả lời hắn mà bảo hắn chở tui lấy xe về nhà vì bây giờ cũng trưa rùi.

Thế là hắn chở tui tới tiệm sửa xe lúc này để lấy xe của tui. Ngồi sau lưng hắn tui cảm nhận được tấm lưng cao lớn và bờ vai vững chãi của hắn. Lúc này, máu “mai trê” của tui nổi lên, tui muốn tiến sát gần bên hắn để vòng tay qua ôm hắn, đc đặt cằm lên vai hắn. Nhưng lí trí tui vẫn tỉnh táo để ngăn cản cái việc làm điên rồ ấy. Thế là tui tự trấn an mình bằng suy nghĩ:” Mày sao vậy Thiên, tại sao mày lại có suy nghĩ kì cục đó. Chẳng phải trong mắt này, hắn rất đáng ghét sao?”

- Sao còn chưa chịu xuống hay là nhóc chờ anh bế xuống mới chịu.

Hắn lại cười đều nữa. Nhưng phải công nhận là hắn cười rất điển trai, làm lộ ra hàm răng trắng đều như bắp thêm vào đó 2 cái răng khểnh nữa. Tui chắc rằng nụ cười này đã phải làm xao xuyến không biết bao nhiêu người khác giới lẫn đồng giới(và trong đó có cả tui nữa).

Thì ra là lo suy nghĩ mà tui không để ý đã đến từ lúc nào.

- Hừ...Ai mà thêm bên ấy bế chứ. Đúng là cha già mắc dịch, zô ziên.

-Chú ơi, cho con lấy chiếc xe lúc nãy và gửi lại xe này được không?

Hắn vừa hỏi chú chủ quán xe và nở ¹ nụ cười.(Hixx, tui lại ngẩn người mấy giây) mà hình như nụ cười là sức quyến rũ của hắn hay sao á. Ai mà thấy hắn như vậy thì chắc không nở lòng từ chối và chú chủ quán cũng không ngoại lệ.

- Được thôi.

-Dạ cháu cảm ơn chú.

Hắn vui mừng cảm ơn chú.

-Ừa sao anh không về mà gửi xe lại chi vậy?(Đổi cách xưng hô luôn)

-Thì anh chở nhóc về chứ tay nhóc bị như vậy làm sao mà anh dám để nhóc tự lái xe về nhà một mình.

Hóa ra là hắn lo cho tui, không biết là hạnh phúc hay bất hạnh đây. Mặc dù trong lòng tui cũng thấy vui khi hắn có ý như vậy nhưng ngoài mặt tui vẫn giả vờ từ chối.

-Thôi không cần đâu tui tự đi được. Không dám làm phiền anh.

-Gì mà làm phiền nữa không biết. Sao nhóc khách sáo vậy.Mà nãy nhóc nói là lỗi do anh thì để anh đưa nhóc về nhà anh mới yên tâm.

Sau ¹ hồi nghe hắn nói thì tui cũng đồng ý.

-Vậy thì làm phiền anh vậy.

Vậy là hắn chở tui về nhà. Trên đường đi tui nghĩ hắn cũng được đó chứ. Thôi chết rồi, hắn chở tui về nhà thì ai chở hắn đi bộ tới quán để lấy xe.Về tới nhà tui liền hỏi hắn.

-Vậy anh ra quán lấy xe bằng gì? Anh tính đi bộ hả?

-Ừa nhóc lo cho anh hả?

-Hả...cái...cái gì? Ai mà thêm lo cho anh chứ.

Tui lúng túng trả lời hắn mà quay mặt đi vì tui chắc lúc này mặt tui đã ửng hồng lên.

-Miệng nói không lo mà trên mặt hiện ra hết rồi kia. Bộ nhóc không mời anh vào nhà hả?

-Tui không quen tiếp người lạ với lại đây không phải là nhà của tui.

-Đùa nhóc thôi. Chứ bây giờ anh đi công chuyện rồi, có gì thì mai gặp nhé.

Hắn vừa nói xong thì có chiếc xe đến và chở hắn đi mất hút.

-Đi đâu thì đi luôn đi thứ gì đâu á.

Tui chửi theo hắn.Ừa hắn nói ngày mai gặp là sao ta, bộ hắn có ý gì hả. Mà thôi suy nghĩ chi cho đau đầu. Việc quan trọng lúc này là vào nhà nhanh đã vì cái bụng tui đang biểu tình.

Vừa bước vào nhà, bác gái đã hốt hoảng hỏi tui:

-Cháu bị sao thế Băng Thiên, sao tay lại băng thế kia.

-Dạ cháu bị té, không sao đâu bác chỉ là vết thương ngoài da thôi không sao đâu ạ.

-Ừ, như vậy thì bác yên tâm, mà cháu đói bụng chưa để bác dọn cơm ra nha.

Mặt bác gái dần như người chết đuối vớ được chiếc phao.

-Bác ui, con đói bụng lắm rồi để con phụ bác.

-Thôi, tay con như thế kia thì ngồi đó đi.

-Đúng rồi đó Thiên, tay con đang đau để đó bác gái làm cũng được.

Bác trai nói theo thế là tui được dành ngồi không để bác gái tự dọn. Ăn cơm xong, 2 bác cũng không cho tui rửa chén, tui miễn cưỡng đồng ý. Thế là tui vào phòng mình, lướt web đọc báo. Được 1 lát thì tui ngủ luôn. Khi tui thức dậy thì đã hơn 4h chiều. Vậy là tui đã ngủ được một giấc dài. Thức dậy rửa mặt, đánh răng thì tui đi dạo xung quanh.

- Chào nhóc. Minh đúng là có duyên ghê nhỉ?

Ừa, giọng nói này thì đúng là hần rồi.

-Ai mà có duyên vs anh chắc xui lắm.

-Sao nhóc nói vậy. Không sợ anh buồn hả?

-Tui có sao nói vậy à. Thì nhờ phước của ai mà tay tui bị như vậy hả? Sự thật mất lòng.

-Sao nhóc thù dai zũ zậy?

-Ừ, tui là vậy á. Thù dai lắm, không thích thì tránh xa tui ra y.

-Nhóc dễ thương thật đó mà không biết...

Nói tới đây hần chợt ngừng lại. Hixx máu tò mò, tính nhiều chuyện của tui lại trỗi dậy nên tui hỏi hần ngay,

-Không biết gì?

-Thì không biết thương có dễ không.

Trả lời xong hần cười. Hình như lúc trước mẹ hần sinh hần ra vào ngày cười, tháng cười, năm cười hay sao mà hần cười zũ vậy.

-Thằng điên.

Nói xong tui đá hần, hần ngã nhào xuống tui vội chạy đi. Chạy được 1 đoạn tui quay lại lêu hẩn và chạy thẳng về nhà. Ai biết được lỡ hần thù giặc như tui đuổi theo thì sao. Với lại hần khỏe hơn tui, chân lại dài hơn thì chắc chắn nhanh hơn tui rồi. Về tới nhà mà tui còn thở hổn hển. Nhìn lại đằng sau thì không thấy hần nên tui yên tâm. Vào nhà rửa mặt cho sáng khoái rồi vào ăn cơm. Vì tay tui còn băng nên chỉ ngồi ăn thôi không làm gì hết. Ăn xong, tui xin phép vào phòng. Xem lại bài để mai nay đi dạy cho tốt vì dù sao tui cũng chưa qua lớp đào tạo nào, chỉ theo kiến thức của mình thôi.

All I ever wanted

was to see you smiling

I know that I love you

Oh baby why don't you see

Bài nhạc chuông "All I ever wanted".

-Dạ con nghe là ông.

-Dạo này cháu khỏe không?

-Dạ cháu vẫn khỏe còn ông vẫn tốt chứ?

-Ừ, ông vẫn tốt nhưng ông nhớ cháu lắm.

Ông trả lời vs giọng buồn.

-Dạ, cháu cũng nhớ ông. Cuối tuần này cháu về thăm ông.

-Nhớ nhà cháu yêu, mà cháu đã hứa cứ cuối tuần là cháu về thăm ta mà.

-Dạ.

Nói chuyện một lúc thì ông xuống máy và bảo tui ngủ sớm vì ngày mai phải đi dạy sớm. Tui tranh thủ xem lại bài rồi khi đồng hồ đã 11h khuya thì tui tắt đèn đi ngủ.

Reng...Reng...Reng...Tiếng đồng hồ báo thức làm tui thức dậy. Lúc này là 5h30, tui thức dậy làm vệ sinh xong thì đi dạo quanh nơi đây. Lúc này tiếng loa phát thanh đang vang bài:” In the world like this”. Tui ngân nga theo điệu nhạc. Lát sau thì về nhà để chuẩn bị cho việc dạy. Vẫn như mọi bữa bác đã chuẩn bị đồ ăn cho tui. Ăn xong tui thay đồ để đi tới trường. Đang dắt xe ra cửa thì tui đã thấy hấn đứng ở đó.

-Hi nhóc. Chúc nhóc ¹ ngày mới tốt lành.

Và dĩ nhiên hấn không quên tặng cho tui nụ cười. Tui ngạc nhiên, hấn đến đây là gì có khi nào hấn thù chuyện hôm qua mà tới đây để trả thù. Hizz, lúc này chỉ có mình tui ở nhà, 2 bác thì đi ăn giỗ rùi.

-Anh tới đây chi vậy?

-Thì đến để đưa nhóc đi học. Chứ tay nhóc như vậy lái xe sao được. Mà nhóc đi xe máy thôi hả? Học sinh chưa đi được đâu.

-Nhiều chuyện tui đi gì thì quyền tui liên quan gì tới anh mà anh bình luận. Tránh ra để tui đi

3. Chương 3

May quá, hấn tới chở tui đi học chứ không phải để trả thù(tui nghĩ hấn cũng như tui chứ).

-Thôi để anh đưa nhóc đi. Chứ để nhóc tự đi anh không yên tâm.

Hấn cứ nằng nặc đưa tui đi. Mà sao tui để hấn đi được, dù sao tui cũng là giáo viên mà có người đưa rước cũng thấy kì kì. Nên tui nhất định từ chối.

-Bộ mấy người rãnh lắm hả? Mấy người cũng là sinh viên mà sao không lo học đi.

-Nhóc yên tâm anh học buổi chiều. Nên sáng anh rãnh nhóc cho anh thực hiện nghĩa vụ của mình nha.

-Thôi tui không cần.

Nói xong tui dắt xe đi, cà kê dè ngỗng vs hấn cũng hết thời gian. Tui đến trường ngay tức thì thì tui biết cứ như vậy thì sẽ trễ. Thật tình, tui chưa thấy ai mà mặt chai mày đá như tên này. Hấn vẫn theo tui tới trường, bực quá tui hỏi:

- Sao anh cứ theo tui hoài vậy?

-Anh đâu có theo nhóc, bộ con đường này của nhóc hay sao mà không cho anh đi.

Tui dơ lưỡi, cứng họng vội chạy nhanh tới trường. Hấn cũng chạy theo. Tui tới trường rồi thì hấn mới quay về. Nhưng tui đâu biết rằng hấn đi theo tui vậy vì hấn lo cho tui, sợ tay tui chưa lành hấn nên, lại có chuyện gì xảy ra nữa.

Topic chap 3 là:Bữa tiệc sinh nhật

Hôm nay, tui dạy cả 5 tiết. Hai tiết đầu là lớp 11CBz, bước vào lớp. Cả lớp đứng lên.

-Good morning class!!

-Good morning teacher!!

Cả lớp đồng thanh đáp.

-Who is monitor?

Cả lớp đồng thanh đáp.

-It's Luân.

Sau đó Luân đứng lên.

- Hello Luan. Nice to meet you. How are you today?

-I'm fine. Thanhks. And you?

-Not bad, Thanks.

Để tạo không khí vui cho cả lớp nên tui hỏi vài câu. Vì tui mặc áo dài tay nên không ai biết tui bị trầy tay. Cũng may là tuikhoong bị xây sát ở mặt nếu không thì tui hận hẳn quá vì đã làm ảnh hưởng đến nhan sắc của tui. Lúc này nhìn xuống lớp, tui bắt gặp ánh mắt của Hiếu nhìn tui đầy yêu thương, tui vội nhìn sang nơi khác. Thế là 2 tiết học của tui trôi qua nhanh chóng. Khi gần hết giờ, một bạn nữ đứng dậy hỏi nói.

-Teacher, could you tell me your phone number?

-OK, no problem. 018631134xx.

Ghi số điện thoại lên bảng và tui hỏi tiếp

-what is you name?

-I'm Nhi

-wow!! Nhi. Your name is very nice.

-Thanhks.

Nói xong tui bước đến giữa lớp và nói.

-Goodbye class.

-Bye

Những tiết học của tui kết thúc nhanh chóng. Bữa nay đã là thứ tư rồi, vậy là tui dạy đã được 3 ngày rồi. Lúc trưa đang ngủ thì.

All I ever wanted

was to see you smiling

I know that I love you

Oh baby why don't you see

All I ever wanted

was to see you smiling

All I ever wanted

was to make you mine

I know that I love you

Oh baby why don't you see

That all I ever wanted

Was you and me

I'm so alone

Here on my own

And I'm waiting for you to come

I want to be a part of you
Think of fool things we could do
And I begin
You're in my hand
I want to have you in my bed
You are the world
You're in my eyes
For I have all I want in my live.

Lại là ca khúc “All I ever wanted” vang lên. Tui nhìn qua thì thấy số lạ nhưng cũng trả lời với cái giọng ngáy ngủ:

-A...lô...

Bên kia ¹ giọng nữ vang lên

-Dạ đây có phải là số điện thoại thầy Thiên không ạ?

-Ừ, đúng rồi, Thiên đây mà ai vậy?

Vẫn là giọng còn buồn ngủ.

-Dạ, em là Nhi học lớp 11CBz.

-Ừ, Nhi hả. Có gì không em?

Lúc này thì tui tỉnh được đôi chút.

-Dạ, lớp em liên hoan, mời thầy đến chơi ạ.

Mặc dù tui đã hết lời từ chối nhưng vẫn không được thể là đành đi. Theo sự chỉ dẫn của Nhi, tui tìm được nhà của Nhi. Khi tới đầu hẻm tui đã thấy Hiếu đứng đó, dường như là Hiếu đứng đó để chờ tui. tui mỉm cười chào Hiếu và sau đó là theo Hiếu vào nhà. Vừa tới cửa tui đã thấy đám con trai tụ tập ở đó, họ chạy tới khi thấy tui và Hiếu. Tui nở nụ cười coi như là chào tui nó.

Sau đó dắt xe vào nhà. Qua lời kể của một số đứa thì tui biết được đây là nhà của Nhân, và bữa liên hoan này là để mừng sinh nhật Nhân. Nhìn sơ, tui thấy nhà Nhân khá rộng. Một lát sau tui thấy đám con gái chạy tới hỏi thăm tui đủ điều. Lát sau bữa tiệc cũng hoàn tất. trong tiệc tui thấy, có bánh kem, trên bánh kem có hình con trâu với 17 cây nến. Chúng tui thổi nến cắt bánh kem ra ăn. Có nhiều đứa quậy trét cả bánh kem lên mặt tui. Rồi sau đó là dọn thức ăn ra, rồi tới trái cây, bánh kẹo nhiều lắm.

Lúc này tui thấy mình thật đúng đắn khi đi tham gia sinh nhật này. Vì không dc Nhi nói là sinh nhật nên tui không mua theo quà(hizz, ngại ghê gớm lun). Chơi ở nhà Nhân xong là 5h30, rồi phụ dọn dẹp, thì 6h là xong. Thấy còn sớm nên quyết định đi tăng 2 đó là đi hát karaoke. Tui cũng đi nhưng tui đòi trả tiền coi như là quà cho Nhân vậy. Mặc dù không chịu nhưng cả lớp ủng hộ miễn cưỡng đồng ý vì tui nói nếu không như vậy thì tui ở nhà. Vào phòng karaoke, tui nó kêu thêm bia để uống. gái trai đều uống hết. Vì việc này mà sau này tui phải dở khóc dở cười

Hizz tất cả mọi người ai cũng ép tui uống hết. Vì quá vui vs lại khó từ chối nên tui uống mới chút mà đã xín(đã yếu mà còn ra gió). Khoảng hơn 8h thì mọi người về, vì tui xin quắc cần câu nên đâu có biết gì hết. Vậy nên Hiếu chờ tui về nhà Hiếu để ngủ vì Hiếu thì không biết nhà tui(nhà 2 bác ý). Hiếu chở tui về nhà Hiếu bằng xe của tui. Lúc này tui có biết trời trăng mây gió gì nữa đây tui ngủ một giấc tới sáng lun. Khi tui tỉnh dậy để đi uống nước thì thấy lạ:”Ủa đây là đâu ta”. Và bất ngờ hơn trên người tui bây giờ chỉ còn mỗi cái quần chip màu đen. Nhìn sang bên cạnh, tui thấy Hiếu đang ngủ ngon lành và cung trong tình trạng như tui chỉ có mỗi cái quần nhỏ. Tui vội hét lên.

-Á...Á...

Nghe tiếng la Hiếu vội thức giấc và nói với giọng vẫn còn đang ngáy ngủ.

-Có chuyện gì vậy thầy?

-sao tui lại ở đây?

-Thì hôm qua thầy say quá nên em đưa thầy về nhà.

– Vậy sao tui vs cậu lại như thế này.

-Như thế này là như thế nào?

Hiếu lém linh hỏi tui.

-Thì...thì sao tui với cậu trên người chỉ...

Nói tới đây tui khựng lại và mặt tui chắc hẳn đã đỏ lên nhưng vì bóng đèn ngủ mờ mờ nên tui nghĩ chắc Hiếu không nhận ra.

-thì em đưa thầy lên giường đang ngủ thì thầy ói ra hết người em và thầy. Vậy nên em phải cởi đồ thầy ra chứ. Sau đó vì mệt quá nên em không kịp thay đồ mà để vậy ngủ luôn.

Hiếu trả lời tui ¹ cách tỉnh bơ.

Sau đó Hiếu lại ngủ. Hizz gương mặt Hiếu ngủ trông thật đẹp đã vậy mà con trong tình trạng nude nữa mới ác chứ.

Lúc này tui mới có dịp nhìn rõ Hiếu kĩ hơn.Gương mặt góc cạnh trông thật nam tính, nước da ngăm ngăm tuy cơ thể không menly như hần nhưng dù sau cũng đẹp rồi. Ôi môi của Hiếu nhìn ngon quá thất lòng tui muốn cắn vào đôi môi ấy để cảm nhận nó ngọt tới mức nào.Nhìn Hiếu lúc này mới kích thích làm sao làm đầu óc tui suy nghĩ bậy bạ.

-Nhìn đủ chưa vậy em?

Tui lại bị bắt quả tang, tui cứ tưởng Hiếu ngủ rùi chứ vì cậu ta cứ thở đều đều. Ủa, sao cậu ta lại kiêu mình bằng em.

-Ê cậu ăn nói với ai thế hả? sao dám kiêu tui bằng em?

-Thì nhỏ tuổi hơn kiêu bằng em. Đây sinh năm 96 mà tháng 2, còn Thiên tháng 4 đó nha.

-Sao biết tui sinh 96 mà tháng 4.

-Thì nãy thay đồ cho Thiên thấy chứng minh thư chứ sao.

– Nhưng dù sao tui cũng là thầy của cậu.

Tui tức giận trả lời.

-Thầy chỉ là ở trường, còn ra ngoài Thiên nhỏ hơn tui nên kiêu tui bằng anh đó.

Tui sợ tên này luôn. Lúc đầu tui cứ tưởng hiền lắm chứ ai ngờ ¹ tên ranh mãnh, cáo già. Không thèm trả lời tui ngủ luôn vì bây giờ tui vẫn còn mệt. Sáng mai tui còn có tiết nữa mà, Nghĩ tới hết ngày mai là tui có thể về thăm ông nên tui vui lắm thế là ngủ lúc nào không hay mặc kệ cho tên nằm bên cạnh suy nghĩ rất nhiều.

Cuối cùng thì trời cũng sáng. Tui thức dậy nhưng vì không có đồ mặc để về nên tui đành mượn quần áo Hiếu về:

-Cậu có thể cho tui mượn quần áo để mặc về nhà không vậy?

-Được thôi, mà Thiên có cần mượn quần chíp không vậy?

Hiếu vừa trả lời và nhìn tui chăm chăm mà cười.

-Thôi không cần.

4. Chương 4

Không ngờ tên này lại dâm tặc như vậy. Thế là tui thay đồ vào và về nhà. Trước khi về, Hiếu thì thâm vào tai tui:

-Tối qua Hiếu dễ thương lắm, nhìn rất đáng yêu. Nhìn Thiên ngủ khi nude hấp dẫn lắm.

Lúc này, tui chắc là mặt mình đã đỏ chảng thua gì cà chua không biết là vì tức hay là ngượng nữa. Hixx cũng tại tui uống đỡ mà uống nhiều để bây giờ phải như vậy. (mấy bạn đừng có như tui nha) Tui dài Hiếu rồi vội chạy ra cửa để về nhà.

Ở file này có cảnh nóng nha!!!

Thế là tui đi về với sự mệt mỏi. Có lẽ dạo hôm qua uống hơi nhiều nên bây giờ đầu óc tui vẫn còn hơi nhức. Mà tui cũng không hiểu tại sao Hiếu lại nói chuyện với tui những câu như vậy. Sau này tui phải cảnh giác với “con yêu râu xanh sàm sỡ dâm tặc” này mới được. Cũng hên cho tui là 2 bác đi ăn giỗ tới trưa mới về nên việc tui ngủ bụi 2 bác đâu có biết. Về đến nhà mới 6h sáng, thế là tui quyết định tắm cho tỉnh người lại rồi sau đó đi ăn sáng. Thế là tui vào phòng mình để tắm(vì phòng tui có cả phòng tắm nữa).

Ôi! Cảm giác tắm mát thích thật, tui để cho dòng nước mát này làm sạch sẽ hết thân thể tui vì hôm qua tui đã ối ra chắc cũng dính đâu đó. Vừa tắm tui vừa ngân nga một vài bài mà tui yêu thích. Tắm xong, tới lúc mặc quần áo vào thì không thấy. Ôi trời, có ai như tui không chứ. Đi tắm mà quên mang theo quần áo. Tui có 2 cách lựa chọn: 1 là mặc đồ hồi này ra phòng để lấy đồ còn 2 là để như vậy luôn khỏi mặc gì hết mà ra tủ quần áo lun. Tui nghĩ thầm:” trong nhà không có ai hết với lại mặc đồ cũ thì cũng dơ rồi thế là tui quyết định chọn cách 2. Tui mở cửa phòng tới tủ quần để tìm quần áo để mặc, khi mới có tìm đc cái quần chíp thì cửa phòng tui bật mở.

OMG! Tui quay lại nhìn thì hóa ra là hần. Hần sững sờ nhìn tui, tui cũng đơ mất mấy giây sau đó giật mình vội chạy nhanh vào nhà tắm. Nhưng hần nhanh chân hơn tui, hần chạy tới nắm lấy tay tui và đè tui ra giường trong tình trạng không mảnh vải che thân. Tui cố gắng đẩy hần ra nhưng nào có được vì hần mạnh hơn tui nhiều. Thế tui cắn vào tay hần, hizz tên này lý thật tui cắn vậy mà hần không chịu buông tui. Hần giữ chặt tay tui hơn. Lúc này tui hết vùng vẫy được luôn. Bây giờ tui đang bị hần đè lên người mặt đối mặt chắc các bạn cũng biết tư thế này rồi chứ gì nữa.

Tên này đúng là dâm tặc mà hần cứ chăm chú nhìn vào chỗ hiểm của tui, nhìn không chớp mắt luôn mới ác chứ, đúng là thứ biến thái, bệnh hoạn mà. Thừa lúc hần không để ý tui đạp vào thành nhô của hần. Thế là hần ngã nhào xuống, vẫn chưa hết bực tui cho hần thêm 2 đạp nữa vẫn là chỗ cũ. Hần ôm của quý của mình mà rên. Cho đáng đời hần, cho hần vô sinh, cho nhà hần tuyệt tự luôn, thứ gì đâu á. Tui vội chạy vào phòng tắm mặc lại đồ cũ sau đó bước ra và đến tủ đồ lấy quần áo để vào phòng tắm để thay. Hizz, khổ thân tui vì hần mà tui phải khổ như vậy á. Tui thấy hần đang ngồi trên giường của tui, gương mặt vẫn chưa hết nhăn nhó. Thay đồ xong tui bước ra nhưng không thấy hần đâu. tui nghĩ chắc hần về nhà rồi. Nhưng không, khi tui bước ra cửa thì hần đang đợi tui ngoài cổng.

-Sao nhóc ác vs anh vậy. Lỡ anh có chuyện gì thì sao.

Hần nhăn nhó hỏi tui.

-Cho đáng đời. Vậy là còn nường tay á. Tui chưa cắt là may rồi.

Tui tức giận trả lời hần, nói thật bây giờ tui vẫn còn thấy bực.

-Anh chỉ giận thui mà. Mà a vs nhóc là con trai thì nhóc sợ gì hay nhóc là...

Hizz, có khi nào hần biết mình bị gay không ta. Chắc là không đâu, làm sao mà biết được, tui vội trấn an mình.

-là gì hả? Anh có biết là anh bệnh hoạn lắm không?

-Thui anh xin lỗi nhóc. Để tỏ lòng mình, anh mời nhóc đi ăn sáng. OK?

Hắn cười cầu tài vs tui.

Tui cũng đang đói bụng hay là mình nhận lời hắn đi. Được đi ăn chùa mà, ngu gì mà từ chối chứ.

-Nếu tui không nhận lời thì cũng thấy tội nghiệp. mà nói trước tui nhận lời là để giúp anh bớt tội lỗi á.

-Ừ, mình đi thôi nhóc.

Hắn mỉm cười nói vs tui.

Thế là tui theo sau hắn đến ¹ quán phở. Quán này, cũng rộng rãi, thoáng mát, sạch sẽ. Hắn chọn một cái bàn gần cửa sổ. Rồi hắn gọi 2 tô phở bò. Vì đói bụng nên tui ăn rất nhanh, thoáng chốc mà đã hết ùi, trong khi đó thì hắn ăn rất ít mà chăm chú nhìn tui ăn. Vô tình, lỡ dính lá hành trên mép, hắn lấy khăn giấy lau cho tui. làm mọi người xung quanh nhìn tui quá trời. Hizz, ngưỡng chết đi được. May mắn lúc đó hắn hỏi tui làm phá tan sự yên lặng này giờ.

-Bộ nhóc đói lắm hả?

-Ừ.

Tui ngại ngần trả lời hắn. Hizz, xấu hổ ghê quá, ăn tới nỗi không chú ý tới việc gì luôn.

-Mà sao anh không ăn. Tui thấy phở ngon mà.

Tui hỏi ngược lại hắn. Vì thấy tô của hắn còn nhiều.

-Nhìn nhóc ăn là anh no rồi.

Vừa nói hắn vừa cười trông đều thấy ghét.

Trời ơi, hắn đang chọc quê tui đây nè.

-Cười cái gì hả?Thì do tui đói nên vậy.

Mặt tui lại đỏ lên.

-Anh chọc nhóc đó. Anh không đói.

-Không đói sao rủ tui đi ăn chi vậy.

Tui bắt bẻ.

-Thì coi như chuộc tội với nhóc không được hả. mà nhìn nhóc nude như vậy đẹp lắm.

Trời ơi, mặt tui đỏ nữa rồi. Không biết là ngưỡng hay xấu hổ nữa.

-Đẹp cái đầu mấy người á.

-Cái đầu có gì đâu mà đẹp vậy nhóc?

Hắn đốp chát lại ngay. Kể ra tên này cũng đầu có vừa. Miệng lưỡi ghê gớm cũng thuộc dạng”mồm 5 mà miệng 10 . Tui không thêm đôi co với hắn chi nữa vì cũng đã tới giờ tui đến trường.

-Cảm ơn vì buổi sáng.

-Không cần cảm ơn, chỉ cần sáng nào nhóc cũng nude như vậy thì anh sẽ mời nhóc ăn.

Nói xong hắn rồ ga chạy mất(tất nhiên là đã trả tiền rồi) để lại cho tui cục tức ở cổ. tui đi nhanh tới trường, hizz nghĩ lại phải gặp Hiếu ở trường làm tui thấy ngưỡng. Phải đề phòng tên này mới được. Cuối cùng cũng đến trường. Bước vào lớp với nụ cười nở trên môi. Lúc này tui thấy đã khá dễ gần hơn với lớp này trừ ¹ người(chắc mọi người cũng biết là ai rồi). Tui hăng say dạy cho hết tiết học. Hết tiết, tui bước ra thì Hiếu chạy đến nói:

-Thầy cho em biết địa chỉ nhà được không?

-Để làm gì?

Tui ngạc nhiên hỏi

-Thì em trả lại quần áo cho thầy. Em đã giặt xong hết rồi.

Thì ra là như vậy nhưng tui vẫn còn chưa trả lại quần áo cho cậu ta. Thế là tui cho cậu ta địa chỉ nhà mình và hẹn chiều nay gặp ở nhà tui. Vì chiều nay có 2 bác ở nhà chắc hẳn không dám làm bậy. Chuyện lúc sáng vs hẳn tui đã rút kinh nghiệm ra.

Đang suy nghĩ không biết có nên đồng ý với Hiếu hay không. Thì bỗng nhiên sân trường trở nên náo loạn, hàng loạt học sinh chạy ào ra sân trường trong đó có cả nam và nữ. Tui không biết có chuyện gì mà lại náo động như vậy. Trong lớp thì tui nghe Linh với Long nói chuyện:

-Mày cho tao mượn dây chuyền của mày được không?

-Chi vậy?

Long không trả lời Linh mà lại hỏi lại Linh với khuôn mặt thắc mắc.

-Thì để tao diện ra gặp idol của trường mình chứ chi?

-Thôi đi má, mặt má như vậy, đeo dây chuyền chỉ làm mất giá trị của dây chuyền thôi.

Trả lời xong Long cười hí hửng.

Lúc này, Linh tức lắm nhưng cũng không thèm chấp Long mà quay sang hỏi Nhi:

-Nhìn tao như vậy có được không vậy mày?

-Thui đi mày ơi, lo xuống đó nhanh đi kéo idol đi mất.

Nói xong Nhi kéo tay Linh đi thẳng xuống sân trường. Sân trường lúc này đã kín mít học sinh, máu tò mò lại nổi lên thế là tui chưa kịp trả lời Hiếu mà cũng theo nhiều học sinh xuống sân trường. Khi đi tui nghe nhiều học sinh bàn tán.

-Nghe nói anh ý đẹp lắm đó mày ơi.

-Ừ, ảnh là học sinh củ của trường. Vừa đẹp trai, con nhà giàu lại là idol của trường lắm. Anh ý là niềm hãnh diện của trường mình đó.

-Ước gì tao là bạn gái anh ý, thì mất gì tao cũng chịu.

-Thui đi mày, mày nhìn mày lại coi:" Đĩa mà đi chân hạc" hả?

-Thì tao chỉ ước thôi. Mà ảnh tên gì vậy mày?

-Tài, Nguyễn Hữu Tài đó cưng.

Ủa, cái tên này sao nghe quen quen zữ ta. Tui nghĩ thăm dường như là có nghe cái tên này ở đâu rồi. Nhưng mà thui, tui không quan tâm, cái tui muốn biết là người học sinh củ của trường và được coi là idol của trường này. Thế là tui cũng nhanh chân chạy tới sân trường. Vì lúc này zừa tò mò cộng với máu "mê trai" trỗi dậy trên người tui.

Hizz, có cần phải chen lấn như vậy không trời? Thấy vậy, tui năn quá tính không thèm quan tâm nữa, vì dù sao tui cũng là giáo viên mà. Đi chen lấn với học sinh như vậy mất thể diện. Thế là tui quay đầu lại tính đi về phòng giáo viên. Nhưng vừa quay lại đi được mấy bước thì tui nghe thấy:

-Hoàng Băng Thiên.

Tiếng của ai mà nghe quen zữ vậy ta. Vì lúc này sân trường rất náo loạn, học sinh la hét quá trời nên tui không nhận ra. Mà ai kiu tui vậy trời kiu tui vậy trời đã vậy mà còn kêu cả họ tên luôn. Tui là tui ghét ai kêu tui như vậy lắm. Tui quay lại, thì từ tức giận mặt tui ngạc nhiên mất chữ O, miệng chữ A mà nhìn. Thì ra đó là hẳn, cái tên lúc sáng xem tí nữa là đã hại đời trai tui. Tui ngạc nhiên nhìn mà lúng túng hỏi:

-Ủa...ủa...anh, anh làm cái gì mà ở đây?

-Anh từng là học sinh ở đây, bộ anh về thăm trường cũng không được hả?

Hắn mỉm cười trả lời tui. Nụ cười làm cho nhiều con tim đập trật ¹ nhịp(tui cũng chung số phận như họ).
Ủa, hắn nói hắn là học sinh củ vậy có khi nào hắn là idol không vậy ta. Đường như tui thấy một luồng sát khí rất mạnh đang bao phủ tui, nhìn xung quanh tui thấy rất rất nhiều học sinh nhìn tui với ánh mắt khó hiểu, tò mò, rồi tức giận có cả ghen tị nữa.

-Bộ thầy Thiên có quen với anh Tài hả?

Câu hỏi của Nhi kéo tui về thực tại.

-Hả?...Ừ, ừm.

Tui giật mình trả lời nhi.

-Cái gì? Thầy hả?

Hắn ngạc nhiên nhìn tui, sau đó hướng ánh mắt sang Nhi để chờ câu trả lời.

Có lẽ hiểu được điều đó từ ánh mắt hắn. Nhi vội trả lời.

-Vậy anh tài không biết đây là thầy Thiên hả? Chắc anh nghĩ là học sinh thôi đúng không? Lúc đầu tui em không tin nhưng sau đó thì cũng chấp nhận đó là sự thật. Mà anh Tài với thầy Thiên quen với nhau hả?

Chưa thỏa mãn với câu trả lời của tui. Nhi lại hỏi hắn tiếp.

-Ừm.

-Chào anh, em là Nhi học lớp 11CBz. Thầy Thiên dạy lớp em môn Tiếng Anh, nhìn thấy như vậy chứ thầy dạy dễ hiểu lắm.

- Chào em, anh là Nguyễn Hữu Tài đang là sinh viên của trường ĐHĐT.

Tùng...Tùng...Tùng...Tiếng trống thông báo đã hết giờ ra chơi, thế là đám quỳ này phải vào lớp để học, mặc dù nhiều người còn thấy luyến tiếc lắm.

-Tạm biệt anh, em vào học tiếp đây.

Nhi nhìn Tài mà tiếc nuối. Cô nàng ước rằng, tiếng trống có thể trễ thêm 5 hay 10 phút để nàng ý có thể nói chuyện được với hắn thêm 1 lúc nữa.

Liếc sang, tui thấy hắn đang nhìn tui chằm chằm, thấy có điều đó không ổn nên tui tính bài chuẩn.

-Thôi tui phải vào lớp đây, anh đi thăm thầy cô giáo đi. Chắc họ vui lắm khi biết có học sinh như anh mà vào thăm mình.

-Ừm, mà em vào lớp để chi vậy?

Trời ơi. Tên này đúng là điên điên khùng khùng đây. Bộ hắn không nghe Nhi nói lúc nãy hả.

Không biết tên này có bị thiếu năng không nữa. Nếu mà bị thì uống quá vì trên đời này mất đi 1 mỹ nam.

-Thì đi dạy chứ làm gì. Một anh ghê.

Tui trả lời với giọng bức tức. Rồi bước nhanh vào lớp. Đi được 1 đoạn tui quay lại thì thấy hắn đi vào phòng Hiệu trưởng.

Haizzz, cuối cùng thì cũng kết thúc ngày làm việc này vậy là tui có thể về thăm ông ừi. Nhớ ông quá đi thui!!! Vậy là tui dắt xe ra về, chạy được 1 đoạn tui thấy hắn từ đâu lên sát tui và nói:

-Chiều nay nhóc đợi anh ở nhà. Anh có chuyện muốn hỏi?

Nói xong hắn chạy mất tiêu. Hizzz, tên này đúng là độc tài, tui chưa đồng ý mà. Về đến nhà thì tui thấy cửa mở vậy là 2 bác đã về.

-Ủa, 2 bác về nhà lúc nào vậy?

-Mới về thôi con.

Bác trai trả lời.

5. Chương 5

Bác gái đâu rồi ạ?

Không thấy bác gái đâu nên tui hỏi

-Bác ở dưới này nè Thiên.

Từ nhà bếp tui nghe bác vọng lên. Sau đó bác bê lên mâm thức ăn.

-Con lên thay đồ ùi rửa mặt ùi xuống ăn cơm.

-Dạ.

Tui lễ phép trả lời bác rồi lên phòng. Vài phút sau, tui xuống ăn cơm.

-Sao nay bác mua nhiều thức ăn vậy?

Tui ngạc nhiên hỏi bác vì bữa ăn hôm nay quá trời thức ăn luôn.

-Đâu có con, đây là đồ giỗ còn dư nên bác 3(tên nhà mà 2 bác đi ăn giỗ) nói bác mang về.

Ừ, đúng rồi ở đây người dân rất thảo ăn, có cái gì cũng chia sẻ ngọt bùi với nhau, như vậy càng làm khắn khít tình làng nghĩa xóm.

-Hôm qua con ăn gì vậy?

Bác bắt ngờ hỏi tui

-Dạ, con ăn cơm quán.

Tui vừa ăn vừa trả lời bác.

-Thế tối qua ngủ một mình như vậy có buồn không?

Ặc...mén tí nữa là tui phun cơm ra hết luôn ùi. Cũng may là kịp bình tĩnh lại.

-Dạ không.

Tui gượng cười trả lời bác. Hai bác nào biết hôm qua tui như thế nào sỡ không biết cái gì, đã vậy ngủ trong tình trạng nude 90% nữa.

-Mà 2 bác, con có chuyện này muốn nói.

-Chuyện gì vậy con?

Bác trai lên tiếng.

-Dạ chiều nay con xin phép 2 bác cho con về thăm ông rùi chiều chủ nhật con về.

-Ừ, chuyện này lúc trước ông cháu cũng nói với 2 bác rồi.

- Tổ cha mày, có vậy mà cũng ngập ngừng. Ừ, con đi 2 bác sẽ nhớ lắm nhưng mà có vài ngày thôi. Với lại ông con chắc cũng nhớ con lắm, con về thăm ông đi. Nói thật, có con trong nhà, 2 bác vui lắm. Hai bác luôn coi con là con cháu trong nhà rồi.

Bác gái tiếp lời.

-Dạ con biết ạ.

Thật tình, trong lòng tui cũng coi 2 bác như là người thân của mình rồi. Không hiểu sao tui chỉ mới ở đây chưa được một tuần nhưng thấy trong căn nhà này rất thân thuộc. Có lẽ do 2 bác đối xử với tui rất tốt.

-Thôi ăn cơm đi, cơm canh nguội hết rồi. Ăn đi con.

Bác trai nói.

-Dạ.

Thế là 3 người lại tiếp tục vào bữa ăn. Ăn xong, 2 bác vẫn chưa cho tui rửa chén vì nói vết thương tui chưa lành hẳn. Vậy là tui lên phòng lướt web đọc báo và ngủ đi lúc nào.

Hizz, cái gì vậy trời, ngứa mũi quá. Chịu không được nữa, thế là tui đành thức dậy. Bất ngờ, ngạc nhiên xen chút bức tức và xấu hổ. Trước mặt tui là Hiếu đang nhìn tui mà cười nham nhở. Trên tay cậu ta đang cầm cọng tóc. Chính nó đã làm tui ngứa mũi.

-Sao cậu vào được đây?

Tui ngạc nhiên hỏi.

-Thì ba má em cho anh vào.

-Em, anh nào ở đây hả?

Tên này thích chọc tức tui lắm hay sao á.

-Thì ra ngoài rồi, Thiên nhỏ hơn Hiếu thì kêu Hiếu bằng anh. Cái này Hiếu nhớ có nói với Thiên rùi mà. Thiên bị bệnh mất trí nhớ hay thiếu I-ốt vậy.

Trời ơi, tức chết đi được. Dám nói mình mất trí nhớ rùi còn thiếu I-ốt(nghĩa là đàn độn, ngu dốt) nữa. Tên này đúng là quá lắm rồi.

-Quần áo của em, anh giặt xong rồi đây.

Tui đưa tay ra giật lấy. Thấy tui im re hẳn tiếp tục chọc tức.

-Thế quần áo của anh đâu? Hay là em giữ lại để làm kỉ niệm.

Nếu ai nói giết tên này là không ở tù thì tui sẵn sàng làm chuyện đó. Lúc này máu đã dồn lên tới não.

-Ai mà thèm giữ làm kỉ niệm. Có cho không chắc gì lấy. Chưa giặt, muốn lấy thì lấy đi.

-Ấy chết, sao em tệ zữ vậy, tệ còn hơn là “vợ thằng đậu”. Mai mốt làm “dzợ” anh thì sao mà lo cho “chồng” với con được.

-Chồng con gì ở đây hả tên điên kia. Biến ra khỏi đây.

-Có chuyện gì mà cháu là to thế Thiên?

-Dạ không có gì đâu bác.

Tức quá chịu không được nữa nên tui hét thật to ai ngờ làm ảnh hưởng tới 2 bác.

Trái lại sự bức tức của tui mà cậu ta cười ghê lắm, cười rất hả hê. Tên này thích “cười trên sự đau khổ của người khác” lắm nè.

-Haha...Nhìn em như vậy dễ thương với đáng yêu lắm. Thôi đc rồi lần này thì anh bỏ qua cho “dzợ” nhưng không có lần sau đâu nha. Mà thôi coi như anh tặng bộ đó cho “dzợ” làm kỉ niệm. Nếu thấy nhớ anh thì lấy ra mà ngắm.

Tui thiệt không thể chịu được tên này nữa.

-Nhưng “dzợ” phải dẫn anh đi ăn để đền chuộc lại sự tệ hại của mình.

-Ăn gì hả? Tui chưa trả lời cậu là gặp ở nhà tui. Đó là cậu tự nghĩ vậy thui. Ai bảo cậu tới chi.

Hehe dường như tui đã trả thù được. Nhìn mặt ngây ra thế kia mà mắc cười.

-OK. Vậy thì anh sẽ nói cho mọi người biết “dzợ” yêu của anh lúc ngủ nude đẹp như thế nào.

Vừa nói cậu ta vừa lấy cái Iphone ra mà đưa ra những tấm ảnh nude của tui lúc ngủ. Hizz, con đã làm gì mà ông trời lại bắt con chịu như thế này(Trời: Đừng kiêu ta, do ngươi uống nhiều thôi).

-Nếu “dzợ yêu” chấp nhận anh 3 điều kiện thì anh hứa sẽ delete những pic này?

-Còn nếu không?

tui hỏi ngược lại hần.

-Thì ngày mai học sinh trường CL2 sẽ thấy nhưng bức ảnh nude của thầy giáo Bằng Thiên.

Hizz hần dám đe dọa tui luôn.

-Lỡ cậu bắt tui làm 3 điều kiện trái với pháp luật thì sao.

-Yên tâm đi. Anh chỉ muốn “dzợ yêu” làm cho anh những việc tốt thôi.

-Thật không đó?

Tui nghi ngờ hỏi lại.

-Thật mà.

Cậu ta trả lời 1 cách chắc chắn. Thôi thì chấp nhận 3 điều kiện hần đưa ra dù sao cũng tốt hơn là bị học sinh nhìn thấy những ảnh nude của mình. Ai chứ cậu ta nói là làm á, chứ không đe dọa đâu. Với lại những điều kiện cũng không quá sức của tui.

-Vậy 3 điều kiện đó là gì.

-Điều đầu tiên là anh muốn “dzợ” thay đồ và đi chơi với anh. Sao điều này có khó khăn với “dzợ” không?

-Đơn giản.

-Còn 2 điều nữa, nói lun đi.

-2 điều đó tạm thời anh chưa nghĩ ra. Mà “dzợ” yên tâm. Những điều đó “dzợ” làm được mà.

-Làm phiền cậu ra ngồi được không?

-Sao vậy? Bộ anh không được nhìn “dzợ” mình thay đồ hả? Mà có gì đâu mà “dzợ” ngại dù sao thì anh cũng thấy rùi mà.Hehe...

Cậu ta nhìn tui mà cười nham nhở.

-Vậy thui, tui không đi đâu hết.

Tui tức giận trả lời hần.

-Sao “dzợ yêu” của anh hót zữ vậy? Coi chừng nổi mụn xấu rùi anh bỏ á.

Hần lại chọc tui. Hizz, tên này sao thích chọc người khác thế không biết.

-Xí, bộ mấy người tưởng mình có giá lắm hả? Xấu mà chảnh thấy ghét.

-Thôi, hạ hỏa đi cưng. Kiểu này chắc để anh dẫn “dzợ” đi uống nước quá.

-Uống nước chi cha nội.

Tui ngạc nhiên hỏi.

-Thì kêu cho “dzợ” Dr. Thanh giúp thanh lọc cơ thể không lo bị nóng.

Sợ tên này luôn. Sao hần cứ cà rờn thế không biết.

-Bây giờ có ra ngoài cho tui thay đồ không hay là ở nhà.

-Thui được rùi anh ra. Anh chờ nhóc ở nhà dưới.

Chờ cậu ta đi xong, tui đóng cửa phòng lại chứ không thể sơ suất như chuyện trước. Tiến tới tủ đồ, tui nghĩ thầm:”chọn bộ nào đây ta”. Sau 1 hồi đắn đo suy nghĩ, cuối cùng cũng chọn được 1 bộ ưng ý. Đó là chiếc quần short và cái áo thun, khoác thêm chiếc áo jean bên ngoài đi với đôi giày converse và chiếc mũ jean lưỡi trai kèm theo là phụ kiện là dây đeo tay. OK thế là chuẩn. Tui bước xuống nhà, thấy tui hần nhìn tui mà mặt ngạc nhiên. Thấy vậy tui hỏi:

-Bộ mặt tui dính lọ hay sao mà nhìn ghê vậy.

Hắn thần thờ mắt mấy giây sau đó thì thăm vào tai tui.

-“Dzợ yêu” của anh đẹp lắm, nhìn rất teen. Anh chỉ sợ ra ngoài đó có ai bắt cóc “dzợ” thôi.

Tui biết mặt tui lúc này đã đỏ ửng lên rồi. Nhưng tui vẫn đáp lại.

-Thui đi, xấu như tui thế này ai thèm bắt cóc để nuôi tồn cơm.

-Dạ, thưa 2 bác con đi chơi lát nữa con về ạ.

Tui nói vọng xuống nhà dưới.

-Vậy con có về ăn cơm không? Mà con không về để thăm ông hả?

Tiếng bác gái ở nhà dưới vang lên. Lát sau bác bước lên chỗ tui.

-Dạ thôi ạ, chắc con không ăn cơm chiều với 2 bác được. Chiều nay con đi chơi rồi về thăm ông sau đó ăn cơm với ông lun.

6. Chương 6

Ừ, vậy cũng được.

Bác gái đáp lại.

-Dạ con chào bác.

Hắn lễ phép thưa bác gái.

-Chào con, con là...

Bác gái nhìn hắn với ánh mắt tò mò.

-Dạ con là... là bạn của Thiên ạ.

Hú hồn cứ tưởng hắn lại nói bậy nữa chứ.

-Dạ, thưa bác con đi chơi ạ.

Tui liền kéo hắn đi gấp nếu không 1 hồi hắn nói bậy thì khổ.

-Ừm, đi chơi vui vẻ nha con.

Bác mỉm cười nói với tui.

-Dạ, thưa bác con đi.

Hắn cũng chào bác.

-Ừm.

Sau đó hắn chở tui tới quán cafe. Quán này lúc này vắng khách. Hắn chọn 1 chỗ ngồi khá kín vì chỗ đó có nhiều cây cảnh xung quanh nên ít ai để ý tới.

-Ủa, đó không phải là ba má “dzợ” hả?

-Không phải, họ là người quen thôi. Tuy vậy nhưng họ rất tốt với tui.

-Mà ba má “dzợ” đâu?

Tui lặng im 1 lúc rồi sau đó trả lời hắn với giọng chùng xuống.

-Ba má tui mất lâu rồi.

-Hiếu xin lỗi. Xin lỗi vì đã gọi lại chuyện buồn của Thiên.

Đường như lúc này hắn không còn cà rờn nữa. Tui thấy mặt hắn cũng buồn.

-Thui không có gì, chuyện đó lâu rồi. Cách nay hơn 10 năm rồi. Nên bây giờ tui cũng không nhớ được hình ảnh của họ nữa(Có thể mọi người nói sao quá vô tâm nhưng thực sự thì 1 thằng nhóc mới 5 tuổi thì làm sao mà có thể nhớ được hình ảnh của ba mẹ mình với lại cũng lâu rồi 13 năm chứ ít gì).Mà bây giờ tui tốt rồi, không sao đâu. Ông tui rất thương tui với lại tui cũng có 2 bác nữa mà.

Hắn không nói gì mà nắm tay tui siết lại. Đường như sự im lặng của hắn lúc này là niềm cảm thông đúng nhất đối với tui. Thấy vậy, tui liền hỏi:

-Làm gì mà siết chặt tay tui vậy?

-Ấy chết, Hiếu xin lỗi nha. Hiếu không cố ý.

Tui mỉm cười nhìn hắn

-Thui không có gì đâu.

Nhưng tui nào có biết lúc này trong đầu hắn đang nghĩ:”Em cứ cười mãi như thế đi. Em biết khi cười em vô cùng đáng yêu không. Anh sẽ bên em để chia sẻ những khổ đau và bất hạnh với em. Anh yêu em nhiều lắm. Hỡi thiên thần của anh”. Thấy hắn cứ suy nghĩ đầu đầu, tui đưa tay ra hươ hươ trước mặt hắn mà chả ăn thua gì gọi mấy lần mà cũng không trả lời, tức quá tui hét lên.

-Ê, suy nghĩ gì mà ghê vậy?

-Hả...Cái gì?

Hắn lúng túng hỏi tui.

-Trời ơi, làm gì mà đờ người ra vậy? Tui gọi nãy giờ mà không trả lời.

-Có suy nghĩ gì đâu, toàn mấy chuyện linh tinh thôi mà.

Hắn gãi đầu trả lời tui, mặt ngơ ngơ nhìn mắc cười.

-Mà nhóc uống gì? Dr Thanh nha?

Hắn cười lém lỉnh hỏi tui.

-Dr thanh gì chứ. Cho tui ly kem hương vani.

Thế là hắn kiêu ra cho tui ly kem vani còn hắn thì cafe. Kể ra tên này cũng hay, nói chuyện với hắn rất vui, miệng lưỡi dẻo ghê gồm làm tui cười suốt. Nhưng những chuyện này không thể qua mắt được 1 người. Người ấy tức giận bỏ đi.

Ăn kem xong, hắn chở tui đi. Tò mò nên tui hỏi:

-Đi đâu vậy?

-Tới đó rồi biết.

Hắn quay lại trả lời tui.

-Nhưng tui còn phải về nhà thăm ông nữa.

-Hiếu sẽ chở Thiên về nhà trước 6h,được chưa?

-Nhưng mà cậu tính dẫn tui đi đâu?

-Bí mật nói trước mất vui.

Trời ơi, ghét tên này ghê quá. Tui thì tò mò mà hắn thì không nói. Nhưng tui vẫn để yên cho hắn chở đi. Sau một hồi thì cuối cùng cũng tới nơi.

-Thấy nơi này thế nào?

Hắn hỏi tui. Tui không trả lời hắn mà chỉ lo nhìn xung quanh vì nơi đây phải dùng từ “tuyệt đẹp”. Ở đây là đồng cỏ bao la, phía xa là con sông Tiền, dưới sông thì thấp thoáng vài chiếc thuyền của người dân đánh cá. Con sông Tiền này đã giúp người dân nơi đây trong việc mưu sinh. Mang phù sa, cung cấp nước cho người dân trong việc trồng lúa. Ngoài ra mang lại 1 nguồn lợi thủy sản và giúp họ nuôi các sinh vật nước ngọt. Đồng cỏ, ở đây rất rộng, ở đây đẹp vì nó mang dáng dấp của tự nhiên. Khi đến đây thì con người có thể trút bỏ hết ưu tư phiền muộn và họ sẽ hòa nhập vào thiên nhiên. Họ sẽ không còn cảm thấy lo lắng vì bận bịu cuộc đời, không tính toán, để hãm hại đồng loại của mình.

-Wow!! Đẹp thật sao mà cậu biết được nơi này hay thế.

Tui ngạc nhiên hỏi. Không ngờ người như cậu ta mà lại yêu thiên nhiên như thế.

-Thì lúc trước, Hiếu buồn đi dạo rồi tìm được nơi này nè. Mỗi khi buồn Hiếu thường ra đây.

-Ừ.

Tui đáp gọn lơ.

-Mà Thiên ở đây chờ Hiếu 1 lát nha. Hiếu đi rồi quay lại ngay.

-Ừa đi đâu vậy?

Tui tò mò hỏi hắn.

-Bí mật không thể tiết lộ.

hắn nham nhở nhìn tui cười.

-Xí mấy người mà cũng có bí mật hả? thui đi đâu thì đi y. Nhớ quay lại đón tui là được ừ. Đừng “đem con bỏ chợ” đó.

Tui chọc hắn.

-Tuân lệnh, làm sao dám bỏ Thiên ở đây 1 mình chứ.

-Ừ, biết vậy là tốt đó cưng.

-Nhưng nhớ đừng có đi đâu đó nha.

Trời ơi, tên này làm như tui là con nít không bằng.

-Tui đâu phải là con nít.

-Thì dặn trước vậy thôi.

-xí ai mà thèm bắt cóc nuôi tồn cơm chứ được gì.

-“Dzợ” đẹp như vậy bán cũng có giá lắm á.

Nói xong hắn chạy mất. Chắc hắn biết nếu ở lại thì sẽ nghe tui ca nên chuồn trước.

Còn lại 1 mình, tui đi dạo để ngắm cảnh xung quanh. Vừa đi vừa ngân nga hát thì nghe tiếng nói:

-Đi đâu thế cưng? Có cần anh đi chung không?

Quay lại tui thấy 2 tên chắc cũng đã qua tuổi tam tuần. Nhìn chăm chăm vào tui như muốn ăn thịt tui chẳng khác nào “sói già gặp được cừu non”. Nhận thấy có điều gì đó hơi nguy hiểm, tui hết hoảng và hơi lo sợ nhưng tự trấn an mình phải bình tĩnh lại. Thế là tui trả lời bằng giọng tự nhiên nhất:

-Cảm ơn. Tui không cần.

Sau đó tui tiếp tục bước đi. Nhưng bọn chúng đã nắm tay tui lại và nói bằng cái giọng gớm ghiếc.

-Nhưng tui anh thì cần đó.

Rồi chúng nó cười với giọng man rợ. Tui giật tay ra và chạy nhanh đi. Chạy được một đoạn thì tui bị lũ nó bắt lại.

-Làm gì mà cưng chạy nhanh thế? Bọn anh có làm gì đâu?

-Nếu vậy thì làm ơn bỏ tay tui ra đi.

Tui nói với giọng tức tối.

-Nhưng bọn này muốn vui vẻ với nhóc 1 tí.

-Đồ khốn, buông tao ra.

Lúc này dường như không chịu được nữa nên tui đã chửi lũ nó. Nhưng vừa chửi xong thì...

-Chát...Mày chửi ai là đồ khốn hả? “Rượu mời không uống” tính uống rượu phạt hả?

Huhu, hấn tát tui mạnh lắm, tí nữa là tui đã ngã quỵ xuống, mặt tui lúc này rất đau. Nhưng tui vẫn mạnh mẽ nói tiếp:

-Tao chửi 2 bây đó. Lũ bây là thứ khốn nạn, biến thái, bệnh hoạn.

-Khốn nạn này...biến thái này...bệnh hoạn này...

Mỗi lời nói là mỗi cái tát mà chúng dành cho tui. Tui đau lắm nhưng vẫn cố không cho chúng chạm vào người mình. Thứ dơ bẩn như tụi nó không có tư cách đụng vào thân thể tui.

-Nếu mày đã chửi như vậy thì tụi tao sẽ cho mày biết thế nào là bệnh hoạn, biến thái.

Hấn lại cười, nụ cười mới kinh tởm làm sao.

-Tao không cho phép.

Tui la lên.

-Biết điều thì nằm im đi, còn nếu không thì tụi tao sẽ cho mày đi không được đó. Hahaha

Lũ nó lại cười nữa. Cười trên nỗi đau của tui. Cười vì sắp được làm nhục tui. Tui cố gắng vùng vẫy nhưng không được. Lũ khốn nạn từ từ cởi quần áo tui ra. Lúc này trên người tui chỉ còn mỗi cái quần chíp.

-Wow! nhìn nó hấp dẫn quá mày ơi. Trắng còn hơn con gái.

-Như vậy chơi mới sướng chứ.HAHAHA

Nước mắt tui bắt đầu tuôn ra, không phải vì đau là vì tui sắp bị làm nhục. Sự trong trắng tinh khiết của đời tui sắp bị mất đi bởi 2 tên này. Một tên thì đưa môi hấn để chạm vào môi tui. Tui cắn chặt răng quyết không để cho hấn thực hiện ước nguyện. Thế là hấn là tát tui.

-Đến nước này mà vẫn còn ngon cổ hả?

7. Chương 7

Sau đó hấn bóp mũi tui lại. Vì ngạt quá nên tui phải mở miệng ra. Vừa mở miệng thì đã bị hấn đưa thằng nhỏ vào miệng tui.

Thằng nhỏ của chúng có mùi vô cùng khó chịu. Tui như muốn nôn ra hết. Hấn lấy tay nắm đầu tui liên tục để giúp hấn thỏa mãn cơn hứng tình. Tui rất muốn cắn cái thứ đang trong miệng mình nhưng lũ nó đã nói.

-Nếu cắn thì của mày cũng không còn.

Tên còn lại thì dùng tay xoa bóp của tui bên ngoài quần chíp. Bất ngờ ở đâu Hiếu nhào tới và đá cho tên đang nắm đầu tui liên tục. Vì bị bất ngờ, hấn né đòn không kịp nên bị húng trợn cú đá đó. Tên còn lại thì bị Hiếu hạ đo ván. Xử lí 2 tên này xong, Hiếu đến bên tui hỏi:

-Lũ nó có làm gì Thiên không?

Bất ngờ tên lúc này đứng dậy và rút trong người ra một con dao nhỏ chạy đến nhắm vào Hiếu mà lao vào.

-Cẩn thận đằng sau.

Nghe vậy, Hiếu quay lại để tránh nhưng vẫn bị trúng ở tay. Thấy vậy tui la lên.

-A, cảnh sát tới kìa. May quá.

Nghe nói tới cảnh sát 2 tên đó lật đật bỏ chạy. Tui vội mặc quần áo vào và đến bên cạnh Hiếu.

-Tay cậu chảy máu rồi kìa. Để tui đưa cậu về nhà.

Tui dìu Hiếu tới chỗ gửi xe rồi chở Hiếu về nhà.

Vì không muốn để cho 2 bác lo lắng thế là về nhà của Hiếu. Vào nhà, tui hỏi liền:

-Hộp thuốc ở đâu? Để tui băng có cho cậu.

Theo sự chỉ dẫn của Hiếu, tui tìm được.

-Ngôi im nha, để tui sát trùng vết thương cho. Mà vết thương sâu như vậy có cần đi bệnh viện không vậy?

Tui lo lắng hỏi vì thấy nó cũng khá sâu.

-Thui không sao đâu, chỉ là vết thương ngoài da. Mà Thiên có bị sao không vậy?

-Tui không có bị gì hết á.

Tui dối Hiếu, mặc dù bị chúng tát khá nhiều. Hiz bây giờ vẫn còn đau.

-Thật không á. Mặt Thiên sưng hết rồi đây này.

Hắn lo lắng vì thấy mặt tui sưng lên, còn in rõ những ngón tay.

-Không sao thật á. Mà tui xin lỗi nha vì tui mà cậu bị như vậy.

-Sao Thiên nói vậy. Người xin lỗi là Hiếu mới đúng vì Hiếu dẫn đến đó nên Thiên mới bị như vậy. Lũ khốn chúng nó nếu để Hiếu gặp lại thì...

Lúc này, gương mặt hắn lộ rõ sự tức giận.

-Mà Hiếu giỏi thật nha, 1 mình mà hạ gục 2 tên đó chỉ trong chốc lát.

Thấy hắn có vẻ tức giận, tui chọc để cậu ta vui trở lại.

-Trời ơi, có 2 tên chứ 20 tên hay thậm chí nhiều hơn nữa, Hiếu sẽ làm gọn chúng hết.

-Thôi đi cha, chảnh gì thấy ớn.

-Không có, Hiếu nói thật. Hiếu sẽ bảo vệ Thiên suốt đời này.

Mặt tui lại đỏ lên, không biết hắn nói như vậy là có ý gì đây. Thấy tui đơ người ra hắn nói vui:

-Mà bị như vậy cũng mừng ghê á.

-Điên hử, bị như vậy mà mừng hử?

Tui ngạc nhiên hỏi hắn với ánh mắt khó hiểu không biết tên này lúc này đánh nhau có chạm dây thề kinh nào không.

-Thì được “dzợ yêu” chăm sóc, lo lắng chứ sao...Á đau...nhẹ nhẹ tay thui chế, muốn giết chết “chồng” hử “dzợ”?

-Cho đáng đời, bây giờ mà còn giỡn đc.

Tui nhăn mặt.

-Trời ơi, “chồng” có giỡn đâu...Đau đau, nhẹ tay không được hử?Hizz “dzợ” ác quá.

-Mà ba má cậu đâu sao tui không thấy?

-Ông nội với ba Thiên qua đời lâu rồi còn mẹ thì lấy chồng khác ra nước ngoài định cư.

Hizz, không ngờ, hoàn cảnh hần càng đáng thương hơn tui. Tui thì còn được ông trong khi đó hần còn mẹ mà không được mẹ yêu thương chăm sóc lo lắng. Chắc hần phải mạnh mẽ lắm mới được như vậy. Tội nghiệp hần quá.

All I ever wanted

was to see you smiling

I know that I love you

Oh baby why don't you see

All I ever wanted

was to see you smiling

All I ever wanted

was to make you mine

I know that I love you

Oh baby why don't you see

That all I ever wanted

Was you and me.

-Dạ con nghe nè ông.

-...

-Dạ chắc con về không được vì có công chuyện

-...

-Dạ, chào ông.

...

- Sao không Thiên không về vậy.

Hần ngạc nhiên hỏi tui.

-Thì cậu bị như vậy thì sao mà tui có thể về nhà được. Cậu như vậy 1 phần cũng do tui nên

-Nên “dzợ” muốn ở lại chăm sóc cho “chồng” hả?

Hizz, chưa nói xong mà hần đã cướp lời tui rồi.

-Nếu còn nói như vậy thì tui về đó.

Tui làm mặt giận.

-Thui mà đừng về, “dzợ”...ý quên Thiên ở lại với Hiếu nha?

Nhìn mặt hần lúc này ngổ ngó mới đáng yêu làm sao.

Không nỡ bỏ hần 1 mình với lại lỡ tối nay hần có làm sao thì chắc tui ân hận suốt đời quá.

-Thui được ùi.

-Yeahhhhhhhh...

Hần vui mừng.

-Làm gì mà vui ghê zữ vậy? Bộ đang có âm mưu mờ ám đen tối nào hả?

Tui chọc chần.

– Làm gì có âm mưu nào chứ.

Hắn làm mặt xụ trả lời.

-Ai biết chứ mấy người ghê lắm nha.

Tui vẫn chọc hắn.

-Hiếu hiền khô hà.

Hắn mỉm cười nói.

-Ở nhà đi, tui đi mua gì ăn.

Tui thấy cũng đói.

-Thôi để Hiếu đi với Thiên chứ Thiên đi 1 mình Hiếu không an tâm.

Thấy hắn còn mệt nên tui không cho hắn đi, nhưng hắn quyết định đòi đi cho bằng được. Tui đành nghĩ ra 1 ý.

– Nhà còn gì không để tui nấu ăn cho.

-Còn, Thiên cũng biết nấu ăn hả?

Hắn ngạc nhiên hỏi tui.

-Sao không trời.

Vậy là hắn dẫn tui xuống nhà bếp. Thấy trong tủ lạnh còn đồ ăn quá trời. Vậy là tui quyết định làm canh mướp đắng với thịt, sườn heo chưa ngọt và trứng chiên. Đang nấu, thấy có gì nhột nhột ở vai. Tui quay lại thì thấy hắn để cầm lên vai tui và thì thầm:” “Dzợ” anh đảm đáng quá”.

-Lên kia mà chơi. Mà sao anh nói kiểu đó bộ muốn đuổi tui về hả?

Tui xỏ xiên.

-Đâu có đâu, muốn năn nỉ ở lại không được mà đuổi.

Hắn trả lời mà mặt bí xị nhìn mắc cười. Lát sau, cũng nấu xong, tui vội dọn ra và bê lên. Tui không cho cậu ta làm vì tay cậu ta còn đau nên không thể làm được. Hizz, vì tui lo cho hắn mà hắn”được nước lấn tới”.

-Tay Hiếu còn đau hay là Thiên dứt cho Hiếu ăn nha.

-Vậy sao mà tui ăn được? Lớn rùi mà dứt gì nữa trời.

Tui khó chịu hỏi hắn.

-Nhưng tay Hiếu còn đau lắm. Đi mà, nha, năn nỉ Thiên á.

Tên này đúng là quá đáng mà. Thế là tui phải dứt cho hắn ăn từng muỗng 1.

-Giá mà ngày nào cũng được như vậy thì tốt quá.

Hắn hí hửng.

8. Chương 8

-Lo ăn đi còn học bài đi ngủ, sáng mai học nữa đó.

-Biết rồi “dzợ” yêu.

Lại cà rồn.

-Lát nữa có mấy câu trúc với câu điều kiện “dzợ” giảng lại zùm “chồng” nha.

-Đừng có nói vậy nữa mà.

Tui tức giận nói. Hizz, tên này sao lì thế không biết.

-Ừ, không nói nữa. Lát nữa giảng lại nha. Mà nhìn mặt tức giận đáng yêu thật đó.

Hắn vẹo má tui.

-Bỏ ra coi, tui giảng rồi có được gì không?

-Bộ có nữa hả?

Hắn giầy nãy.

-Sao không trời. Thời buổi bây giờ kinh tế khó khăn thì phải tính toán chứ.

- Bữa sáng với châu kem được không?

-Ừ, nhớ nha. Thôi lên học trước đi, tui xuống rửa chén.

Sau đó, hắn lên phòng mình còn tui rửa chén xong cũng vào phòng hắn. Hizz đúng là phòng của con trai, nhìn dơ khủng khiếp. Tui là tui ghét ở dơ lắm, nên tui thu dọn lại.

-Thôi, cần gì phải dọn. Tốn thời gian.

Trời, sợ tên này luôn, vậy mà cũng nói được. Sau đó tui giảng cho hắn lại vài ngữ pháp. Lúc hắn học, tui lên mạng đọc báo. Cuối cùng hắn cũng học bài xong.

- Tui ngủ ở đâu?

Tui hỏi hắn.

-Trên giường.

-Còn cậu?

-Cũng trên giường.

Hắn trả lời tỉnh bơ.

-Thôi kì lắm.

-Có gì đâu mà kì.

Hắn cười cười hỏi tui.

Hizz, ai biết được nữa đêm hắn có giở trò gì không. Chuyên lần trước làm tui cảnh giác hơn. Mà nhà thì chỉ có mỗi cái giường, bất tiện gì đâu á. À, đúng rồi.

-Thôi cậu xuống đất nằm y.

-Thiên nữ đối xử với người bệnh như vậy hả?

Hắn nói vậy thì sao mà tui từ chối được.

-Thui đc ùi, lên đây ngủ nhớ không có làm gì đó nha.

Tui nói trước.

- Làm gì mà làm gì trời. Thôi tắt đèn ngủ nha.

-Khoan đã.

Tui nhanh tay lấy chiếc gối ra để ngăn cách chia đôi chiếc giường.

-Có cần phải làm vậy không trời.

-Cần chứ. Thôi ngủ đi.

Thế là cả 2 bắt đầu chìm vào giấc ngủ. Chắc là vì hôm nay quá mệt mỏi.

-Buông tao ra, bọn khốn.

-Tui bay không được làm vậy. Á...

-Có chuyện gì vậy Thiên, tỉnh lại đi, Thiên ơi.

Hắn lay mạnh người tui.

-Huhu, tui sợ quá, bọn nó, bọn nó...

Tui òa khóc lên, thì ra chỉ là ác mộng. Hình ảnh 2 tên lúc chiều cứ ám ảnh tui.

-Thôi không sao đâu, chỉ là mơ thôi mà. Bọn chúng không dám làm gì nữa đâu, có Hiếu ở đây rùi.

Hắn nhẹ nhàng nói đưa tay ra lau những giọt nước mắt đang chảy trên khuôn mặt của tui.

-Thôi ngủ đi Thiên, đừng sợ.

Thế là hắn ôm tui chặt lại, như sợ tui bị ai bắt mất. Tui cảm nhận được hơi ấm từ hắn. Sau đó hắn buông tui ra và đặt đầu tui nằm trên tay của mình. Vậy là tui lại chìm vào giấc ngủ.

Ánh nắng chiếu xuyên qua căn phòng làm tui thức giấc. Và giật mình khi mình đang ngủ trên tay của cậu ta. Nhìn qua tui thấy cậu ta vẫn còn ngủ trông rất say sưa. Hizz, lấy tay làm gối cho tui mà vẫn ngủ ngon lành vậy. Chắc có lẽ vì gặp phải ác mộng nên làm cậu ta lo lắng nên bây giờ cậu ấy vẫn còn ngủ. Khi ngủ nhìn cậu ta rất đáng yêu khác hẳn với lúc thức dậy.

Muốn nhìn rõ hơn, tui sát, sát và cuối cùng khoảng cách của 2 tui chỉ còn vài cm. Nếu tui mà sát thêm tí nữa chắc là “môi chạm môi” luôn quá. Lúc này tui có thể nghe và cảm nhận được hơi thở của cậu ta phả mặt tui. Mặt tui lúc này chắc đã đỏ lấm rồi, tim thì đập nhanh và mạnh hơn lúc bình thường. Tui biết mình bị GAY cách đây 2 năm, khi đó tui đang ở Canada và tui yêu thâm người con trai lớn hơn tui 2 tuổi. Vì bản tính nhút nhát, nên tui không dám thổ lộ tình cảm của mình với anh ta mặc dù ở Canada Chính phủ đã cho phép kết hôn giữa những người đồng tính.

Thế là tui đành chôn sâu tình yêu đơn phương của mình vào trái tim. Nhận thấy nếu cứ như vậy thì chắc không ổn, chắc sẽ có chuyện gì xảy ra, nên tui ra ngoài. Tui từ từ lấy tay của cậu ta ra khỏi đầu mình một cách nhẹ nhàng để không làm cậu ta thức giấc vì tối qua cậu ta đã mất ngủ rùi. Với lại lúc này cũng còn sớm nên để cho cậu ta ngủ thêm chút nữa. Sau đó tui ra ngoài mua 2 phần ăn sáng và bàn chải đánh răng cho mình. Làm vệ sinh cá nhân xong tui vào phòng kiểu cậu ta dậy ăn sáng rồi chuẩn bị đi học.

-Cậu muốn ngủ tới khi nào nữa. Trễ học rồi đó.

Thấy cậu ta im re tui cúi xuống kéo cậu ta lên. Vừa mới nắm được tay thì cậu ta bất ngờ kéo tui xuống. Thế là tui ngã xuống “môi kề môi” với cậu ta. Rồi lật người tui lại và nói bằng giọng hết sức ngọt ngào:

-Hôm nay, “chồng” hơi mệt nên không đi học được.

Tính nghĩ đây, tui là tui ghét những người hay viện cớ này cớ nọ để nghỉ học lăm.

-Mệt thì cũng phải đi.

Tui nghiêm mặt nói.

Hắn không trả lời mà nhìn tui với ánh mắt đắm đuối chan chứa yêu thương. Mặt tui lại đỏ nữa, tui lại đập dồn dập hơn. Biết có chuyện không hay sắp xảy ra tui đẩy cậu ta ra. Nhưng vì sức tui yếu làm sao mà đẩy được chứ. Càng đẩy thì càng bị giữ chặt, vì đau quá nên tui đánh vào tay chẳng may trúng ngay vết thương hôm qua chưa lành vậy là cậu ta buông tui ra. Được giải thoát tui mừng quýnh nhưng sau đó xụ xuống vì mặt cậu ta nhăn nhó. Biết mình hơi quá, tui liền xuống nước.

-Đau lắm hả? Cho tui xin lỗi nha. Cũng do cậu nắm chặt tay tui quá nên...

Cậu ta không trả lời tui mà làm mặt giận bước ra khỏi phòng. Tui lủi thủi bước theo. Hizz tui sợ nhất là những người im lặng như thế này, chẳng thả trách móc còn dễ chịu hơn.

-Thôi cho tui xin lỗi mà đừng giận tui nữa. Bây giờ tui làm gì thì cậu mới chịu nói chuyện với tui.

Hắn đưa về mặt đưa đám của mình ra mà nói với tui rằng.

-Thiên làm Hiếu đau lắm, Thiên biết không hả?

-Biết.

Tui đáp.

-Nhưng tay thì đau ít mà chỗ này thì nhiều.

Vừa nói cậu ta lấy tay mình đặt lên ngực trái của mình. Tui có thể cảm nhận được tim cậu ta đập rất nhanh chẳng khác nào tui lúc sáng. Mặt đỏ lên, tui hỏi

-Vậy thì phải làm sao?

-Muốn Hiếu hết đau thì Thiên phải...

Cậu ta chu chu cái môi ra. OMG! Thì ra là “kiss”. Hizz, sợ tên này luôn. Mặc dù tui đã từng ao ước được làm chuyện đó 1 lần nhưng mà làm sao được. Tui vẫn còn ngượng lắm, tui chưa sẵn sàng. Nhưng hắn cứ đưa gương mặt ngây ngô của mình ra mà nhìn tui, cuối cùng tui cũng xiêu lòng. Tui từ từ ngước lên (vì cậu ta cao hơn tui) và chutzzz tui định quay đi nhưng cậu ta nhanh hơn tui đưa tay nâng lấy má tui và quần lấy môi tui. Tui chống cự nhưng không được vì cậu ta mạnh hơn. Lúc này tui dường như nín thở vì cậu ta hôn rất điêu luyện như con nhà nòi, bây giờ tui không còn chống cự nữa mà hưởng ứng theo nụ hôn. Lưỡi cậu ra bắt đầu vào trong miệng tui, chiếc lưỡi tham lam ấy đi vào trong mọi góc ngách, dường như không muốn bỏ sót nơi nào. Và tui cũng như vậy, tui cũng đưa lưỡi mình vào trong miệng cậu ấy để khám phá. Nụ hôn rất ngọt ngào hơn cả bất kể thứ gì mà từ trước giờ tui nếm thử. Nó không khó chịu như hôm qua. Sau 1 hồi nồng cháy thì buông ra. Mặt tui lúc này đỏ lúm rùi, tui không hiểu tại sao mà mình có thể làm chuyện này được. Xấu hổ chết đi được. Thế là tui đứng im, cậu ta nhìn tui mà cười và thì thầm vào tai tui:” Hiếu hôn tuyệt lắm”. Bây giờ mặt tui đỏ hơn cả chưa gấp nhiều lần. Tui liền chạy vội ra ngoài nhưng vẫn nghe được tiếng cười của cậu ta. Hizz, mới sáng mà đã “trao đổi enzym” như thế này rùi. Sau đó, tui vào ăn sáng với hắn mà không nói được câu nào, mặt thì cứ cúi xuống. Trước khi đi học, cậu ta còn lên hôn lên má tui. Lại 1 lần nữa tui đứng hình, mấy giây sau tui mới mắng hắn:

-Đồ dâm tặc.

Cậu ta không nói gì mà chỉ cười rồi đi dắt xe ra đi học

Sau khi Hiếu đi học xong, tui vào nhà mà mặt vẫn chưa hết đỏ. Đặt tay mình lên má rồi lên môi, tui thấy như nụ hôn lúc nãy dường như vẫn còn sự ngọt ngào. Ở nhà 1 mình chán nên tui đi dạo xung quanh, tui không muốn về nhà 2 bác vì mặt tui bây giờ cần còn sưng, lại làm 2 bác lo. Lỡ như ông biết chuyện thì rồi nữa. Vào nhà thay đồ, rồi bước ra đường với áo thun, quần short vs cái headphone. Vừa đi vừa ngân nga theo điệu nhạc.

-Hey,nhóc, chúng ta lại gặp nhau nữa rùi.

Vì đeo phone nên tui không nghe nên đi tiếp. Đến khi hắn tháo dây phone ra, tui quay lại chửi cho 1 trận vì tên nào mà zô duyên thế không biết.

-Này...Mất lịch sự...Anh làm gì ở đây?

Tui há hốc ngạc nhiên khi thấy hắn.

-Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ. Vô duyên đối diện bất tương phùng”. Thì do mình có duyên nên mới vậy.

Hắn cười cười.

Tui không trả lời mà tiếp tục bước đi để lại hắn phía sau.

-Làm gì mà nhóc đi nhanh thế, ở lại nói chuyện với anh một lát cũng không được hả?

Hắn chạy theo và nói.

-Người đừng có gì đâu mà nói.

Tui nói với hấn mà không thèm quay đầu lại. Không hiểu sao hôm nay tui lại trở nên như vậy. Lúc trước tui “mê zai” lắm, nếu được 1 người đẹp trai như hấn đi cùng để nói chuyện thì đó là 1 niềm hạnh phúc. Nhưng bây giờ thì khác, tui không còn quan tâm tới chuyện đó nữa mà tui chỉ nghĩ tới Hiếu, nhớ tới cậu ta. Chẳng lẽ là tui đã “yêu” rồi sao. Cách đây 2 năm, tui cũng đã yêu từng người, nhưng mà yêu đơn phương, yêu trong thầm lặng. Còn bây giờ, khi mà cậu ta nói yêu tui và sau cái chuyện xảy ra vs 2 tên lúc trước thì trái tim tui đã thuộc về cậu ta mất rồi.

-Anh với nhóc mà là người đừng hả? Anh là học sinh cũ trường THPTCL2, còn nhóc là giáo viên thì cũng coi như quen biết.

Hizz, một tên này thiệt mà hấn nói cũng đúng đó chứ. Nhưng tui không nói gì mà tiếp tục đi.

-Muốn đi đâu để anh đưa nhóc đi?

-Thôi không cần, tui tự đi được.

-Sao nhóc cứ lạnh nhạt với anh hoài vậy?

Hấn hỏi mà mặt buồn xo.

-Vậy anh là gì của tui mà nói tui thân mật với anh.

-Nếu bây giờ anh nói. Anh yêu nhóc thì sao?

OMG. Shock tập 1. Tên này có bị sao không hả trời. Không lẽ mới không gặp có mấy ngày mà thần kinh bất ổn.

-Anh bị điên hả? Tui với anh đều là con trai sao mà yêu hả?

-Hehe...Em mà là con trai hả.

Trời, giọng cười của hấn mới ghê gớm làm sao.

-Không phải con trai chứ là gì?

Tui tức giận hỏi hấn.

Hấn ghé sát vào tai tui và nói nhỏ thì thầm.

-Là GAY đó.

9. Chương 9

Shock tập 2, hizz sao tên này lại biết bí mật của tui hay vậy trời.

-Sao anh biết tui là...

Tui nhăn nhó hỏi hấn không muốn nhắc tới từ cuối cùng.

Hấn cười trả lời tui, cái cười lộ rõ bản chất của một con cáo đã tu luyện lâu năm bây giờ đã thành tinh.

-Thì anh cũng như nhóc vậy thôi.

Shock tập 3. Tui không ngờ menly như hấn mà cũng bị GAY.

-Anh biết từ khi nào?

-Thì từ lúc thấy nhóc nude trong phòng. Chỉ có mấy người khác thường mới như vậy, còn con trai với nhau thì không hề ngại mấy chuyện như vậy.

Lúc này hấn cười còn ghê hơn.

-Vậy bây giờ anh muốn gì hả?

-Thì anh nói rồi. Anh “yêu” nhóc. Muốn nhóc là uke của anh.

Hắn lại cười.

-Nhưng tui...tui...

Tui ngập ngừng vì không muốn trả lời hắn. Vì con tim lúc này đâu con thuộc về tui nữa.

-Không sao, anh sẽ làm cho nhóc sẽ “yêu” anh.

Hắn tự tin trả lời.

-Bây giờ chúng ta đi thôi.

-Đi đâu?

tui hỏi hắn.

-Đi rồi sẽ biết.

Hizz, sao tui quen toàn là mấy tên gì đâu không trời, Lúc trước Hiếu cũng vậy giờ tới lượt hắn. Thích chơi trò bí mật lắm hả.

-Đi bộ hả trời. Nói trước tui đi không nổi đâu á nha.

Tui cần nhân.

-Ừ, đi bộ, còn nếu nhóc không thích thì...

Nói xong hắn cúi người xuống. Cái gì đây trời? Không lẽ hắn định công tui?

-Leo lên đi để anh công nhóc.

-Thui khỏi, tui đi bộ được.

Hizz, tên này đúng là cái gì cũng làm được. Tui đâu có muốn nổi tiếng mà để hắn công. Như vậy chẳng khác nào “Lạy ông tui ở bụi này” phờ bày cho thiên hạ biết mình vs hắn là GAY.

Đi được 1 đoạn hắn quay lại cười đều và hỏi tui

-mệt không nhóc lên đây anh công cho.

Hizz mặt dù đã khá mỏi chân nhưng tui không muốn bị mọi người chú ý nên bảo không cần. Suốt đường đi, hắn hỏi tui câu đó 3 lần và tất nhiên tui đều từ chối “lòng tốt” của hắn. Đi đâu mà lâu thế không biết, như là muốn xuống địa ngục. Cuối cùng hắn cũng chịu dừng lại trước 1 quán cafe.

-Tối rồi, nhóc vào đi. chắc nhóc mỏi chân lắm đúng không?

-Còn nói nữa hả? Mỏi gì chứ muốn gãy 2 cái giò ra luôn rồi đây. lần sau anh mà cho tui đi bộ như vậy nữa là tui không tha cho anh đâu.

-Vậy sao lúc này không để anh công.

Hắn ngạc nhiên hỏi tui. Nhìn mặt hắn sáng sủa đạp trai vậy không biết có bị bệnh thiếu năng không.

-Anh bị điên hả? Để anh công cho người ta dòm ngó rồi nói này nói nọ hả?

Tui hét lên, vì hắn mà chân tui bây giờ tê luôn, gần mất hết cảm giác nên bao nhiêu bực bội tui đều nói ra hết.

-Làm gì là nhóc hét lên ghê vậy. Điếc tai anh rồi nè.

Vừa nói hắn vừa đưa tay bịt tai mình lại.

-Cho đáng đời, vì anh mà cái chân tui tê hết rồi đây...Ôi cái chân yêu quý của tui.

Tui than thở.

-Thôi để anh đền cho nhóc. Nhóc ăn kem không, vào đây ăn đi.

Nghe tới kem mà mắt tui sáng rực gì chứ ăn thì tui không thể bỏ qua, đặc biệt là kem nữa là món mà tui yêu thích nhất. thui thì chân cũng tê rồi, thế là tui quyết định ăn để bù đắp cho cái chân. Với lại là ăn chùa nên phải ăn thật là nhiều.

-Tui bỏ qua lần này nữa thôi đó nha.

-Ừ, biết rồi. Mình vào đi nhóc.

Bước vào trong tui khá bất ngờ với cách thiết kế của quán. Quán trang trí rất đơn sơ nhưng vẫn toát lên 1 vẻ đẹp lãng mạn. Hắn chọn 1 bàn trong cùng và khá kín. Chúng tui vừa bước vào, thì thấy một cậu con trai khoảng 12 hay 13 tuổi chạy tới.

-Anh Tài, anh tới khi nào vậy?

Cậu bé ríu rít hỏi và trông rất vui.

Hắn vừa xoa đầu thằng nhóc đó trả lời.

-Anh mới tới.

-Ý quên anh uống gì ạ?

Hắn không trả lời thằng bé mà quay sang hỏi tui.

-Nhóc thích gì?

-Tui hả? Ừ, 3 kem dâu hương vani.

Tui tỉnh bơ trả lời.

-Gì mà zũ vậy nhóc? Ăn vậy không sợ mập hả? Mà thôi, nhóc mập lên chút nữa mới đẹp chứ bây giờ thì ốm lắm.

Quay sang thằng bé, hắn nói:

-Thui em vào trong đi, còn kem để anh bưng ra cho.

Tui hơi ngạc nhiên sao hắn lại làm chuyện đó. Thôi kệ hắn đi, miễn sao có kem cho mình ăn là được rồi. Lát sau hắn bưng ra cho tui 3 ly kem dâu hương vani, rồi hắn lại đi. Tò mò, tui hỏi/

-Anh đi đâu vậy?

-Anh vào đây tí. Nhóc ngồi yên đó nha.

Hắn cười ra vẻ bí mật.

Sau đó hắn bước vào trong. Tui cũng không thèm quan tâm, người gì đâu mà dẫn tui tới đây rồi bỏ đi đâu. Thiệt tình kì ghê gớm, cầu trời cho hắn nhớ quay lại rước tui.

Đang ngồi nhâm nhi thì tui nghe phía trên có người nói qua micrô.

-Kính thưa các bạn, hôm nay cậu chủ tui muốn góp vui nên muốn gửi tặng các bạn 1 bài hát.

Nói tới đây, những người trong quán vỗ tay quá trời. Tò mò tui cũng hướng mắt về chỗ đó.

-Đó là ca khúc Breathless.

Sau lời giới thiệu, MC bước vào trong và ngạc nhiên hơn là hắn bước ra.

-Chào các bạn, tui tên Hữu Tài muốn hát tặng người tui yêu ca khúc này. Và bài hát này cũng là lời muốn nói của tui của người đó. Tui muốn nhấn rằng tui yêu người đó rất nhiều.

Nhạc bắt đầu mở và hắn cất giọng hát. Phải nói là hắn hát rất hay không thua Shayne Ward là mấy. Ở dưới mọi người nín thở để nghe hắn hát. Lúc này tui mới nhớ lần trước khi hắn vào trường và đã làm cho trường 1 phen náo loạn, đúng là idol có khác. Khi hắn kết thúc mọi người lại vỗ tay lớn hơn trước nữa. Có

nhieu cô gái khen:”đẹp mà hát còn hay nữa ai mà làm bạn gái của anh ấy chắc hạnh phúc lắm”. Nghe những lời đó tui chỉ cười thầm, quả thật hẳn có sức quyến rũ thật.

-Cảm ơn các bạn đã lắng nghe. Sau này các bạn nhớ tới ủng hộ quán.

Rồi hẳn đi vào trong và bước ra với ¹ bó hoa hồng trên tay. Khi hẳn ra thì mọi người cũng đi theo hẳn. Hẳn đến bên tui quỳ xuống và đưa bó hoa hồng trước mặt tui

-Em làm người yêu của anh nhé!.

Tui đơ người không ngờ tên này lại bạo như vậy. Tui chưa kịp nói thì đã nghe mọi người la hét:” Chấp nhận đi, chấp nhận đi”. Nếu mà tui không nhận thì thấy tội nghiệp cho hẳn, sẽ làm hẳn xấu hổ trước mặt nhiều người, còn nhận thì tui thấy mình không thể vì lúc này tui đã yêu Hiếu rất rồi. Lúc này đầu óc tui rối như tơ vò, không biết phải xử lí như thế nào. Mọi người vẫn la hét ầm ĩ “Chấp nhận nhanh đi”. Gương mặt hẳn lúc này đã buồn đi ít nhiều, đôi mắt long lanh. Hizz, trời ơi, sao tui khổ thế này.

Chấp nhận hay không đây. Vì không nỡ để hẳn buồn, khó xử trước mọi người nên tui đành nhận. Vậy là hẳn mừng quýnh, ôm tui xoay vòng muốn chóng mặt. Sau đó hẳn thả tui xuống và lấy 1 cặp nhẫn màu trắng. Hẳn đeo cho tui và cũng không muốn hẳn mất mặt tui đeo lại cho hẳn. Mọi người vẫn chưa buông tha, hét lên:”hôn đi, hôn đi”. Hizz, nhìn sang mặt hẳn như muốn nói:”Nếu không làm thì mọi người sẽ hét lên nữa”.

vậy là tui đành miễn cưỡng hôn hẳn. Hẳn hôn chẳng kém Hiếu thậm chí là hơn hẳn nữa.Lúc đầu chỉ nghĩ làm nhanh rồi thôi nhưng càng hôn tui càng bị nụ hôn hẳn chi phối và cứ thế cuốn hút theo. Tui không thể hiểu nổi mình nữa, đã yêu Hiếu rồi mà tại sao lại hôn hẳn mãnh liệt thế kia. Tui không biết rằng tình cảm mà tui dành cho Hiếu có phải là tình yêu không nữa. Mà tui cũng đâu biết rằng Hiếu có phải là GAY hay không? Hay là Hiếu chỉ muốn chọc tui thôi. Sau 1 hồi thì buông ra, mặt tui chắc đã đỏ lấm rùi. Hẳn nói với tất cả mọi người.

-Cảm ơn các bạn nhiều lắm. Hôm nay mình sẽ mời các bạn cứ vui chơi thỏa thích.

Thế là mọi người hét ầm lên. Không khí trong quán sôi nổi. rồi hẳn dẫn tui đi giới thiệu với từng người trong quán vì hẳn là ông chủ mà lúc này tui đã nghe MC nói rồi. Tui ngạc nhiên và cảm kích hẳn vì mọi người làm trong quán đều rất nhỏ tuổi từ 9 tới 15. Thì ra đây là những đứa trẻ đường phố lúc trước chúng bán vé số, đánh giấy được hẳn thương tình nhận về mở quán cafe này để giúp tụi nó sống mà không phải vất vả với những nghề kia.

-tụi nhỏ thật hạnh phúc khi quen biết được anh?

Tui ngượng mồm hỏi hẳn.

-Có gì đâu, anh chỉ giúp tụi nó khỏi những công việc cực nhọc thôi chứ gì đâu. Mà nhóc cũng tốt chứ. Lúc trước anh gặp nhóc khi nhóc giúp cho cô bé bán vé số thì anh biết mình đã yêu nhóc rồi. Cứ tưởng không gặp được nhóc. Cũng hên ông trời cho anh gặp nhóc nhưng mà nhóc phải bị trầy tay.

-Thôi đi xạo quá.

-Anh nói thiệt mà, nhóc không tin hả?

Nói xong hẳn tiến tới hôn má tui. Số tui sao gặp toàn là những người “dâm tặc” không trời? Không biết kiếp trước có ăn ở ác hay không nữa? Tui quay lại nguyền rủa hẳn 1 cái thật là dài. Nhưng hẳn cười cười, công nhận tên này mặt dày ghê.

Tới tối, thì mọi người ra về. Hẳn với tui cũng về và không quên chào tụi nhỏ. Hẳn chở tui đi dạo(bây giờ đã đi xe vì xe của hẳn để trong quán). Đây là lần thứ 2 tui ngồi sau lưng hẳn, vẫn như lần đầu cảm thấy ấm áp, muốn được hẳn che chở. Không hiểu sao lúc này tui không còn nhớ tui Hiếu nữa. Hẳn chở tui đi ăn tối, sau đó dừng xe trước một cửa hàng thú nhồi bông. Thấy lạ tui hỏi

-sao không đi nữa, dừng ở đây chi?

-Thì mua đồ tặng cho uke chứ chi.

Hắn tỉnh bơ trả lời lại còn kiêu bằng uke nữa chứ. Mà tui cũng thích được kiêu vậy nghe hay hay sao á. Đạo 1 vòng cơ bản, rồi hắn dừng lại ở con gấu màu vàng cam đang ôm trái tim trước ngực và trong trái tim có chữ “I Love You”, con gấu này bị tổ chảng luôn.

-Uke à, thấy con này thế nào?

-Tính tặng tui hả?

-Ừ. Thích không.

Hắn cầm đưa cho tui xem. Hizz, nặng thật.

-Ừ, nhìn cũng được.

-Mà uke cũng mua cho seme nữa chứ.

Hắn nũng nịu như em bé, nhìn dễ thương lắm lắm luôn.

-What? cái này là do mấy người tự nguyện cho tui đâu có ép đâu.

Tui chọc hắn, tui cũng tính mua cho hắn 1 món.

-Thì uke mua cho seme không được hả?

-Ừ, được.

Vậy là tui nhìn 1 lượt. À, có rồi, tui cầm chú cá heo màu xanh dương nhỏ xíu đưa cho hắn.

10. Chương 10

Con này được không, thích chứ?

-thôi, con lớn hơn tí đi con này thì sao mà ôm được.

Hắn nhăn mặt trả lời nhìn mà tức cười.

-Nếu không thích thì thôi vậy.

-Ai nói không thích, thôi được rồi, thà có còn hơn không.

Rồi 2 tui ra quầy tính tiền, tất nhiên phần ai nấy trả. Một cho bà chị bán hàng này quá, thấy trai đẹp mà nhìn không chớp mắt. Tính tiền xong còn cười cười bắt chuyện, hỏi sdt của hắn nữa. Thấy mà ngứa mắt, máu tui dồn lên tới não. Mà hắn cũng là còn cho sdt nữa chứ, ghét gì đâu. Bực quá, tui kéo hắn đi để cho bà 1 câu hỏi to đùng kèm theo sự tức giận.

-Làm gì mà uke kéo seme đi zữ vậy?

Hắn nhăn nhó hỏi tui.

-Không uke seme gì ở đây hết?

tuì tức giận nói.

-Sao vậy?

Hắn ngạc nhiên hỏi tui.

-Chả sao cả.

Hắn cười cười, nhìn tui, mặt hắn trông lúc này gian ghê lắm.

-Hay là uke ghen?

Tui đơ người. Ghen ư, cảm xúc bực tức lúc này là ghen hả? Tui tự hỏi mình nhưng vẫn chối;

-Ghen gì hả? Ai thèm mà ghen.

-Thui, ghen thì nói ghen đi còn chối làm gì.

hắn vẫn cười gian nhìn tui, mặt đều thấy ớn.

-Ừ, ghen đó sao, được không? Bộ tui không được ghen hả?

-Đâu có được chứ, uke nói vậy biết seme vui lắm không?

Hắn vui sướng.

-Có gì đâu mà vui?

-Thì uke ghen tức là uke “yêu” seme.

đúng rồi, “yêu” không biết tui có “yêu” hắn không nữa. Vậy còn với Hiếu thì sao. Hay là tui yêu cả 2 luôn. Lúc đầu tui chấp nhận làm “my love” của hắn chỉ để cho hắn không khó xử vs mọi người. Nhưng bây giờ thì tui không biết tình cảm của mình là như thế nào nữa. Thôi kệ cứ để tới đâu thì tới.

-Uke suy nghĩ gì mà thần thờ vậy?

Hắn hỏi khi thấy tui cứ trầm ngâm.

-hả? Không có gì đâu mấy chuyện linh tinh đó mà.

Tui chối ngay.

-Mà đừng có kiêu uke vs seme được không?

-Sao vậy?

Hắn ngạc nhiên hỏi tui.

-Thì kiêu vậy lỡ người ta biết thì sao.

Tuy là cũng thích thật nhưng tui cũng ái ngại với con mắt của nhiều người vì xã hội ở đây ít ai chấp nhận cho tình cảm trong thế giới này.

-Ừ, vậy kiêu nhóc với anh nha.

Mặt hắn có vẻ buồn đi.

-vậy cũng được.

Sau đó hắn chở tui về nhà (tất nhiên là Hiếu rồi). Tới nhà, tui bước vào thì hắn nói:

-Uke còn quên chuyện này.

-Chuyện gì? Mà sao kiêu uke vậy.

Tui ngạc nhiên hỏi hắn.

-Ừ, thì nhóc, chuyện này nè...

Rồi hắn chu mỏ ra. Hizz, không biết bữa này là ngày gì mà tui lại hôn nhiều như vậy. Biết tính tên này, không làm thì thế nào hắn cũng làm ầm lên, không thì năn nỉ ỉ ôi, đau đầu, điếc tai. Vậy là tui đưa môi mình nhẹ nhàng tới môi hắn rồi rút về chứ không để như lúc sáng.

-À, mà nhóc tránh xa tên đó ra nha.

-Tên nào?

Tui ngạc nhiên hỏi

-Thì tên mà cùng nhóc trong quán cafe hôm bữa á. Anh thấy tên đó không tốt đâu. Lúc thấy nhóc vs hắn trong quán anh khó chịu lắm. Nhóc biết không?

giọng nói hần có vẻ lo lắng và sự tức giận, người hần nói là Hiếu. Mà sao hần lại nói mình đề phòng Hiếu chứ, cậu ấy cũng tốt mà.

-Người đó là học trò của tui, chứ không sao đâu

Tui nói cho hần an lòng.

-Thì anh chỉ nói vậy. thui anh về đây nhóc ngủ ngon nha. Nhớ mơ thấy anh đó, khi nhớ thì lấy gấu bông ra mà ngắm nha. Như vậy sẽ bớt nhớ hơn.

Hần tự tin nói.

-Xí...Ai mà thêm nhớ người như

Vẫn như mọi lần chưa nói xong thì hần đã rò ga phóng đi. Nhưng tui đâu biết rằng từ khi nghe tiếng xe Hiếu đã nhìn xuống và thấy hết mọi chuyện. Hiếu nhìn hần với ánh mắt tức giận, tay nắm chặt lại. Miệng thì luôn nói: "Bằng Thiên, em là của tui. Không ai có thể dành được em".

Thế là tui bước vào nhà. Hình như Hiếu ngủ rồi hay đi đâu mà nhà tối thui thế này. Tui lấy điện thoại ra để mở màn hình lên cho sáng nhưng bất người nghe cậu ta nói:

-Thiên mới đi chơi về hả?

Tui giật mình như ăn trộm bị bắt quá tang, quay lại thì thấy Hiếu đang ngồi dưới ghế.

-Sao không mở đèn lên mà để tối thui vậy? Nhìn ghê quá.

Tui không trả lời câu hỏi của cậu ta.

-Ừ, để Hiếu mở.

Rồi cậu ta mở đèn lên, làm căn nhà sáng rực. Bất ngờ tui thấy trên bàn gần cậu ấy ngồi có rất nhiều thức ăn. Thấy lạ nên tui hỏi

-Hiếu chưa ăn cơm hả? Mà những món này Hiếu làm chi vậy?

Mặt cậu ta buồn hần, giọng nói lạc đi không còn là như những lúc hay chọc tui nữa.

-Hiếu làm những món này để cùng ăn cùng Thiên. Chờ Thiên lâu quá nên ngủ lúc này luôn.

Trả lời xong cậu ta cười gượng. Hizz, tui thấy mình thật có lỗi với cậu ấy, tự nhiên đi theo hần mà quên cậu ta để cậu ta ở nhà 1 mình như thế này rồi còn chuẩn bị quá trời thức ăn và còn chờ tui đến nổi ngủ quên lúc nào cũng không biết. Hizz, không biết phải làm gì để chuộc lại lỗi lầm của mình nữa.

-Chắc Hiếu chưa ăn đúng không? Chờ Thiên thay đồ ùi xuống ăn cùng Hiếu nha.

-Ồ, Thiên lên thay đồ yk. Hiếu hâm nóng lại ùi mình ăn.

Mặt cậu ta lúc này đã vui lên thấy vậy tui cũng nhẹ lòng.

-Nhưng mà Thiên không có quần áo. Hiếu cho Thiên mượn được không.

Hizz, không có quần áo mà đòi theo đồ.

-Ồ, Thiên lên phòng Hiếu mà lấy. Thích bộ nào cứ mặc.

Năm phút sau tui xuống với bộ đồ khá rộng và dài(vì Hiếu to xác hơn tui mà). Lúc này, thì đồ ăn đã được dọn ra bàn hết rồi.

-Wow! Những món này đều do Hiếu tự làm hết hả? Nhìn bắt mắt quá.

Nói xong tui lấy tay lấy 1 miếng bỏ vào miệng.

-Ngon quá. Công nhận Hiếu khéo tay ghê. Sau này, ai lấy được Hiếu chắc có phúc lắm đó nha.

Mặc dù mới đi ăn với hần về và còn no nhưng quả thật thức ăn Hiếu làm không thể bỏ qua được.

-Người Hiếu thích là ai thì Thiên là rõ nhất mà.

-Ồ,...Hiếu nói vậy là sao?

Tui ngập ngừng hỏi cậu ta.

Cậu ta đặt tay lên vai tui, nhìn thẳng vào mặt tui. Lúc này tui thấy cậu ta rất nghiêm chỉnh không hề muốn chọc tui như trước và nói rất nhẹ nhàng

-Hiếu thích Thiên. Anh yêu em, Thiên. Anh yêu em từ cái nhìn đầu tiên khi em bước vào lớp, khi đó gặp em thì anh biết mình đã yêu em mất rồi.

Tui đơ người, hôm nay không biết là hên hay xui mà được tỏ tình tới 2 lần. Nhưng tui đã chấp nhận với hần rồi còn Hiếu thì sao trời. Tui không thể hiểu cảm xúc trong lòng tui lúc này như thế nào nữa. Sao đây trời? Chấp nhận hay không? Tui không thể nào mà “bắt cá 2 tay” đc, làm vậy tui thấy mình rất trơ trên, vì đã lừa dối và phản bội lại tình cảm của cả 2. Mặt cậu ta lúc này vẫn còn nhìn tui, tui liền gỡ 2 tay cậu ta ra và nói:

-Nói thật thì Thiên cũng có tình cảm với Hiếu. Nhưng mà...

-Nhưng sao hả?

Hiếu lo lắng hỏi tui.

-Thiên không thể vì Thiên đã có người khác rồi. Mong Hiếu hiểu cho.

Hizz, nói ra câu này tui biết thế nào Hiếu cũng buồn. Nhưng tui không thể lừa gạt tình cảm mà Hiếu dành cho tui. Cuối cùng thì tui cũng chọn hần (như vậy là đúng như yêu cầu của 1 số bạn ùi nha) tui cũng không biết sao nữa. Thấy Hiếu im lặng tui cũng hơi lo. Lát sau cậu ta mới lên tiếng

-Có phải là hần?

Tui ngạc nhiên

-Hần nào?

-là người mà khi nãy chở Thiên về? Nguyễn Hữu Tài.

Tui ngạc nhiên, sao hần chở tui về mà Hiếu biết đc. Lại còn biết tên luôn. Hay là cậu ta nghe tiếng xe, còn tên thì hần là idol của trường nên chắc Hiếu cũng biết.

-Ừ.

Tui chỉ trả lời ngắn gọn. Thấy cậu ta có vẻ mệt nên tui nói.

-Thui chắc Hiếu mệt ùi, lên ngủ đi để đó Thiên dọn cho.

-Ừ, vậy phiền Thiên nha.

Nói xong cậu ta đi lên phòng, thật ra tui cũng muốn tránh mặt. Không muốn đối diện có lẽ vì thấy mình có lỗi. Dọn rửa xong tui lên ngủ.

Tui thức dậy khi mặt trời đã lên cao, giờ này chắc cậu ta đi học rồi. Tui làm vệ sinh cá nhân xong thì ra chợ mua đồ nấu cho cậu ấy bữa ăn coi như là chuộc lỗi. Mới bước ra khỏi cửa, tui đã nghe tiếng kèn xe, không biết ai mà zô zuyên thế không biết. Quay lại thì thấy hần đang nhìn tui mà cười.

-Tối qua ngủ có ngon không nhóc?

-Cảm ơn, nhờ anh không gặp anh trong mơ mà tui ngủ ngon quá trời.

11. Chương 11

Tui chọc hần.

-Chứ không phải gặp anh trong mơ nên mới ngủ ngon vậy hả?

-Thui đi cha nội. Mới sáng tới đây chi sớm vậy?

Tui chuyển đề tài chứ nói topic này với hần chắc tới Tết Công-gô quá.

-Thì chờ nhóc đi ăn sáng. Lên xe đi, anh đòi lắm ùi nè.

Hần đưa cái mặt ngây thơ ra, nhìn đáng yêu ghê á. Ăn sáng xong tui kêu hần chờ tui tới chợ. Hần tò mò nhưng cũng chờ tui đi. Vào chợ tui mua thức ăn ùi bảo hần go to home. Hần không chịu, nhưng vẫn chờ về nhà.

-Anh ở đây chi vậy? Sao còn chưa về?

Tui không muốn hần ở lại vì nếu cậu ta về thấy thì mọi chuyện sẽ tồi tệ hơn.

-Anh ở đây chơi xú không được hả? Nhóc trả ơn với anh như vậy hả?

Hần làm bộ mặt hờn dỗi.

-Thui anh về đi, có gì khi khác tui đền cho.

Tui năn nĩ hần vì cậu ta cũng gần về rồi.

-Nhớ nha. Thôi anh về á.

Rùi hần ra về nhưng không quên “hôn” tạm biệt, haiz mệt ghê. Hizz không biết “hôn” nhiều như vậy mặt có bí xị không nữa. Tui vào bếp nấu cơm, đến trưa thì Hiếu về.

-Hiếu lên thay đồ ùi xuống ăn cơm.

-Ừ, chờ Hiếu tí, mà như vậy làm phiền Thiên quá.

-Có gì đâu mà phiền lên thay đồ nhanh yk, Thiên đói bụng lắm ùi nè.

Bữa ăn, tui thấy sắc mặt cậu ta đã tươi hơn nhiều, cười nói suốt.vậy thì tui đỡ ái ngại, cứ tưởng cậu ta sẽ im lặng không thèm nói chuyện với tui không ngờ cậu ta lại là người hiểu chuyện như thế.

-Chiều nay Thiên sẽ về thăm ông.

-Ừ, rồi khi nào Hiếu về.

-Chiều chủ nhật, vì sáng thứ 2 có tiết mà.

-Ừ. Thôi để Hiếu đọc cho, chắc Thiên mệt rùi.

Dọn xong cậu ấy bảo ra ngoài có công chuyện. Hizz, còn 1 mình ở nhà buồn quá tui lại lấy điện thoại lên face tám.

-Alô, tui có chuyện muốn nói với ông, ông muốn nghe chứ.

-Nhưng xin lỗi cậu là ai tui không hề quen biết cậu.

Giọng 1 người đàn ông gần độ ngũ tuần nói.

-Gặp rồi sẽ biết thôi.

-Nhưng tôi không có rãnh vào lúc này.

ông ta nói khó nghe có lẽ vì đang tức giận không biết kẻ nào đang làm phiền mình. Vì 1 giám đốc công ty thủy chế biến thủy sản như ông không có thời gian để nói những chuyện vớ vẩn.

-Nhưng chuyện này liên quan tới con trai ông và thể diện của gia đình ông? Nếu ông không muốn biết thì chắc sau này sẽ hối hận.

-Được rồi cậu hãy nói địa chỉ.

Một lát sau, người đàn ông gần 50 tuổi bước vào quán. Tuy thời gian đã làm cho vẻ đẹp phai dần nhưng trên gương mặt ông vẫn còn rất nam tính. Chắc hần thời trẻ ông đã làm nhiều phụ nữ xao xuyến và đó

không ai khác chính là Nguyễn Hữu Tình là cha của hắn, 1 doanh nhân thành đạt và có tiếng trong việc chế biến và xuất khẩu thủy sản ở đồng bằng sông cửu Long.

-Mới ông ngồi.

Cậu thanh niên lịch sự đứng dậy nói.

-Xin lỗi cậu là ai, tui không quen biết cậu.

Ông Tình đưa mắt nhìn.

-Ông không cần phải biết tui.

Người thanh niên nói tiếp.

-Không làm mất nhiều thời gian của ông nữa. tui đi thẳng vào vấn đề luôn. Con trai ông đang quen với một người con trai khác.

Xoảng...Lúc này ly nước trên tay ông đã rơi xuống đất. Ông không thể tin vào lời nói được phát ra từ người thanh niên kia. Sao con trai ông lại như vậy? sao nó có thể là người bệnh hoạn được? Thật tình ông không thể nào hiểu được. Nhận thấy sự thay đổi trên khuôn mặt của ông Tình. Biết được đối phương trúng đòn của mình, hắn nhếch môi cười, nhưng để cho ông ta tin hơn hắn nói tiếp.

-Chắc ông ngạc nhiên lắm đúng không? Nhưng đó là sự thật

Miệng ông lúc này cứng lại, không nói lên được. Khó khăn lắm ông mới hỏi:

-Làm sao mà tôi có thể tin cậu được.

-Nếu vậy ông có thể điều tra. Nhưng tôi nói trước nếu ông mà đụng tới người mà con trai ông đang quen thì tui chuyện này sẽ được giới báo chí biết. Tới lúc đó tui không biết thì gia đình ông sẽ như thế nào.

Nói xong người thanh niên đứng lên đi thẳng không quên chào tạm biệt với nụ cười mãn nguyện trên môi. Người thanh niên đó không ai khác chính là Hiếu vì quá yêu Thiên nên cậu ta đã nói chuyện của Thiên với Tài cho bố Tài biết mong rằng ông sẽ ngăn cản chuyện này. Lúc này trong quán cafe, ông Tình như người mất hồn khi nghe Hiếu nói. Ông không thể chấp nhận chuyện này.

Đúng ông không thể để đứa con duy nhất của mình là con người bệnh hoạn, là cha mẹ ông biết nếu như vậy thì con ông nó sẽ bị xã hội xa lánh kì thị. Ông nhất định phải ngăn cản chuyện này, không để nó xảy ra. Bầu trời bỗng nhiên kéo mây đen như báo hiệu sắp có chuyện chẳng lành xảy ra. Liệu Thiên và Tài có thể vượt qua khó khăn để đến được bến bờ hạnh phúc hay là sẽ buông tay vì cái xã hội này không chấp nhận họ, những cám dỗ cuộc đời sẽ chia cắt họ phải chia xa mãi mãi.

-Cháu nhớ ông quá!!!

Tui nũng nịu chạy đến ôm ông như lâu lắm rồi chưa được gặp. Ông cười hiền chọc tuui

-Ái chà, cũng biết còn biết đường để thăm ông đó hả?

-Ông này, kì ghê á.

Tui giận dữ.

-Haha, ông đùa tí thôi. Mà cháu ăn cơm với ông luôn nha.

-Dạ, cháu cũng đói lắm rồi.

Tại bàn ăn.

-Sao đi dạy zui hok?

-Dạ, vui lắm ông ạ? Nhờ vậy mà con biết thêm nhiều điều lắm.

-Con biết được gì? Kể cho ông nghe nào.

Ông nheo mắt nhìn tui.

-Thì có nhiều trẻ em đường phố tội nghiệp lắm ông ơi. Tụi nó mới có 12, 13 tuổi thậm chí 9 tuổi mà phải ra ngoài đời để kiếm cái ăn, cái mặc. Nhìn tụi nó con thương lắm.

Tui kể cho ông nghe những đứa làm ở quán của hần. Quả thật chúng rất đáng thương. Lẽ ra ở tuổi của tụi nó phải được hồn nhiên, vô tư, được cắp sách đến trường. Nhưng vì hoàn cảnh nên chúng phải lăn lộn với đời. Lúc trước, tui oán trách ông trời vì đã cướp đi ba má tui, còn bây giờ thì tui thấy mình còn hạnh phúc hơn rất rất nhiều so với tụi nó.

-Ừ, đúng đó cháu. Nhưng đâu còn cách nào khác chỉ vì hoàn cảnh bắt buộc thôi. Không ngờ mới đi có hơn 1 tuần mà cháu của ông đã lớn hơn rùi, suy nghĩ chín chắn trưởng thành hơn rất nhiều.

-Chứ sao, vậy ông cho cháu ở lại dài dài để có biết thêm về cuộc sống nha.

-Ừ, như vậy cũng tốt. Thôi ăn đi cháu, nguội hết rồi kìa.

-Dạ.

Thế là tui vs ông ăn cơm và nói chuyện rất vui vẻ. Vậy là cũng đến chủ nhật, chiều nay tui phải về lại CL. Hizz, cũng như lần trước, lúc đi ông dặn dò tui đủ điều.

-Đại thưa 2 bác con mới về ạ.

Tui lễ phép chào 2 bác khi bước vào nhà.

-Con ăn gì chưa? Để bác dọn cơm ra cho con nha.

Bác gái hỏi tui.

-Dạ thui ạ. Con ăn với ông ùi. Xin phép 2 bác con lên phòng tắm rửa rồi ngủ chứ đi đường con cũng thấy mệt rùi ạ.

-Ừ, thôi con lên tắm rửa đi ùi còn đi ngủ.

Lên phòng việc đầu tiên là tui vào nhà tắm để tắm cho thật mát. Hizz, đi đường cả ngày mệt quá trời luôn, bây giờ được tắm mát như vậy thì còn gì sướng bằng. Tắm xong, tui đến bên chiếc giường thân yêu của mình đánh 1 giấc tới sáng luôn.

-Á... thui chết rùi, trễ giờ rùi, huhu phải làm sao đây? Cũng tại cái tật ngủ nứng của tui đã vậy còn quên không chịu cài báo thức nữa mới ác chứ. Kiểu này chắc die quá.

Tui vò đầu và tự trách bản thân. Nhanh như chớp, tui dzọt lẹ vô nhà tắm làm vệ sinh cá nhân và thay đồ trong tức tốc.

-Thưa 2 bác, con đi ạ.

tui nói với.

-Ăn sáng đã chứ.

-Dạ thui bác ơi chắc con ăn không được đâu, trễ giờ rồi ạ.

Tui nói trong khi đang chạy thật nhanh ra ngoài.

-Phù may quá, vẫn còn kịp. Cũng may bữa nay là thứ 2 đầu tuần nên có chào cờ, nếu không thì không biết mình sẽ như thế nào nữa. Sau này nhất định mình sẽ không bao giờ lặp lại việc này! Never.

Tui nhắc nhở mình. Vẫn như mọi khi, những tiết trôi qua nhanh chóng. Ra đến cổng tui thấy đông nghẹt người. What's hot? Dzü gì mà đông thế không biết, làm ùn tắc giao thông. Thực là bực bội hết sức, "nắng non nóng nực" thế này xúm lại như thế không mệt hả trời? Mặc dù tò mò nhưng cái nắng gay gắt thế này thì tính tò mò phải kìm nén xuống với lại người đông như kiến thì có chen vô cũng chả được gì. Nên tui quyết định go to home.

Đang đi thì tui bị ai đó nắm tay lại, quay lại thì ra là Hiếu.

-Thiên lên đi để Hiếu chở về cho chứ nắng thế này đi bộ thì mệt lắm.

Ngập ngừng một lát thì cuối cùng tui cũng gật đầu. Tính bước lên xe, thì lại 1 bàn tay ai đó kéo tay tui lại. Quay qua thì thấy hấn.

-Cảm ơn cậu nhưng để tui chở Thiên về. Bây giờ cậu có thể về 1 mình được rồi.

Hiếu không nói gì mà chuyển mắt nhìn sang tui. Mà không chỉ Hiếu tất cả ánh mắt ở đây đều dồn về phía tui, làm tui thấy mình như “tội nhân thiên cổ”. Họ nhìn tui với ánh mắt khó hiểu, không biết có chuyện gì xảy ra. Hizz, lúc này thực sự tui rất khó xử không biết phải làm như thế nào nữa.

-Còn đứng đó là gì nữa? Chưa chịu lên xe.

Hấn gắt lên và nắm tay tui đi trước những con mắt tò mò, ghen tức và tiếc nuối của mọi người. Nhìn sang Hiếu, tui thấy cậu ta đứng đó vẫn không nói lời nào, ánh mắt chằm xuống gợi cho người nhìn vào 1 nỗi buồn.

-Thui khỏi tui tự đi được.

Nói rồi tui gỡ tay hấn ra trước sự ngạc nhiên của bao nhiêu cặp mắt. Họ cảm thấy tiếc nuối vì được 1 idol đẹp trai như vậy chở về mà tui lại không chịu. Nhưng hấn nào có buông tha tui, hấn cứ nắm lấy tay tui mà chẳng buông làm mọi người lại tò mò. Họ đang thắc mắc về mối quan hệ của tui với hấn.

Hấn nắm rất chặt như sợ tui lại gỡ ra nữa vì vậy mà làm tui rất đau. Tui nhăn mặt nói

-Làm gì mà nắm chặt vậy buông ra coi.

Dường như hấn không để ý tới lời nói của tui, hấn vẫn nắm thật chặt và kéo tui tiến về chiếc xe. Đau quá nên tui giật mình ra nhưng vẫn không được thế là tui hét lên.

-Anh làm ơn buông ra được không?

Hấn vẫn không trả lời. Trời ơi, chắc tui tức chết với tên này quá. Vì chịu không được nữa tui đành đá hấn. Bất ngờ trúng đòn hấn ngã quỵ xuống nhưng tay thì vẫn không buông. Sau đó hấn tiếp tục đứng dậy và đi tiếp. Cuối cùng cũng tới được chỗ chiếc xe. Hấn đưa tui chiếc mũ bảo hiểm rồi rời ga phóng đi để lại ánh mắt tò mò của nhiều người. Trên xe, tui không nói với hấn câu nào vì còn đang giận chuyện lúc nãy. Về tới nhà, tui đưa nón cho hấn mà vẫn im re bước vào trong còn hấn thì đứng nhìn tui vào trong nhà rồi mới đi. Lúc này ở trường đã có 1 cuộc nói chuyện giữa 2 người.

-Hiếu cậu gặp tớ 1 lát được không?

Nhi nói với khi thấy Hiếu cứ đứng thần thờ.

-Ừ, cũng được

Tại quán cafe.

-Có vẻ như cậu rất quan tâm tới thầy Thiên?

12. Chương 12

Không muốn mất thời gian của cả 2 nên Nhi đi ngay vào chủ đề.

-Ý cậu là gì?

Hiếu không trả lời mà hỏi lại Nhi.

-Dường như cậu rất thích thầy Thiên.

Ánh mắt của Hiếu thoáng chút bối rối nhưng sau đó quay trở về ban đầu. Hiếu không hiểu tại sao Nhi có thể Hiếu biết được chuyện này. Tuy là có quan tâm nhiều tới Thiên nhưng bề ngoài Hiếu vẫn là 1 chàng trai rất manly nên chuyện Hiếu là GAY thì ít ai có thể biết được.

-Chuyện đó có liên quan gì tới cậu?

-Đúng là không. Nhưng chúng ta có thể hợp tác để đem lại lợi ích cho nhau.

Lúc này trên gương mặt của Nhi thể hiện sự tự tin của mình. Chắc ả ta nghĩ rằng mình người bạn chung lớp của mình sẽ chấp nhận chuyện này. Đúng như suy nghĩ của ả ta, Hiếu trả lời.

-Cậu tính làm như thế nào. Nhưng nói trước không được ảnh hưởng tới Thiên.

-Haha...Cậu có vẻ đã yêu thật rồi. Cậu yên tâm đi nhất định mình sẽ không làm tổn hại tới thầy đâu.

Trưa hôm đó tui vô cùng tức giận trước thái độ của hần. Không biết mai nay lên trường tui sẽ bị nhiều học sinh khác nhìn mình với ánh mắt soi mói. Hizz, mà giờ nghĩ lại tui thấy mình có lỗi với cậu ta quá. Lúc trước thì không chấp nhận lời tỏ tình mà bây giờ lại làm buồn nữa. Tối hôm đó, tui nhận được message của hần với nội dung. " Anh chờ nhóc ngồi cửa, ra nhanh đi". Tui nhìn xuống thì thấy hần đang đứng bên dưới, nhưng vì còn giận chuyện lúc trưa nên muốn hần chờ thêm chút nữa. Thế là tui vào tắm khoảng 30 phút. Nhìn xuống, thấy hần vẫn đứng chờ. Tui mở máy quạt lên cho tóc khô, thấy cũng tội nghiệp thế là tui bước xuống.

-Làm gì mà lâu thế, bắt anh chờ nãy giờ?

Hần trách tui

-Tui có nói mấy người chờ đâu. Nếu không thích thì mấy người có thể về mà, tui đâu có ép.

Tui tỉnh bơ đáp. Hizz, nói thì vậy thui chứ hần mà về thật thì cũng buồn.

-Vậy thui, anh về đây.

Trời, tên này tính làm cái gì thế này? Hần quay ra và bước về, không ngờ hần làm thật. Tui đơ người.

-Về luôn đi đừng có tới nữa.

Hizz, tui không hiểu tại sao hần lại làm thế nữa. Hần nói yêu tui chỉ là những lời nói qua đường thui, vậy mà tui cứ tưởng là sự thật. Mưa, hình như không phải, nước mưa đâu có mặn như vậy. Đúng rồi, nước mắt. Tui đã khóc, tui không nghĩ rằng mình sẽ khóc vì hần vì trước đây tui vô cùng ghét hần. Cứ tưởng rằng tui đã tìm được hạnh phúc cho bản thân, nhưng đó chỉ là "hạnh phúc thoáng qua" đến bất ngờ và đi cũng rất nhanh.

Hôm ở quán cafe, hần đã làm tui vô cùng cảm động, nhưng nào ngờ hôm thì...Thế là tất cả đã hết, "tình yêu ơi, tạm biệt mi nhé". Nhìn hần quay đi mà lòng tui thất lại, tim như bị ai bóp nghẹt, tui chỉ biết nhìn hần mà không biết mình phải làm gì để níu kéo, tui rất muốn chạy tới ôm chặt hần để giữ lại. Nhưng tui không thể phải chăng vì tình cảm tui dành cho hần chưa đủ lớn, hay là vì tui không đủ cam đảm, tui nhút nhát yếu đuối vì nghĩ rằng nếu làm vậy thì sẽ nghe những lời phũ phàng từ miệng hần, lúc đó chắc tim tui tan nát ra và tui cũng sẽ không thể yêu ai được nữa. Tui không thể hiểu nổi tại sao hần lại thay đổi nhanh thế.

Nếu chuyện lúc trưa thì cũng không tới mức như thế này. Hay tui đã làm gì sai, tui cố vắt óc suy nghĩ. Nhưng không, tui chưa làm gì sai cả. Đúng rồi, có khi nào hần đã yêu người khác. Chắc chắn là vậy, một người hoàn hảo như hần thì tại sao có thể "yêu" tui được. Dù sao tui với hần cũng là con trai với nhau. Hần còn có gia đình, còn có cả 1 tương lai đầy rạng rỡ phía trước đang chờ như vậy thì sao tui với hần có thể...Xã hội này đâu có chấp nhận cho chúng tui, họ khinh bỉ, xa lánh, lên án cái tình yêu bệnh hoạn này.

Lúc trước tui có nghe ai đó nào đó nói rằng "Tình yêu đồng giới sẽ không bao giờ tồn tại", tui đã không tin,tui nghĩ 1 ngày nào đó "thứ tình cảm" mà xã hội nguyên rủa đó sẽ như bao tình cảm khác và từ khi gặp hần tui càng tin rằng điều tui nghĩ sẽ có. Nhưng giờ đây, tui mới hiểu được lời nói ấy. Huhu, cuối cùng thì hần cũng đã mở dẫn trong bóng tối. Rào...Rào...Mưa đúng là mưa thật rồi phải chăng ông trời cũng hiểu được nỗi lòng của tui nên đã làm mưa. Mưa rất mạnh, những giọt nước mưa rơi xuống vào mặt tui,

Rất lắm, huhu. Nhưng nỗi đau bên ngoài làm sao mà có thể bằng được nỗi đau trong lòng tui. Thế là từ đây tui với hần như 2 đường thẳng song song sẽ chẳng là gì của nhau. Nhưng dù sao thì tui vẫn cảm ơn hần

đã cho tui biết sự ngọt ngào của tình yêu. Tuy thời gian quen nhau rất ngắn nhưng có lẽ hình bóng hân trong lòng tui có lẽ sẽ chờ thời gian mới phai mờ.

Thành thật xin lỗi mọi người. Kể từ lúc này nhân vật “tui” sẽ được thay bằng “nó” nha. Mong các bạn thông cảm...

Lúc trước nó hạnh phúc với tình yêu mà hân mang lại còn bây giờ thì là nỗi đau. Nó chẳng khác nào “con dao 2 lưỡi”, khi “yêu” thì luôn nói nhưng lời đường mật, “thề non hẹn ước” nhưng khi hết rùi thì phủ phàng. Trời vẫn cứ mưa, có lẽ trời cũng khóc cùng nó, khóc cho 1 mối tình dang dở. Gió thổi mạnh càng làm lòng nó trở nên lạnh hơn. Quá mệt mỏi, nó đã ngã gục xuống...Phía bên kia đường hân vẫn đứng đó và nhìn theo nó. Nhìn nó như vậy, hân càng đau lòng gấp trăm, gấp ngàn lần như vậy.

Hân giận bản thân mình vì đã làm cho nó phải buồn, phải khóc. Nhìn người hân yêu vì hân mà phải đau khổ. Hân tự thấy mình thật đáng trách, lúc thấy nó ngã gục xuống, hân muốn đến bên cạnh để ôm chặt nó vào lòng nhưng nhớ tới lời của Nhi nên hân không thể. Hân đến để nói lời chia tay với nó nhưng khi nghe nó nói như vậy thì hân không nói gì mà đi. Khi đó, hân cố gắng bước đi thật nhanh vì hân sợ sẽ không cầm lòng được mà chạy đến bên nó. Hân làm thế cũng vì nó, hân lo cho nó, nếu hân không làm vậy thì chắc nó đã...

-Mày đứng lại đó cho tao.

Ba hân quát khi thấy hân. Thấy thái độ kì lạ của chồng mình bà Nguyệt(mẹ hân) ngạc nhiên vì sao mà ông Tình lại lớn tiếng như vậy.

-Ông này, có chuyện gì thì từ từ. Làm gì mà ông nóng giận vậy.

Mẹ hân nhẹ nhàng nói.

-Có chuyện gì thì ba nói nhanh đi. Chứ con gần tới giờ học rồi.

Ông Tình không nói gì mà quăng 1 sấp hình trước mặt hân. Bà Hoa đưa mắt nhìn chồng mình khó hiểu, và lấy những tấm hình đó ra xem. Vừa nhìn thấy tấm đầu tiên bà đã há hốc, miệng không nói lên lời. Thấy sắc mặt của mẹ, hân đưa mắt nhìn vào. Thì lần này tới lượt hân. Đó là những bức ảnh thân mật giữa hân và nó trong những lúc đi chơi và có cả những nụ hôn.

-Ba cho người theo dõi con?

Hân hỏi. Vẫn chưa bớt giận ông Tình nói.

-Nếu không làm thế thì sao tao biết mình có thằng con “bệnh hoạn” như mày.

Bệnh hoạn hân không ngờ lại nghe được 2 từ này từ chính những người thân yêu nhất của mình. Hân không thể hiểu được tại sao ba hân lại nói như vậy. Nếu những người khác hay thậm chí cả xã hội này nói thì hân không quan tâm nhưng đây là ba của hân. Người đã nuôi hân lớn khôn, chăm sóc, lo lắng cho hân. Đáng lí ra ông ta phải khuyên bảo chứ không ngờ ông cũng như những người khác xa lánh, kì thị.

Nhưng ông Tình cũng chỉ vì yêu thương hân mà thôi. Ông không muốn con ông bị xã hội lên án, bị những người xung quanh dèm pha. Và ông không phải là không hiểu lí lẽ vì ông biết bây giờ đã là thế kỉ 21, ông vẫn nghe về những chuyện hôn nhân đồng tính. Nhưng xã hội này đâu có chấp nhận, mặc dù những người đó kết hôn nhưng họ vẫn bị soi mói bởi ánh mắt tò mò xen lẫn sự khinh bỉ của người khác. Hân còn là đứa con duy nhất của ông, còn công ty mà ông gây dựng cả đời mới có được thì chắc chắn do hân đảm nhận. Rồi nhân viên trong công ty sẽ như thế nào khi họ biết gián điệp của mình là người đồng tính? Họ có còn nể trọng nghe không? Trên mặt bà Hoa lúc này đã giàn dụa nước mắt, bà hỏi con mình trong tiếng nức.

-Chuyện này... chỉ là hiểu...lầm thôi... đúng không...con?

Bà nhìn con với ánh mắt đầm nước mắt. Bà hi vọng rằng đây chỉ là sự nhầm lẫn. Vì bà biết con mình, nó không phải như vậy, nhìn bề ngoài nó rất nam tính, đâu phải là hạng pêđê mà bà thấy, và bà cũng biết con mình rất đào hoa có nhiều cô gái đeo đuổi. Nhưng bà đâu biết rằng, đồng tính là do số phận quyết định chứ không phải bề ngoài mà khẳng định được. Hân nhìn mẹ với ánh mắt đầy yêu thương, trong đó có cả sự biết ơn, lời xin lỗi. Hân cảm thấy có lỗi vì đã làm cho mẹ buồn, hân nói rất nhẹ nhàng.

-Dạ đó là sự thật không phải là hiểu lầm. Con là người đồng tính và con là Gay

Bố...nói xong hấn đã bị ba mình cho 1 tát tai như trời giáng. Trên khuôn mặt quyến rũ kia vẫn còn in lại 5 dấu tay. Bà Nguyệt hốt hoảng, can ra.

-Thôi ông ơi. Sao lại đánh con như thế. Có thể đây chỉ là ngộ nhận của con mình thôi.

-Thưa mẹ, con không ngộ nhận, con “yêu” cậu ta thật lòng. Dù có chuyện gì xảy ra con vẫn “yêu” cậu ấy. Bây giờ là vậy, sau này là vậy, mãi mãi vẫn là vậy.

Bố...cái tát thứ 2 ông Tình dành cho hấn. Quay sang nói với vợ mình

-Bà nghe nó nói chưa. Nuông chiều nó riết vậy giờ nó thế đó. Bà coi nó trả ơn với mình như vậy đó. Nó “bôi tro trét trấu” nên mặt mình kia kìa.

Bà Nguyệt nhìn hấn bằng khuôn mặt đầy nước mắt.

-Sao con lại trở nên như vậy hả Tài.

Hấn không muốn làm mẹ buồn nhưng cũng không muốn giấu nên đành nói ra hết.

-Thực sự thì gay không phải là bệnh đâu mẹ. Đó là 1 sinh lí khác của con người thôi. Nếu như những đứa con trai thích con gái thì con không như vậy con chỉ yêu con trai thôi. Con biết con trở nên như vậy sẽ làm bố mẹ buồn rất nhiều nhưng con muốn sống thật với đúng bản chất của mình, không dối trá, giả tạo như những người khác.

chẳng phải lúc nhỏ, mẹ đã từng dạy con như thế sao. Nếu mẹ bắt con phải lấy vợ thì sau này con sẽ không làm cho người đó hạnh phúc đâu vì trái tim con đâu có hướng về người con gái đó. Con cảm ơn bố mẹ đã sinh con ra, lo lắng, dạy dỗ, nuôi con lên người. Công ơn này say này con sẽ đền đáp. Con sẽ ra đi để không làm bố mẹ buồn. Và bố sẽ không thấy nhục nhã về đứa con như vậy.

Nói rồi hấn bước về phía cửa, mẹ hấn vẫn ngược nhìn theo bóng đứa con mà bà đứt ruột để ra.

-Đứng lại, nếu mày bước đi thì mày đừng có về ngôi nhà này nữa. Đừng coi tao với người đang khóc là ba mẹ mày.

Hấn vẫn tiếp tục bước, 1 khi bước đi thì hấn đâu có mong được quay trở lại. Mặc dù đi như vậy sẽ làm cho ba mẹ hấn buồn nhưng hấn không còn cách nào khác. Nếu có kiếp sau thì hấn vẫn muốn là con của ông Tình với bà Nguyệt và khi đó hấn là 1 thằng con trai thực sự, hấn sẽ lo lắng, quan tâm, chăm sóc cho 1 người.

-Được thôi, nếu mày đã muốn như vậy, thì tao sẽ cho mày toại nguyện. Để tao chống mắt lên coi thử mày với thằng nhãi đó sẽ làm gì. Tao nói trước nếu mày cứ theo ý mày thì thằng đó không chắc sẽ được yên ổn đâu.

Nghe những lời đó, hấn khựng lại. Hấn không thể để nó bị bất cứ tổn thương nào cả. Quay lại hấn nói.

-Bố đang đe dọa con hả?

Ông Tình lúc này đã bớt giận hơn khi nãy vì ông đã nắm được điểm yếu của hấn. Con ông thì sao ông không hiểu được, đây cũng là phương pháp ông sử dụng trên thương trường “biết người biết ta, trăm trận trăm thắng”.

-Tao không đe dọa ai cả. Nếu mày thích thì mày cứ bước đi nhưng hậu quả thì mày sẽ biết thôi.

Mẹ hấn quay sang nhìn hấn, ánh mắt của bà như muốn nói. “Con nên nhịn bố, rồi sau này mẹ sẽ tìm cách để khuyên bảo cho”. Không còn cách nào khác, thế là hấn đành quay lên phòng. Rầm...Hấn đóng mạnh cánh cửa như muốn trút hết tức giận vào nó.

Lúc này trời đã ngừng mưa, bác trai ra ngoài để đóng cổng thì thấy nó nằm bất động dưới đất. Bác hốt hoảng nói to vào trong nhà

-Bà ơi, ra coi thằng Thiên nó bị sao mà nằm thế này nè?

Nghe vậy, bác gái ba chân bốn cẳng, lật đật chạy ra, thấy cảnh như vậy, bác hết hồn

-Trời ơi, làm sao mà ra nông nổi này nè. Tui với ông phụ khiêng nó vào nhà nhanh lên.

Thế là 2 bác vội đỡ nó vào nhà (không đặt trong phòng nó vì phòng nó trên gác như vậy xa hơn), tới phòng bác gái nói

-Ông lên phòng tìm bộ khác thay chứ cứ để ướt như vậy sẽ nặng hơn đó. Tui đi nấu nước ấm.

Thay đồ cho nó xong, 2 bác lại lau mình cho nó. Bác gái con thức cả đêm để chăm sóc cho nó. Nhờ chăm sóc tận tình như vậy mà nó đã bớt nóng. Khi nó tỉnh dậy thì thấy nó đang nằm trên giường mà không phải phong của nó. Quay sang nó thấy bác trai đang ngủ gật. Vì nó cự mình nên làm bác tỉnh giấc. Thấy vậy nó tỉnh dậy bác trai sốt sáng hỏi

-Con tỉnh rồi hả? Thấy trong người thế nào? Còn nóng không? Có khó chịu ở đây không?

Dù đánh rất mệt nhưng nó phải phì cười vì câu hỏi của bác. Hizz, bác hỏi gì mà nhiều thế không biết, chắc là lo cho nó ghê lắm.

-Dạ con không sao. Chỉ hơi mệt chút thôi.

Câu trả lời của nó làm bác thở phào nhẹ nhõm.

-Mà sao con lại nằm ở đây, con nhớ lúc tối con...

Nó liếc sang bác như muốn biết, dường như hiểu được ý của nó nên bác trả lời ngay.

-Lúc tôi, khi bác ra đóng cổng thì thấy cháu nằm dưới đất. Rồi 2 bác phụ đưa con vào đây, thay đồ, bác gái còn thức cả đêm để chăm sóc cho con nữa đó.

Thì ra là vậy, nó đã khóc trong mưa khi thấy hấn quay bước đi và ngã xuống lúc nào không hay. Bác trai vẫn nói tiếp.

-Nhìn con không sao mà 2 bác yên tâm rồi. Mà sao con lại nằm dưới đất thế kia.

-Con... Con...

Thực sự lúc này nó không biết phải trả lời bác như thế nào nữa? Chẳng lẽ nói hết ra cho bác nghe như vậy thì đâu có được.

Thấy nó có vẻ lúng túng nên bác không hỏi thêm nữa. Mà bác chỉ cười

-Thôi con nằm nghỉ đi,

-Dạ. Mà bác gái đâu sao này giờ con không thấy.

-À, bác đi mua cháo với thuốc cho cháu rồi.

Nó cảm thấy có lỗi với 2 bác, vì nó mà 2 bác phải thức cả đêm. Nó nghĩ nếu như 2 bác không đưa nó vào thì giờ này không biết nó sẽ như thế nào nữa? Đang suy nghĩ thì bác gái bước vào.

-Con tỉnh rồi hả. Thôi ăn cháo rồi uống thuốc cho mau khỏi bệnh. Sau này con nhớ đừng xảy ra chuyện như vậy nữa nghe không? Con biết lúc tối 2 bác lo lắng lắm không hả? Nếu con mà có mệnh hệ gì thì 2 bác khó lòng ăn nói với ông con lắm.

-Dạ.

Nó nhỏ nhẹ đáp rồi ăn cháo, uống thuốc. Hizz, nó ghét nhất là phải uống thuốc, nhất là thuốc tây. Nó ghét cay, ghét đắng mùi vị của thuốc tây, thật lòng chứ mới nhìn thấy thuốc tây là nó muốn bệnh luôn rồi. Nhưng có 2 bác ở đây, không muốn làm 2 bác buồn nên nó đành miễn cưỡng mà uống.

-Thôi con nằm nghỉ đi, 2 bác ra ngoài.

Nằm 1 mình trong căn phòng nó lại suy nghĩ về hấn, nó cố nhắm mắt lại để ngủ nhưng hình ảnh của hấn cứ lờn vờn trong đầu nó, không làm sao mà nó ngủ được. Nằm trần qua trở lại, rồi nó lại khóc, nó nhớ tới lúc trước khi quen hấn, lúc gặp nhau đầu tiên. Nó ước gì những việc đó chỉ là giấc mơ, sau khi ngủ 1 giấc thật dài thì giấc mơ sẽ tan biến.

Và nó sẽ không phải đau lòng vì hấn như vậy. Trên ngón áp út vẫn còn chiếc nhẫn mà chính tay hấn đeo vào cho nó. Kỷ niệm lại ùa về, nước mắt lại rơi. Nó thầm nhủ: "Mày chỉ được khóc lần này thôi, chỉ duy nhất có lần này, sau này phải mạnh mẽ, không được khóc nữa". Và nó tự cho mình khóc nên thế nó khóc cho mãn nguyện. Khóc cho bao nhiêu nỗi buồn sẽ theo nước mắt mà ra ngoài, để không còn hành hạ, không làm nó buồn. Lúc này cũng có 2 người mang tâm trạng lo lắng, bồn chồn.

Ở trường, Hiếu lo lắng vì nghĩ sao hôm nay nó không đến trường. Không thấy nó cả buổi sáng, hay có chuyện gì xảy ra với nó. Mãi lo nghĩ về nó mà cậu ta chẳng tập trung được vào bài vở. Người ở đây mà tâm hồn cứ ở đâu, những lời thầy cô giảng đều không được cậu ta tiếp thu. Những thay đổi của cậu ta không thể nào qua mắt đc 1 người.

-Làm gì mà thần thờ vậy?

-Không có gì đâu? Mấy chuyện linh tinh đó mà

Hấn chối.

-Cậu đang nghĩ về thầy Thiên đúng không.

Biết không thể giấu được nên Hiếu đáp.

-Ừ.

-Vậy thì trưa nay tới nhà là biết liền. Nếu cần mình sẽ đi cùng cậu, nhưng mà yên tâm đi tới lúc thích hợp mình sẽ rút lui trả lại không gian riêng cho 2 người. Mình không làm kì đà cản mũi đâu mà cậu lo.

Cô ta nháy mắt với Hiếu.

-Ừ.

Hiếu gật đầu. Và đó không ai khác chính là Nhi, người bạn chung lớp của Hiếu và cũng là học trò của nó. Bọn họ đã "bày mưu tính kế" để tách hấn và nó ra. Nhưng 2 người chưa ra tay thì đã xong rồi, có lẽ ông trời cũng đang giúp họ. Sỡ dĩ Nhi làm vậy là vì cô ta thích hấn. Với sự nhạy cảm của phụ nữ thì ắt hẳn ả ta biết hấn với nó đang yêu nhau. Sự hợp tác này đều đem lại quyền lợi cho cả 2.

Còn hấn thì suốt đêm đó, không tài nào hấn chớp mắt được. hình ảnh nó đã in sâu vào tâm trí hấn. Nhớ lại cảnh tượng đó, thì hấn lại càng hận bản thân mình. Nhưng hấn làm thế cũng chỉ vì nó. Hấn biết tính ông Tình, 1 khi nói thì ông sẽ làm và lúc đó thì hấn không dám nghĩ chuyện gì sẽ xảy ra với nó nữa. Thử hỏi còn gì đau đớn hơn khi chính bản thân mình làm khổ người mình yêu.

13. Chương 13

Không biết nó lúc này thế nào? Có nhớ tới hấn như hấn nhớ tới nó không? mà thôi tốt nhất nó nên quên hấn, như vậy thì sẽ tốt cho nó lẫn hấn. Hấn biết rằng khi nghĩ chuyện này thì hấn rất đau, tim hấn như bị ai xát muối. Nhưng hấn vẫn đủ tỉnh táo để biết rằng đó là 1 lựa chọn đúng. Hiện giờ, hấn đang chờ, hấn đợi khi ba hấn giao lại công ty thì hấn sẽ chạy đến bên cạnh nó mà nói hết nỗi lòng mình cho nó biết.

Khi đó nó có oán trách thế nào thì hấn cũng chịu. Không phải vì hấn cần công ty hơn nó là vì khi lãnh đạo công ty thì khi đó ông Tình sẽ không đủ sức để đấu với hấn. Tới khi đó, hấn sẽ bảo vệ, quan tâm, che chở cho nó. Còn bây giờ thì hấn không thể làm bên cạnh nó 24/24 được." Thiên ơi, anh yêu em nhiều lắm, em có biết không? Mong em hiểu và thông cảm cho anh".

Lúc này ở nhà nó.

-Ủa thầy bị sao vậy?

Nhi hỏi khi thấy nó nằm ủ rũ trên giường.

-Không sao đâu, chỉ bị cảm nhẹ thôi.

Hiếu nhìn thấy nó là chạnh lòng. Lát sau, vì viện có hẹn với bạn nên Nhi về, để lại nó với cậu ta.

-Thiên thấy trong người thế nào rồi?

Khi này có Nhi nên cậu ta không tiện hỏi. Khi Nhi đi rồi thì mới lên tiếng.

-Cảm ơn cậu, tui đỡ hơn nhiều rồi.

Ngồi nói chuyện với cậu ta nó cũng cảm thấy đỡ cô đơn. Bất chợt, cậu ta hỏi

-Thế anh ta có biết chuyện Thiên bị như vậy không?

-Biết để làm gì? Chúng tui chia tay rồi.

Nói tới đây hình ảnh hằn lại hiện về và nước mắt nó lại rơi. Hiếu nhẹ nhàng xoay người nó lại đưa tay lau những giọt nước mắt và không cưỡng lại sự quyến rũ đó nên cậu ta đã hôn lên đôi mắt nó. Bây giờ, mắt nó không còn vô tư, hồn nhiên và tinh nghịch như trước nữa nhưng vẫn rất đẹp và hút hồn người khác. Nhưng nó vội né, lúc này nó không muốn nghĩ tới tình yêu nữa. Hiếu hiểu được tâm trạng nó lúc này và cũng thấy mình hơi quá nên hối lỗi.

-Xin lỗi...

Nó im lặng không nói gì mà lắc đầu.

-Lúc nào Thiên buồn thì hãy nhớ tới Hiếu, bất cứ lúc nào. Hiếu nguyện là nơi để cho Thiên trút bỏ ưu sầu.

Nó thoáng bất ngờ trước câu nói của cậu ta. Không ngờ vì nó mà cậu ta lại làm như vậy, nó thấy mình thật có lỗi với cậu ấy. Nó không biết mình nên có mở rộng trái tim để cho mình cơ hội được yêu lần nữa hay không? Nó không biết vì lúc này hình ảnh hằn cứ ở trong đầu nó. Nó sẽ suy nghĩ lại chuyện quen Hiếu nhưng phải mất 1 thời gian dài.

Thoáng thấy chiếc nhẫn vẫn còn trên tay, Hiếu nhẹ nhàng tháo ra. Lúc đầu nó giật lại nhưng sau đó nó để cho Hiếu tháo vì đâu còn là gì nữa nên chấm dứt thôi, giữ lại chỉ hành hạ nó đau khổ hơn. Tháo ra Hiếu đưa cho nó, nó kéo ngăn tủ và bỏ vào đó. Thế là hết, kết thúc thật rồi, tất cả chỉ còn lại là kỉ niệm là thôi. Nó không biết sau này có thể còn yêu được nữa hay không nhưng nó phải mạnh mẽ để sống vì cuộc sống còn nhiều điều tốt đẹp đang chờ nó

Mặc dù trong người còn mệt nhưng nó vẫn đến trường vì cứ ở nhà hoài như thế thì nó chán lắm. Nó sợ ở nhà một mình thì lại nghĩ đến hằn tới lúc đó chắc nó sẽ cầm được nước mắt. Đêm qua nó đã nghĩ thông suốt rồi rằng nó sẽ đứng dậy, sẽ cố quên hằn nhưng chắc hằn rất khó nhưng thời gian sẽ giúp nó. Hizz, mới đau có một ngày mà nó xuống sắc hằn.

Gương mặt phờ phạc, mắt thì thâm quầng, người thiếu sức sống hằn. Đôi mắt giờ đây không còn được vui vẻ hồn nhiên và vô tư như trước mà thay vào đó là một nỗi buồn sâu thẳm nhưng vẫn hút hồn người khác. Ngoài kia, mặt trời đã lên, ánh nắng chan hòa, mọi người vẫn bước nhanh để bắt đầu một ngày mới. Lấy lại tự tin, nó bước nhanh đến trường.

Đứng trên bục giảng, nhìn những gương mặt của những người bằng tuổi mình mà lại là học trò của nó thì nó cười thầm, nó cảm nhận được mình có cái gì đó khác họ. Và rồi buổi học cũng khép lại, giờ đây nó thấy mình đã tốt hơn rồi. Ra về, nó không muốn về nhà mà đi dạo đâu đó. Tuy ngoài trời rất nắng nhưng nó vẫn đi đâu đó. Đây là sở thích của nó, mỗi khi có chuyện buồn là nó thường đi đâu đó cho tinh thần tốt hơn.

Đi được 1 lúc thì nó cũng thấm mệt và nó ghé vào quán nước bên đường.

-Cô ơi cho con ly trà xanh.

Nó kêu cho mình ly nước rồi tu một hơi gần hết nửa chai. Đang lướt web thì có ai đó chợt búng tai nó đau điếng đi được. Hizz, không biết tên nào mà vô duyên thế nó ngược mặt lên.

-Ai mà chơi k...ki...Tới đây chi vậy?

Khắc tỉnh của đời nó-Hiếu.

-Tình cờ đi ngang qua thôi. Sao ngồi đây một mình vậy?

Vừa nói cậu ta kéo ghế xuống ngồi cạnh nó.

-Thì đi dạo hông được hả? Ở nhà buồn chết đi được.

-Trời, trời bộ điên hả? Trời nắng như vậy mà đi dạo.

-Ê, nói ai điên. Cậu ăn nói với tui như vậy hả? Dù sao thì cậu cũng là học trò của tui nha.

Tui bực mình nói với cậu ta, tự nhiên nói tui điên. Đây là sở thích của tui mà mặc dù trời nắng thật.

-Ồ hay, muốn nói bao nhiêu lần nữa. Ra ngoài thì hết thầy trò.

Trời ơi là trời, chắc chết với tên này quá. Nó hông thèm chấp, quay mặt đi chỗ khác mà hông nói tiếng nào.

-Ê, ê...

Hiếu khều khều tay nó.

-Bộ giận hả?

-Hơi đâu mà giận người đứng.

Nó đáp.

-Thôi cho xin lỗi được chưa.

-Tui đâu có nhiều lỗi mà mấy người xin.

-Haizz, mệt ghê. Bây giờ làm gì thì mới bỏ qua.

Cậu ta thở dài, rồi đột nhiên cậu ta mỉm cười. Hizz, nụ cười mới gian làm sao.

-Chắc Thiên còn nhờ là nợ Hiếu 2 điều kiện chứ.

-Ừa, ủa điều kiện nào?

Tui vờ ngây ngô như hông biết.

-Ừ, nếu hông biết thì những tấm hình khi Thiên ngủ á, chắc còn nhớ chứ?

Trời ơi, sao tui ghét mình thế này. Tự nhiên uống quá trời rùi say xĩn hông biết cái gì.

-Hơ...mấy tấm hình đó...sao sao hông xóa y.

-Khi nào Thiên thức hiện xong 3 điều kiện rồi Hiếu mới delete.

-Vậy chắc bây giờ muốn tui thực hiện điều gì?

-Đừng giận Hiếu nữa, cho Hiếu xin lỗi nha.

cậu ta đưa bộ mặt ngây thơ ra thì sao nó nỡ từ chối được.

-Chỉ 1 lần này thôi nha.

-Ừ, biết rồi. Bây giờ đi thôi.

Nói rồi cậu ta nắm tay nó kéo đi

-Đi đâu?

Nó ngạc nhiên hỏi

-Thì đi ăn, hông lẽ Thiên hông thấy đói hả?

-Ồ.

Sau đó cả 2 đến quán ăn và tất nhiên là đã trả tiền nước. Trên đường đi, Hiếu hỏi

-Thiên thích ăn gì?

-Ừ, để coi...bánh xèo với bánh cuốn.

-Ừ. Tới quán ăn thôi. Let's go!

Rồi cậu ta nắm tay nó mà kéo chạy đi.

-Từ từ thôi. Làm gì mà hồi zũ.

Cuối cùng cũng đã đến quán ăn.

-Cô ơi cho con 2 phần bánh xèo, 2 phần bánh cuốn.

Bánh nóng, khói bay nghi ngút, mùi thơm lan tỏa. Vì trưa giờ chưa ăn gì nên nó rất háo hức thế là nó ăn hết 2 phần bánh xèo và 1 phần bánh cuốn. chỉ để lại cho Hiếu 1 phần bánh cuốn.

-Ăn từ từ thôi. Coi chừng mắc nghẹn đó.

Nhìn nó ăn mà Hiếu lắc đầu cười. cười vì tính ham ăn như trẻ con của nó.

-Rồi trả tiền đi.

-What?

Nó bất ngờ hỏi làm ai cũng quay sang nhìn nó khiến cho nó què 1 cục.

-Đừng có đem nghề nghiệp ra nói. Ăn nhiều thì trả đi.

Cậu ta tỉnh bơ đáp.

-Nhưng hông phải cậu mời hả?

-Đâu có biết Thiên ăn nhiều vậy.

-Ồ, chơi gì kì vậy.

Nhìn gương mặt xụ của nó khiến Hiếu không thể nào mà không nhin cười được. Sau đó nó tới trả tiền.

-Bao nhiêu tiền vậy cô?

Nó vẫn còn ầm ức.

-Ủa, bạn con trả rồi mà.

-Ủa, ủa bạn nào vậy cô.

-Thì người đi chung với con đó.

Nó quay sang thì thấy Hiếu đang nháy mắt với nó. Tên này chơi kì ghê trả tiền ùi mà còn nói nó tới tính nữa, không biết có bị sao không nữa. Nhưng dù sao đi nữa thì nó vẫn thấy vui, không còn ầm ức nữa. Thấy còn sớm nên nó hỏi.

-Bây giờ mình đi đâu nữa.

Hiếu ngạc nhiên trước câu hỏi của nó không ngờ nó cũng ham chơi ghê gớm.

-Hay là mình tới quán game được hông?

-Ồ, được á. Đi liền y.

Rồi cả 2 tới quán game chơi. Chơi rồi cũng mệt nên cả 2 ra về.

-Hôm nay vui thiệt, cảm ơn cậu nha.

-Hiếu mới là người cảm ơn Thiên mới đúng. Lâu lắm rồi Hiếu mới được vui như thế này.

Rồi cả 2 chạy đùa giỡn, rượt nhau khắp đoạn đường. Rầm... Vì mãi mê giỡn nên nó hông thấy nên đã đụng phải người khác.

-Ui da, đau chết đi được.

Vừa nói nó vừa xoa xoa trán mình. Khi ngẩng đầu lên 1s 2s 3s...30s đứng hình của 2 người. Tin nó thất lại, lòng quặn đau, nổi đau lại ủa về. Và người nó đụng không ai khác chính là người đã lấy đi của nó không

biết bao nhiêu nước mắt. Hấn-Nguyễn Hữu Tài, lúc này Hiếu cũng chạy đến thấy nó như thế thì kéo tay nó bước đi. Lý trí nó bảo cố bước đi thật nhanh nếu không thì nó sẽ khóc mất, nhưng còn tim thì nói nó dừng lại để hỏi cho rõ lý do tại sao hấn lại đối xử như thế với nó.

Không lẽ những lời hứa mà hấn đã hứa với nó chỉ là lời hứa suông. Lúc này, con tim và lý trí nó đang chiến đấu dữ dội, nó không biết phải làm như thế nào. Và cuối cùng lý trí nó cũng chiến thắng nên nó cố bước đi thật nhanh, nó không muốn phải đối mặt với con người này. người đã cho nó biết thế nào là hạnh phúc, biết thế nào là sự ngọt ngào của tình yêu, nhưng cũng chính con người ấy đã làm nó đau khổ, phải khóc hằng đêm.

Nhìn thấy nó bước đi mà hấn thấy mình thật vô dụng. Thật lòng hấn muốn nắm tay nó lại và nói hết nỗi lòng mình cho nó hiểu, cho nó biết hấn yêu nó như thế nào. Nhưng nhớ đến những lời nói của ba hấn thì hấn đành phải ngậm ngùi để cho nó rời xa hấn. Vì hấn biết nếu mà làm theo con tim thì chắc chắn nó sẽ không thể nào yên ổn với ông ấy. Quá buồn khổ, hấn tấp vào quán rượu bên đường. Hấn lao vào hút thuốc, uống rượu để mong có thể quên đi nỗi buồn. Nhìn làn khói thuốc bay mà hấn lại nghĩ về tình yêu của hấn với nó: nhẹ nhàng, mong manh và rất dễ tan biến. Hấn đưa chai rượu nên uống ừng ực, loáng cái đã hết một chai. giọng hấn bắt đầu lè nhè:

-Cho thêm...chai nữa...

14. Chương 14

Bà chủ mang rượu ra nhìn hấn mà lắc đầu:

-Chắc lại bị thất tình đây!

Hấn gằm lên

-Anh xin lỗi em nhiều lắm...Thiên ơi, thật lòng anh yêu em nhiều lắm...e có biết không??

Xoảng...Cái chai vỡ vụn từng miếng thủy tinh văng tung tóe.

-Thiên ơi! Giờ em đang ở đâu? Có biết anh nhớ em nhiều lắm không hả?

Bà chủ gằn giọng

-Uống rượu thì được còn phá quán của tui thì không được đâu đấy.

-Tui...tui có tiền đây!

Bà chủ càu nhàu

-Thời buổi bây giờ là như vậy hết cả.

Cứ tưởng rằng nó đã có thể loại bỏ được hình ảnh của hấn trong tâm trí nhưng khi gặp lại thì những kí ức khi trước lại ùa về. Nghĩ tới đó, nó không thể nào ngăn được nước mắt mình tuôn rơi. Lúc này Hiếu không biết phải làm gì để an ủi nó cả, cậu ta chỉ ở bên cạnh, xiết tay nó thật chặt để truyền cho nó thêm nghị lực và có thể xoa dịu đi phần nào nỗi đau.

Có lẽ im lặng là cách tốt nhất trong lúc này, những lời an ủi rỗng tếch đầy hoa mỹ kia thì chẳng có tác dụng. Hiếu ước gì mình là người chỉ nỗi đau đó, cậu không muốn người mình yêu phải bị hành hạ như thế này. Nhìn nó đau như vậy thì tim cậu như bị ai đó bóp nghẹt, cậu rất muốn chia sẻ nỗi đau này với nó, muốn đem lại hạnh phúc cho nó nhưng lúc này không thì không được. Phải chờ thêm một thời gian nữa khi đó nỗi đau sẽ nguôi ngoa đi phần nào rồi cậu sẽ nói. Chợt điện thoại của cậu reo.

-Dạ con nghe nè mẹ.

...

-Vậy à? Con biết rồi, mai con sẽ tới.

...

-Bye mẹ.

Thì ra đó là điện thoại của mẹ cậu. Bà đã về Việt Nam và hiện đang ở Vũng Tàu. Đã lâu lắm rồi cậu chưa gặp lại mẹ mình. Mặc dù mẹ cậu đã đi bước nữa khi ba cậu vừa mới mất. Nhưng cậu không hận bà vì khi kết hôn với người chồng mới thì mới có đủ tiền trả nợ mà công ty bố cậu đã vay, sở dĩ bà làm vậy là cũng vì hoàn cảnh ép buộc, và cậu cũng biết rằng bà vẫn còn yêu bố mình.

Và lúc đó bà còn rất trẻ nên cậu không ngăn cản mà cũng khuyên bà hãy làm vậy. Người cậu hận là giám đốc công ty Hồng Nguyên đã giở những thủ đoạn bỉ ổi để gia đình phải tan nát. Vợ xa chồng, con thì không có cha mẹ. Ba cậu phải tự sát, vì phải trả nợ cho chồng nên mẹ cậu phải lấy người mình không yêu, còn cậu thì bơ vơ. Được người bạn cũ của ba nhận nuôi nhưng sau đó thì ông ta cũng mất nên cậu phải sống tự lập. Kể từ đó không lúc nào trong đầu cậu luôn có ý định trả thù. Cậu biết lần này mẹ cậu trở về thì chắc hẳn bà đã có thể trả lại thù xưa cho chồng. Mơ ước bấy lâu nay của cậu sắp trở thành hiện thực.

Thế nên khi nghe tin mẹ về cậu rất vui.

-Mai nay mình đi chơi ở Vũng Tàu nha?

Lúc này nó đã đỡ hơn trước có lẽ vì nỗi đau đã theo nước mắt nó ra ngoài được phần nào.

-Ừhm...

Nó khẽ đáp. Dù sao thì cũng được nghỉ 3 ngày nên nó cũng muốn đi đâu đó để cho tinh thần tỉnh táo hơn.

Phố biển Vũng tàu ngào ngạt hương hoa sứ và những con sóng reo vui trước mắt làm cho lòng nó xao xuyến lạ thường. Trước mặt nó là ngôi biệt thự màu xanh lam nhã nhặn. Hiếu khẽ nhấn chuông. Cánh cổng bật ra, một người phụ nữ khoảng 40 tuổi xuất hiện. Vừa thấy Hiếu bà ta chạy tới ôm chầm lấy cậu ta. Trên gương mặt hai người lộ rõ sự hạnh phúc. Cũng đúng thôi, lâu lắm rồi họ mới gặp lại nhau. Nhìn thấy họ hạnh phúc như vậy nó không khỏi mỉm cười vì giờ đây nó đây còn mẹ để làm nũng nữa.

-Ái chà! Để coi, con trai mẹ lớn thế này rồi thế này à? Cục cưng à, mẹ nhớ con lắm.

Bà ấy nói mà có cả những giọt nước mắt và đây là giọt nước mắt của sự hạnh phúc.

-Mẹ không cho con vào nhà hả? Con mỗi chân lấm rồi nè.

Cậu ta bắt bẻ mẹ mình, trông dễ thương, nhìn mới đáng yêu làm sao.

-Thôi chết. Mẹ quên, con vào nhà đi.

Thế là nó bước theo hai mẹ con Hiếu vào nhà. Một con đường được cắt bằng đá hoa cương như một con sóng uốn lượn với hai hàng cỏ mọc xanh rì. Chợt nó nghe tiếng róc rách, quay sang thì ra là một cái hồ với đủ các loại vỏ ốc, đá sỏi được dát lên trông thật sinh động như một thủy cung trên cạn tạo cho khuôn viên nhà thêm phần sang trọng. Làn gió nhẹ chốc thoảng qua làm hương thơm ngào ngạt của mùi hương hoa sứ chạy dọc theo cổng khiến nó cứ lâng lâng ngây ngất. Bà Hằng(mẹ Hiếu) đã bước lên bậc tam cấp rồi ngoái lại giục:

-Vào đây đi các con.

Nó và Hiếu nhanh chân bước vào theo bà Hằng. Lát sau có người ra với bình trà. Lúc này, bà Hằng hướng mắt về phía nó và hỏi với ánh mắt tò mò

-Đây là...

-Dạ bạn con. Cậu ấy tên Băng Thiên.

Cậu ta vội trả lời.

-Cháu chào bác.

Nó lễ phép.

-Ừ, chào con. Chắc hai đứa cũng mệt rồi, lên phòng nghỉ đi rồi lát nữa xuống dùng cơm.

Sau đó thì cả 2 lên phòng nghỉ. Nó cũng thăm mệt, tới phòng thì đặt lưng xuống chiếc nệm êm ái. Rồi từ từ giấc ngủ đến với nó. Khoảng 5h chiều nó thức giấc và bước xuống nhà. Tới chỗ bể cá, trong bể nuôi thật nhiều cá cảnh. Nó ngồi trên mặt bể, lấy tay vẩy nước đàn cá ùa đến như tưởng cô cho chúng ăn.

-Cháu dậy rồi à?

Nó quay lại thì thấy bà Hằng.

-Dạ.

-Thôi cháu ngồi chơi, bác xuống làm cơm nha.

-Bác cho cháu phụ được không?

Dường như bà Hằng hơi ngạc nhiên khi nghe nó nói, nhưng sau đó bà mỉm cười.

-Ừ, vậy mình xuống bếp thôi.

Bước xuống bếp, nó cầm củ cà rốt lên

-Cái này nấu canh phải không bác.

Vừa nói nó vừa chồm tới lấy con dao gọt, còn tĩa được thành cánh hoa cúc thật đẹp.

Bà Hằng tấm tắc khen

-Không ngờ cháu là con trai mà lại giỏi mấy chuyện này như thế.

-Dạ không cháu chỉ biết nấu mấy món đơn giản cho hai ông cháu ăn thôi.

Bà Hằng ngạc nhiên.

-Ừa sao lại ông cháu. Vậy ba mẹ cháu đâu?

Nghe câu hỏi, mặt nó không được tươi nữa mà cúi xuống đáp nhẹ.

-Dạ ba mẹ cháu mất lâu rồi.

-Bác xin lỗi, bác không biết lại gọi chuyện buồn cho cháu...

Thấy mình lỡ lời nên bà Hằng tìm chuyện lãng đi

-Vậy là ông cháu rất có phúc mới có đứa cháu giỏi như vậy.

Trò chuyện 1 hồi thì đồ ăn cũng được làm xong. Sờ dĩ hôm nay bà Hằng phải tự tay mình xuống bếp là muốn tự tay mình nấu cho Hiếu ăn. Vì bà biết được sở thích của cậu. Trong bữa cơm cả 3 nói chuyện rất rôm rả. Ăn xong, nó muốn ra ngoài đi dạo cho thư thả với lại Hiếu với mẹ xa nhau lâu như vậy chắc có nhiều chuyện muốn nói nên đành phải rút lui. Rảo bước khắp vườn hoa sứ. Hương hoa nhẹ nhàng làm lòng nó xao xuyến và hình ảnh hằn lại ùa về nó thấy lòng mình buồn vô hạn. Ngồi trên xích đu, nó ước gì mình có thêm đôi cánh để bay đi trong nỗi buồn và nhớ hằn trong lúc này. Có tiếng gọi, nó quay lại thì thấy Hiếu.

-Hey, làm gì mà suy nghĩ thần thờ vậy? Có muốn đi dạo biển đêm không?

Cả hai đi bộ ra biển. Hàng phi lao nối thành hàng đũa bị gió biển thổi tạt về một hướng giống như mái tóc của người con gái đang bay trong gió chiều. Đi chân trên cát, từng lần sóng lấn tấn gợn đều vỗ vào đôi bàn chân trắng hồng nhỏ xinh của nó. Nó ngồi xuống nhặt một viên sỏi vung tay văng ra bờ biển.

-Ê, hay là mình cùng chơi tóe nước đi.

Hiếu đề nghị

-Tui đếm tới hai thì mình cùng ném nha.

Hiếu gật gù. Cả hai la to lên một hai. Viên sỏi rơi xuống nước, nước bắn lên văng tung tóe khắp quần áo, ướt cả mặt mũi 2 người. Chưa bao giờ nó được nghịch nước vui vẻ như thế này. Trời đã về khuya, nó và

cậu cùng nhau đi về. Hiếu nắm lấy tay nó và nó vẫn để im. Cả hai đi dọc theo bờ biển, từng cơn sóng êm ả vào bờ cát vàng.

Buổi sáng nắng ấm thật đẹp. Mùi hương hoa sứ nồng nàn làm cho nó trở mình thức dậy. Nó đến bên cửa sổ. Từ nơi này nó có thể nhìn ra được bờ biển. Cảnh biển sớm mai thật đẹp, thật êm ả và thơ mộng. Nó mãi mê ngắm nhìn cảnh vật mà không để ý đến phía sau lưng có người đẩy cửa bước vào bên cạnh.

-Thiên dậy rồi à? Xuống ăn sáng rồi Hiếu dẫn đi tham quan nơi này.

-Ừ, chờ tui xú.

Ăn sáng xong cậu ta dẫn tui đi đến 1 điểm du lịch khá nổi tiếng ở đây đó là Suối Tiên. Hizz, muốn đi lên được đó phải vượt qua 600m đường rừng quanh co, gập ghềnh, khúc khuỷu nhưng bù lại phong cảnh ở đây rất hữu tình nên thơ và khá yên tĩnh.

-Thiên biết không? Theo truyền thuyết thì xưa kia nơi đây cây cối rậm rạp, núi rừng hoang vắng và vào những đêm trăng sáng các nàng tiên trời trời xuống hạ giới để du ngoạn. Hiện nay ở phía mỏm đá của núi Dinh còn lưu lại những dấu chân xinh xắn in thành ngấn trên đá gọi là dấu chân tiên. Có lẽ người xưa yêu cảnh trí nơi đây, một vùng nước non kì vĩ, sơn thủy hữu tình nên đã đặt cho nó một cái tên thật huyền ảo: Suối Tiên.

Dọc đường đi cậu ta luôn nói về Suối Tiên, nó không ngờ rằng cậu ta lại am hiểu nơi đây như thế. Chắc tới qua cậu ấy đã cố gắng lên google mà search để có được những hiểu biết về Suối Tiên như vậy. Cuối cùng thì cũng đã lên được thượng nguồn. Ở trên cao như thế này, nó thấy được Suối Tiên ào ạt đổ xuống 2 bờ núi đá, chảy quanh co, tưới mát cho những cánh đồng phù sa.

Nơi đây còn lưu giữ vẻ đẹp tự nhiên, hoang sơ mà kì thú. Dọc 2 bên bờ suối có những mỏm đá mng nhiều hình thù độc đáo như hình hai mẹ con trò chuyện, giống con voi, cá sấu...Ngồi ngắm cảnh mà nó nghe tiếng suối chảy ì ầm từ trên đổ xuống như một dải lụa dài. Sau đó, theo con đường mòn cả 2 đến ngôi chùa nhỏ. Tuy chưa tới nơi nhưng họ đã nghe tiếng chuông chùa thông thả ngân vang thật bình yên và khói hương trầm hòa quyện với những khóm hoa huệ hoa ngọc lan thơm ngát bên đường.

Thực sự nó rất thích nơi này. Đến đây nó như cảm thấy mọi ưu tư, phiền muộn đều được trút bỏ để có thể hòa nhập mình với thiên nhiên. Tâm hồn nó dường như không còn vương vấn chuyện phong trần khi đến nơi tảnh tịnh của chốn thiền viên giữa miền sơn cước. Thật sự nó không biết phải làm gì để trả nợ cho Hiếu. Khi nó đau buồn nhất, khi nó như rơi vào vực thẳm của lưới tình thì chính Hiếu đã giúp nó đứng lên, cậu ta đã cho nó nghị lực để nó tiếp tục sống. Nó thấy áy náy vô cùng khi mà đã làm mất nhiều thời gian của cậu ta. Cậu ta đến đây để thăm mẹ sau bao năm xa cách thế mà vì nó mà cậu ấy phải dẫn nó tham quan đâu đó để cho nó hết buồn.

-Xin lỗi...

Nó khẽ đáp.

-Xin lỗi gì?

Hiếu ngạc nhiên khi nghe nó nói vậy.

-Cậu đã vì tui mà không được gần gũi mẹ. Tui đã làm mất nhiều thời gian của cậu rất nhiều... Tui...tui xin lỗi cậu nhiều lắm, tui biết mình là người vô dụng luôn đem lại rắc rối cho người khác, luôn khiến cho người khác phải lo lắng. Hizz, tui chẳng khác nào là sao chổi, sao quả tạ...

-Á...Cậu làm gì vậy?

Hiếu cốc vào trán nó.

-Khờ nè!! Ngốc nè!! Có gì đâu, bây giờ mẹ Hiếu về nước, bà ta sẽ định cư ở đây luôn nên Hiếu còn nhiều thời gian để tâm sự. Còn Thiên buồn thì Hiếu phải làm cho Thiên vui trở lại chứ. Với lại lúc ở chung với Thiên, Hiếu hạnh phúc lắm. Không có gì là phiền cả nên Hiếu không cần phải áy náy. Hiếu phải cảm ơn Thiên mới đúng vì đã cho Hiếu được ở cạnh Thiên.

Nghe cậu ta nói mà mắt nó long lanh, đầu đó trong cửa sổ tâm hồn đã có một giọt nước mắt sắp rơi. Nó không ngờ rằng nó lại quan trọng với Hiếu như thế, nghĩ lại lúc trước nó từ chối tình yêu của cậu ấy, nó thấy mình có lỗi với Hiếu rất nhiều. Hiếu nhẹ nhàng nắm tay nó đặt lên ngực trái của mình và nhẹ nhàng nói.

-Thiên có cảm nhận được nhịp đập của trái tim Hiếu không? Nó đập rất nhanh và dồn dập đó là vì có Thiên bên cạnh. Đối với Hiếu, Thiên là người vô cùng quan trọng, dù cho cả thế giới này có thay đổi như thế nào nhưng trái tim Hiếu vẫn không thay đổi chỉ một và duy nhất một có hình ảnh có Thiên mà thôi. Trước đây Hiếu oán trách ông trời sao lại nở đối xử với Hiếu như vậy, đã lấy đi những gì tốt đẹp nhất của Hiếu, ông trời thật bất công. Nhưng giờ đây Hiếu nhận ra rằng đó là trời không lấy hết tất cả của Hiếu mà đã cho Hiếu gặp Thiên. Và Hiếu cũng thầm cảm ơn Tài vì hắn đã bỏ rơi Thiên như vậy thì Hiếu mới còn cơ hội. Cho Hiếu cơ hội để mang lại hạnh phúc cho Thiên nha.

Nó không biết làm gì ngoài việc đứng nghe cậu ta nói. Bây giờ nó phải làm sao đây? Có nên chấp nhận Hiếu không? Nó sợ tình yêu này sẽ không đi tới đâu, khi đó đau khổ nhưng Hiếu là người tốt luôn ở bên cạnh nó mỗi khi nó buồn, luôn an ủi nếu từ chối thì nó thấy mình quá đáng. Thôi thì cho người khác cơ hội thì cũng chính là cho mình cơ hội.

Thế là nó khẽ gật đầu nhẹ. Mặt Hiếu dần ra khi thấy cái gật đầu của nó, cậu ta tiến dần đến bên nó, tiến nữa, lúc này khoảng cách 2 người đã gần lắm rồi có thể cảm nhận được hơi thở của nhau. Rồi cậu ta nâng cằm nó lên và tiến sát tới môi nó và đặt lên đó một nụ hôn nhẹ nhàng nhưng không rất nồng nàn, rất cháy bỏng.

Lưỡi cả 2 hòa quyện vào nhau, không dừng ở đó cậu ta đưa lưỡi mình vào trong khoang miệng nó như muốn tìm kiếm thứ gì đó, cái lưỡi tham lam của cậu ta không muốn bỏ sót nơi nào trong miệng nó. Lúc đầu nó còn khá ngượng nhưng vì Hiếu hôn đều luyện quá, nếu không đáp trả thì thấy cũng kì thế là nó hưởng ứng đáp trả. Đường như cảm thấy nó đang thiếu oxi nên cậu ta mới rời môi nó. Rồi tay trong tay, cả hai rải bước ra về. Ánh nắng rực rỡ buổi chiều tà như muốn chúc mừng nó với tình yêu. Rồi đây, cuộc đời nó sẽ bước sang 1 trang mới. Liệu quyết định như thế này có thể nào giúp nó quên được hắn, sẽ được hạnh phúc bên Hiếu hay rồi đây cũng chỉ là hạnh phúc thoáng qua, choáng đến rồi choáng đi, và nó sẽ phải đau khổ thêm lần nữa? Liệu lịch sử có lặp lại với nó lần hai?

Vậy là nó cũng đã chấp nhận Hiếu. Nó cảm thấy vui vẻ khi ở bên cậu ấy, mỗi khi nó buồn luôn có Hiếu ở bên an ủi. Những ngày ở biển Vũng Tàu nó cảm thấy tinh thần đã tốt hơn hẳn, nghe tiếng sóng biển vỗ ào ào, hưởng hoa sứ ngào ngạt giúp nó có thể quên đi phần nào nỗi buồn. Và rồi nó cũng về vì Hiếu và nó đều cần đến trường. Lúc về nó không quên mua quà cho 2 bác và cho cả nó để làm kỉ niệm. Cuộc sống của nó cứ như vậy mà trôi qua, nó vẫn đến trường dạy, bên cạnh nó luôn có Hiếu, cuối tuần nó lại về thăm ông. Rồi 1 ngày, trong khi nó đang dạy trên lớp thì có chuông điện thoại reo:

-Alô

...

-Sao? Bác nói gì ạ? Ông cháu làm sao? Có...có nặng lắm không hả?

...

-Dạ được rồi, cháu sẽ về ngay ạ.!!

Mặt nó tái đi, không đứng vững được. Ông nó đang ở bệnh viện, nó không biết lí do gì mà ông lại nhập viện. Bình thường sức khỏe ông nó rất tốt mà, đâu có như vậy. Nó quay xuống nói với cả lớp:

-Xin lỗi mọi người, tui có chuyện gấp phải đi ngay bây giờ.

Phải kìm nén lắm nó mới không nói trong tiếng nấc. Nó cố bước đi thật nhanh ra nhà xe, nhưng đôi chân nó cứ cứng đờ lại.

-Có chuyện gì vậy?

Quay lại nó thấy Hiếu đang nhìn nó.

15. Chương 15

Ông tui...đang...đang ở bệnh viện...tui phải về trên đó...

-Hay để Hiếu chở Thiên về nhà nha?

-Nhưng mà Hiếu đang học mà.

-Không sao đâu.

Nếu bây giờ mà lái xa chắc nó không còn tâm trí nào nữa, nên nó gắt đầu.

-Ừ...

Trên đường đi nó luôn cầu nguyện, nó bây giờ như ngồi trên đồng lửa, phập phồng, lo lắng.

Con xin ông trời cho ông con đừng xảy ra chuyện gì nữa? Con đã mất quá nhiều thứ rồi, bây giờ ông là người thân duy nhất của con. Con cầu xin ông đó!!.

-Hay là chở tui ra bến xe luôn đi.

Thế là cậu ta chở nó ra bến xe. Suốt mấy tiếng ngồi trên xe mà lòng nó nôn nao, lo sợ. Hizz, nếu ông mà có mệnh hệ nào thì nó không biết phải làm gì. Tới bệnh viện, nó chạy lên phòng cấp cứu. Chạy đến nó thấy quần gia và trợ lý của ông đang đứng ở ngoài.

-Thế nào rồi? Ông cháu thế nào rồi bác?

Nói hồi hă hởi.

-Ông chủ vẫn còn ở trong đó. Chưa biết tình hình ra sao nữa?

Bác quần gia trả lời nó mà gương mặt buồn bã.

-Sao ông cháu lại phải nhập viện. Trước đây, sức khỏe ông cháu rất tốt mà?

Trợ lý của ông nó lên tiếng

-Vì công ty lúc này đang gặp khó khăn, có thể sẽ phá sản. Vì quá đau buồn mà giám đốc nên sinh bệnh.

-Không thể nào? Công ty trước giờ đều rất tốt sao lại có thể phá sản được.

Nó hét lên. Nó thực sự không tin, vì công ty đang trên đà phát triển thì sao lại có thể phá sản được.

-Các hợp đồng đều bị đối tác chấm dứt, bị các công ty khác hót tay trên nên...

Dương như bầu trời đang sụp đổ, nó không thể ngờ được có ngày gia đình nó ngày này. Nhưng đau khổ chưa dừng lại ở đó khi cửa phòng mở các bác sĩ bước ra, nó chạy thật nhanh tới và hỏi trong làn nước mắt:

-Bác sĩ, ông cháu sao rồi?

Họ không trả lời mà nhìn nó, đôi mắt u buồn dường như muốn chia sẻ nỗi đau của nó và cũng thấy mình thật tội tệ khi không hoàn thành được trách nhiệm của mình. Rồi lắc đầu và bỏ đi. Huych...Nó ngã xuống, thân thể nó lúc này không còn đứng vững được nữa, nó hận ông trời, tại sao luôn cướp đi những người mà nó yêu thương nhất. Ba mẹ nó rồi bây giờ đến lượt ông. Tại sao ông trời lại đối xử với nó như vậy, nó đâu có làm gì mà có lỗi lầm cơ chứ? Sao phải bắt nó đau khổ như vậy, chẳng lẽ nó phải như vậy thì trời mới vui lòng hay sao?

Và thế là nó óa khóc lên, quần gia và trợ lý phải đỡ nó dậy. Nhưng nó đứng đâu có vững nữa, đứng lên rồi lại ngã xuống. Và 2 người họ dìu nó vào phòng bệnh của ông. Thấy ông nằm ở đó, nó chạy tới ôm lấy thân thể ông và hét lên.

-Ông ơi, ông dậy đi, ông đừng có ngủ nữa được không? Con xin ông đó, ông ơi, ông dậy với con đi, được không? Con năn nỉ ông mà, ông ơi đừng có ngủ nữa? sao ông cứ nằm hoài vậy, tại sao thế hả? Ông có nghe con nói không hả?...huhu...ông ơi, ông đừng ngủ nữa, tỉnh lại đi, ông ơi...huhu

Vừa lay người ông nó vừa khóc, nó gào thét lên để cho ông nó nghe mà tỉnh lại, nhưng nó cứ hét, hét thật to mà ông nó vẫn cứ nằm đó không cử động. Bác quản gia không cầm được nước mắt, tới ôm người nó lại

-Cậu chủ... để cho ông chủ ra đi cho thanh thản đi...

-huhu...ông ơi...sao ông...sao ông bỏ lại con 1 mình trên cõi đời? Ba mẹ...họ đã bỏ con rồi...tại sao...tại sao ông lại bỏ con nữa vậy...huhu...con chưa làm gì cho ông nữa mà...ông ơi còn lời hứa thứ 2...con chưa thực hiện được...nữa mà...ông ơi...

Ngày đám tang, nó đứng bên cạnh ông mặc thần thờ như người mất hồn. Nó cứ ngơ ngác,

Ngày đám tang, nó đứng bên cạnh ông mặc thần thờ như người mất hồn. Nó cứ ngơ ngác,

không biết phải làm gì, cứ đứng đơ ra đó. Cũng may có bác quản gia và nhiều người trong công ty phụ giúp. Đến chỗ chôn ông, khi sắp hạ huyệt thì nó chạy tới hét lên và khóc:

-Huhu...ông ơi...

Nó cứ chạy đến mà níu giữ lại, và khóc lên làm cho người người cũng khóc theo. Mọi người phải giữ nó. Thế là hết, tất cả những người mà nó yêu quý nhất đều rời xa dần nó. Ba mẹ, rồi hẳn, bây giờ tới ông đều bỏ nó mà đi. Cú sốc tinh thần này dường như quá lớn đối với nó, không biết rồi sau này nó sẽ làm gì mới có thể vượt qua được chuyện này. Giờ đây, nó không còn gì cả, kể cả ngôi nhà thân yêu gắn bó với nó mười mấy năm nay nó cũng phải bán để trả tiền cho ngân hàng vì công ty còn thâm nợ.

Lúc này nó thật sự suy sụp hoàn toàn, đối với một người yếu đuối, từ nhỏ luôn được nuông chiều thì làm sao mà có thể chịu được việc như thế này. Bác quản gia muốn nó về sống chung với bác, nhưng nó từ chối vì nó biết gia cảnh của bác cũng không khá giả gì. Vì vậy nó quyết định quay về CL, sống với 2 bác ở đó vì dù sao thì khi ở đó nó có thể đi dạy và có thu nhập để phụ giúp cho 2 bác. Ngày tiễn nó ra xe, bác quản gia ngậm ngùi chua xót, thực sự ông rất lo cho cậu chủ nhỏ của mình, không biết nó có vượt qua nổi không, nhưng ông tin thời gian sẽ là liều thuốc tốt nhất để chữa lành mọi vết thương.

Về tới CL, nó bước vào nhà, thấy vậy 2 bác ra đón nó. Vừa thấy nó, 2 bác không khỏi chạnh lòng. Chỉ có hơn 1 tuần không gặp nó tiêu tụy thấy rõ, mặt mày xanh xao, trắng bệch như người đang bị bệnh. Bác trai nhẹ nhàng

-Thôi cháu, đừng buồn nữa. Chắc ở trên trời ông cháu cũng không muốn cháu như thế này đâu.

Hức...hức...lúc là tiếng nấc nhẹ sau đó nó òa khóc lên, nó khóc nhiều lắm, khóc như thể rằng chưa bao giờ được khóc vậy. Bác gái chạy tới ôm lấy nó cũng không cầm được nước mắt vỗ về, an ủi nó.

-Huhu...huhu...bác ơi...ông cháu...

Nó nói trong nước mắt.

-Khóc đi cháu...cháu cứ khóc cho thật nhiều đi...

Bác gái cũng khóc theo nó.

Kể từ sau cái chết của nó ông, ngày nào nó cũng khóc, ngay cả trong mơ mà nước mắt nó vẫn tuôn rơi. Từ nhỏ nó luôn được ông che chở, yêu thương hết mực nên có thể nói nó vô cùng yếu đuối. Ông còn là cha, là mẹ nó nữa, nên khi mất ông nó rất đau lòng và hiện giờ ông đag là người thân duy nhất của nó nên khi ông mất thì nó rất buồn, rất đau lòng. Và như vậy, nó cứ khóc, khóc thật nhiều và dường như có thể cạn cả nước mắt.

Nó hi vọng rằng đây chỉ là 1 giấc mơ để khi tỉnh lại nó vẫn còn có ông bên cạnh để vui chơi, chuyện trò và làm nũng với ông. Nhưng đây không phải là giấc mơ là mà sự thật, 1 sự thật đau lòng. Nó cũng không nhớ rằng nó đã ngất bao nhiêu lần khi phải đối mặt với sự thật đau lòng đó. Nó đâu có muốn ăn thứ gì, mà bác quản gia cứ ép nó. Thấy bác phải vừa lo cho nó như vậy, nó thấy thương bác vô cùng. Để làm bác vui nó cố ăn chút ít, nhưng khi vừa đưa vào miệng thì nó chỉ cảm nhận được vị đắng ở đầu lưỡi.

Những ngày này luôn có Hiếu bên cạnh để an ủi cho nó. Cậu ta luôn làm đủ trò để cho nó vui, nhưng nó chỉ gượng cười. Nó thật sự không biết phải làm gì để đáp lại tấm chân tình của cậu ấy. Mỗi ngày, sau khi đi học, sợ nó buồn cậu đều qua nhà chơi với nó. Nhờ có cậu ấy, nỗi buồn đã vơi đi được phần nào. Lang thang trên đường để có thể làm cho lòng mình nhẹ đi, mong rằng có thể quên được nó. Nhưng làm sao được khi mà hình ảnh của nó đã in sâu vào tâm trí nó. Đã lâu rồi, hắn không gặp nó kể từ sau vụ va chạm.

Thời gian vừa qua, hắn vùi đầu vào bài vở và phụ giúp ba. Mặc dù hắn vẫn còn giận ba chuyện ngăn cản, nhưng hắn hiểu nỗi lòng của người làm cha mẹ. Nên hắn đang tìm cách lấy lòng và nói thêm để có thể thuyết phục ông ấy. Bữa nay mà chủ nhật, hắn đến quán cafe mà đã bỏ vốn ra để giúp đám nhóc. Quả thật, hắn cũng ngưỡng mộ tội nhóc này, tội nó còn nhỏ mà đã tự lập như vậy rồi, không chịu khuất phục và đầu hàng trước số phận. Lúc trước, hắn lao vào rượu để mong có thể quên nó, nhìn đám nhóc phải làm việc cật lực cả ngày để sống mà hắn thấy mình hổ thẹn, không đáng làm gương cho tội nó. Mới có trở ngại ban đầu mà từ ba mình mà hắn dường như đã bỏ cuộc còn sau này, nếu được nó đáp lại tình yêu thì làm sao hắn có thể bảo vệ được nó, tránh được ánh mắt của dư luận, của xã hội.

-Ui da...Ai đi đứng mà kì vậy trời?

Mãi suy nghĩ nên hắn không nhìn đường nên đã va vào 1 người con gái.

-Xin lỗi, tôi không cố ý. Bạn có sao không vậy?

-Đau quá...tr...trời. Ủa, anh Tài. Anh đi đâu vậy?

Bỗng người con gái đó cất tiếng hỏi làm hắn ngạc nhiên

-Ủa, bạn là...

-Dạ em là Nhi, lúc trước chúng ta có gặp nhau ở trường.

Cô nàng nhanh nhẩu đáp. Hắn cố vò đầu suy nghĩ, cuối cùng cũng nhớ ra

-Có phải Nhi, quen với Thiên không?

Cô nàng khẽ nhăn mặt khi nghe hắn nhắc tới nó nhưng sau đó vẫn tươi cười đáp

-Dạ đúng rồi. Hay chúng ta tới quán nước bên kia nói chuyện được không, ở đây nắng quá.

Mặc dù ít khi hắn vào quán với người ít thân nhưng vì hắn muốn biết dạo này nó sống ra sao nên gật đầu

-Ừ, chúng ta đi thôi

-Lâu rồi không gặp nhìn anh vẫn như trước nhưng mà hơi ốm...

Nhi nhìn ngắm hắn 1 lát rồi nói.

-Vậy à?

-Ừ.

Không muốn ngồi lâu và cũng muốn biết chút ít thông tin về nó lên hắn hỏi ngay

-Thế dạo này Thiên ra sao rồi em?

Nhìn sang, Nhi thấy hắn có vẻ buồn.

-Không tốt cho lắm.

-Là sao? Tại sao lại không tốt em có thể nói rõ hơn được không?

Hắn hỏi ngay lập tức khi nghe câu trả lời, thực sự lúc này hắn rất lo cho nó.

-Ông của thầy mất, tinh thần thầy suy sụp hẳn. Nhìn tội nghiệp lắm, sa sút, gương mặt lúc nào cũng buồn, không còn vui như trước nữa...

Nghe tới đây, lòng hắn như dao cứa. Không ngờ sau một thời gian mà lại có nhiều chuyện buồn xảy ra với nó như vậy. Lúc này, hắn muốn đến bên cạnh để an ủi, chăm sóc để có thể giúp nó quên đi phần nào nỗi buồn. Vì hắn biết những lúc như thế này thì nó rất cần một người ở bên cạnh. Hắn quyết định sẽ đến bên

nó đâu có chuyện gì xảy bằng bất cứ giá nào, nếu có xua đuổi thì hắn vẫn không lùi bước. Nhưng khi nghe Nhi nói tiếp thì niềm tin vừa mới nhem nhóm trong lòng hắn bị dập tắt.

-Cũng nhờ có Hiếu bên cạnh an ủi mà giờ đây tâm trạng của thầy đã đỡ hơn...

Nhi có ý nhấn mạnh từ “Hiếu” ở đây để xem thái độ của hắn như thế nào. Quả như suy nghĩ của cô ta, hắn thật sự rất quan tâm tới nó. Đó không đơn thuần là tình cảm anh em gia đình bình thường mà đó là tình yêu. Những biểu hiện qua khuôn mặt kèm theo những câu hỏi, cử chỉ lo lắng của hắn dành cho nó đã nói lên điều đó. Tất nhiên một con người nhạy cảm như Nhi thì nhận ra điều đó dễ dàng.

Đúng rồi, sao hắn có thể quên được khi bên cạnh nó vẫn còn có “Hiếu”-người luôn bên cạnh nó mỗi khi nó đau buồn nhất. Nghĩ lại, hắn thấy mình thật tệ, yêu nó mà không làm gì được cho nó chỉ toàn đem đến cho nó niềm đau, hắn cảm thấy mình không xứng đáng mà nó dành cho hắn. Nhưng hắn không cho mình bỏ cuộc, nếu mà bỏ cuộc thì mọi công sức hắn bỏ ra chẳng khác nào “Đã Tràng xe cát sao”? Hắn biết rằng lúc này, bây giờ thì nó không còn yêu hắn nữa thậm chí là thù hận, căm ghét hắn nhưng hắn vẫn hi vọng một ngày nào đó, nó sẽ hiểu được tấm chân tình của hắn, rồi tha thứ, chấp nhận hắn và hai đứa sẽ được như xưa.

Buổi tối, đang ngồi trong phòng thì Hiếu đến nhà rủ nó ra ngoài chơi. Nó không muốn đi, nhưng cậu ta nói dữ quá và hai bác cũng nói giúp nên nó cũng đồng ý. Chẳng biết từ khi nào, mà hai bác đã xem cậu ta như là một thành viên trong gia đình. Đi được 30 phút thì cậu ta có việc bận và về trước nên nói nó tự về 1 mình.

-Hizz, gì kì vậy trời. Tự nhiên rủ người ta đi rồi bỏ về là sao?

Nó làm mặt dỗi hờn.

-Thôi, cho Hiếu xin lỗi. Do công chuyện đột xuất chứ bộ.

-Hơ...Nếu có việc thì về y. tui tự về một mình cũng được.

Nó chỉ chọc cậu ta cho vui thôi chứ thực ra Hiếu rất tốt với nó. Mỗi khi nó buồn cậu ta luôn ở cạnh, nếu không có cậu ta thì không biết bây giờ nó ra sao nữa. Rồi cậu ta đi về nhưng không quên dặn dò nó đủ thứ chuyện nào là phải về sớm, không được đi đâu đó, phải cẩn thận, về nhanh kẻo 2 bác lo...Hizz làm như nó là con nít không bằng. Sau khi bóng hắn đã khuất thì nó đi về nhà, không phải nó sợ chuyện gì mà là nó không muốn cho cậu ta lo cho nó vì cậu ta đã hi sinh vì nó nhiều quá rồi nó không muốn cậu ta lo lắng thêm nữa. Về đến nhà, thì nó thấy nhà sao bữa nay tối om. Hai bác sao bữa nay tắt điện vậy ta? Mọi hôm đâu có như vậy đâu.

-Bác trai ơi!! Bác gái ơi!! Hai bác đi đâu rồi hả?

Nhưng không có ai trả lời cả, nó càng thêm sợ. Nó bước vào nhà mà chân tay run run, thật sự thì nó rất sợ bóng tối. Nó đưa tay tìm công tắc, đèn vừa sáng thì nó nghe có tiếng hát

Nó quay lại thì thấy hai bác và Hiếu đang đứng sau mình, trên tay cậu ta còn đánh bưng chiếc bánh kem với hàng chữ “Happy Birthday...Băng Thiên”. Nó thật sự rất xúc động, nói không nên lời. Vì mãi chìm đắm trong u buồn mà quên đi cả sinh nhật của mình. Sau đó mọi người cùng nhau vui chơi. Từ cái ngày mà ông mất, cuộc sống của nó luôn luôn thiếu vắng tiếng cười, nếu cười cũng chỉ là cười gượng mà thôi. Nhưng hôm nay, nó thực sự hạnh phúc, lâu rồi nó không được vui như thế này.

Nhìn nó như vậy, hai bác cũng bớt lo, còn Hiếu thì khỏi phải nói đối với cậu ấy thì không có gì quan trọng hơn nó. Lúc trước, nhìn mà đau buồn mà cậu thấy đau lòng, khi nhìn thấy nó vui như vậy thì cậu vui không thể nào tả xiết. Nhưng cậu sợ nếu nó biết được sự thật về cái chết của ông. Sợ. Thực sự cậu rất sợ, cậu mong rằng cái ngày đó sẽ không bao giờ tới. Hắn biết rằng chuyện này thế nào thì nó cũng biết, và khi nó biết được thì sẽ như thế nào: chắc chắn nó sẽ ghét bỏ, căm thù thậm chí còn ghê hơn nữa. Cậu không dám nghĩ tới chuyện này? Bây giờ cậu chỉ mong được ở bên cạnh nó là cậu vui rồi và sẽ dùng tình cảm chân thành của mình để giúp cho nó hiểu rằng cậu yêu nó như thế nào.

Và việc mẹ và cậu làm thì có gì là sai? Đó là hậu quả mà ông ấy phải nhận lấy khi gây ra cho gia đình cậu biết bao nhiêu chuyện. Từ khi biết được nó là cháu của ông ta thì cậu đã nhiều đêm trằn trọc suy nghĩ, không biết có nên tiếp tục phải trả thù hay không? Lí trí và con tim đấu trận dữ dội. Lí trí bảo tiếp tục

nhưng con tim thì khuyen ngừng lại. Và cuối cùng thì lí trí cũng chiến thắng được con tim là phải tiếp tục việc này. Làm sao mà cậu có thể quên được những ngày tháng tuổi thơ của mình. Từ một đứa trẻ sống trong nhung lụa, được ba mẹ nuông chiều, nhưng dùng một cái, cậu đã mất hết tất cả. Cha chết, mẹ thì bỏ cậu theo người khác, và quyết định không thể nào tha thứ cho con người đã hại gia đình mình được.

Sau đó, cậu đòi đưa nó đi dạo, nghe vậy nó nói

-Đừng có bỏ tui rồi về giữa chừng nha trời.

-Do Hiếu về lo chuẩn bị mà. Thiên không thông cảm thì thôi còn bắt bẻ nữa.

Cậu ta đưa bộ mặt cún con ngây thơ, vô tội ra trước mặt nó, khiến nó phải phì cười vì bộ mặt ngây thơ ngơ ngác của cậu ấy. Đưa nó đến chỗ bãi cỏ gần nhà, hôm nay trời nhiều sao, trông thật lung linh. Buổi tối nên khí hậu ở đây mát mẻ dễ chịu, dưới kia hương lúa lan tỏa làm cho tâm hồn nó cảm thấy nhẹ nhàng. Đâu đó, tiếng ếch kêu, như một bản đồng dao mùa hạ chốn làng quê yên tĩnh. Ngồi bên nó, hẳn khẽ cất tiếng hát.

Anh chưa từng nói sẽ yêu em suốt đời

Anh chưa từng nghĩ anh làm được điều đó

Nhưng anh sẽ hứa, anh yêu em thật nhiều,

Yêu em không cần lý do.

Em đã mang đến cho anh những bất ngờ

Em đã mang đến cho anh niềm hạnh phúc

Anh sẽ giữ mãi những phút giây ngọt ngào

Sẽ giữ cho mình anh thôi

Xin em đừng khóc khi anh không ở bên

Xin em đừng khóc khi đôi ta giận hờn

Đừng để nước mắt xua đi mọi niềm vui

Hãy để nụ cười nở trên môi của em

16. Chương 16

Hãy cứ để anh quan tâm em ngày đêm

Hãy cứ để anh sống với những mong chờ

Muốn nói một điều từ sâu trong lòng anh

Anh yêu em, chỉ vậy thôi.

Cậu ta hát nhẹ nhàng, giọng rất ấm và truyền cảm. Nó nhận ra rằng lời bài hát chắc cũng là lời mà Hiếu muốn nói với nó. Nó thực sự xúc động, hôm nay Hiếu đã dành cho nó nhiều điều bất ngờ. Khi cậu ta hát xong, nước mắt nó rưng rưng, thấy vậy cậu ta ôm nó vào lòng. Hơi ấm của cậu ta lan sang cả nó. Nó thực sự hạnh phúc khi có Hiếu, và nó nghĩ rằng trên đời này chắc không ai tốt với nó như cậu ta cả. Lát sau cậu ta buông nó ra

-Nếu say này Hiếu có làm chuyện gì thì Thiên có giận Hiếu không?

Nó ngẩn ngơ người

-Chuyện gì là chuyện gì? Hay là có chuyện gì đó ông giầu tui phải hông?

Cậu ta không trả lời mà nhìn nó một hồi. Thấy vậy nó lên tiếng.

-Sao vậy? Tự nhiên im re? Hay là hết yêu tui rồi.

-Đâu có. Đời này Hiếu chỉ mãi yêu có mỗi Thiên thôi. Không có chuyện gì đâu, Hiếu chỉ ví dụ như vậy thôi mà.

Cậu ta xua tay. Làm sao mà có thể nói ra hết cho nó biết được. Cậu ta đâu đủ cam đảm để nói ra điều đó, nếu nói ra thì chắc chắn nó sẽ căm ghét cậu và tránh xa cậu. Chắc chắn một ngày nào đó, cậu sẽ nói hết cho nó nghe và khi đó không biết mọi chuyện sẽ như thế nào và cậu hiểu rằng nó sẽ hận cậu. Đưa nó về nhà, cậu tặng nó hộp quà, nó định mở ra xem nhưng cậu ngăn lại và nói lên phòng rồi hãy mở. Và cậu chờ nó lên tới tận nhà mới chịu về.

Bước lên phòng nó cảm thấy bữa nay là một ngày thật hạnh phúc, đã lâu lắm rồi nó mới được vui vẻ như thế này. Hôm biết cậu ta tặng cho mình thứ gì đây nhỉ? Thế mà không chịu nổi nó vội mở gói quà ra. Hizz, gì mà kĩ dzữ trời, tới ba bốn lớp giấy luôn. Wow!! Thì ra là một quả cầu bằng thủy tinh, bên trong đó là 2 đĩa đứng bên nhau và trên tay có chữ LOVE. Phía dưới có nút, nó tò mò ấn thử thì thấy đèn phát sáng, 2 đĩa đó xoay tròn, nhìn dễ thương sao á. Ước sao, nó với cậu ấy được như thế, đứng bên cạnh nhau. Khẽ mỉm cười với ý nghĩ trẻ con của mình, đặt quả cầu lên bàn sau đó chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm nó thức dậy vẫn như thường ngày, ăn sáng xong là nó đến trường. Đang đi trên đường thì có người bóp kèn inh ỏi làm nó muốn điếc tai, bực quá chịu không nổi nó định quay lại tên nào mà dzô dzuyên thế. Nó bất động khoảng vài giây, tránh ánh mắt người đối diện, ánh mắt đó trước đây đã từng nhìn nó như thế, cho nó biết thế nào là yêu thương ấm, áp.

Nhưng cũng chính nó đã làm tan nát con tim bé bỏng có nó. Người đó nhìn nó bằng ánh mắt trần trụi yêu thương, nhưng nó phớt lờ đi và cố tạo ra vẻ tự nhiên nhất và đi tiếp. Không hiểu sao, cứ bất gặp ánh mắt đó là kỉ niệm xưa lại ùa về, đã lâu rồi mà cứ như rằng mới như hôm qua, vết thương của nó mới được lành lặn nhờ vào tình yêu chân thành của Hiếu nhưng khi gặp hấn thì tim nó lại rỉ máu. Phải chăng tình đầu là mối tình khó quên nhất, để giờ đây khi gặp lại hấn thì những hồi ức ngày nào lại tái hiện lại trong tâm trí của nó hay là tình cảm Hiếu dành cho nó chưa đủ để làm nó quên được hấn. Bất ngờ hấn nắm tay nó lại

-Lâu rồi không gặp, dạo này em sống thế nào? Anh nghe nói ông em mất và em cũng đã đau khổ trong thời gian dài?

Nó tránh né ánh mắt quan tâm đầy chân thành của hấn, nó sợ nếu nhìn vào thì nó sẽ khóc mất. Gỡ tay hấn ra nó đáp

-Cảm ơn anh. Bây giờ tôi tốt hơn rồi.

Thấy cách cư xử lạnh lùng có nó như có kim đâm vào tim, mặt hấn buồn hấn xuống

-Chúng ta tới quán kia nước đăng kia để nói chuyện được không.

-Xin lỗi, bây giờ tui bận rồi.

-Vậy anh có thể hẹn lúc em tan trường được không?

Bị nó từ chối nhưng hấn cũng không từ bỏ cơ hội.

-Có chuyện gì để nói giữa chúng ta nữa sao?

Nghe câu đó mà hấn chơi với, có lẽ nó nói đúng. Nhưng tất cả là do hấn, nên hấn phải nói cho nó hiểu được nỗi lòng của mình cho nó nghe. Để nó biết rằng hấn cũng rất đau buồn khi quyết định như thế, rằng trong những ngày qua hấn cũng vô cùng đau khổ, hấn thật sự không thể nào chịu đựng được nữa.

-Anh sẽ chờ em ở trước cổng khi tan trường.

Nói xong hấn chạy mất hút, để nó đứng đó với mớ hỗn tạp suy nghĩ trong đầu

Vào dạy mà trong đầu nó cứ suy nghĩ về hấn, không biết hấn có gì muốn nói với nó. Chẳng phải tất cả đã hết rồi sao, chỉ còn là dĩ vãng. Không biết có nên nhận lời của hấn không? Không, làm thế sẽ có lỗi với

Hiếu, cậu ta luôn quan tâm tới nó hết mực, như vậy chẳng khác nào phản bộ lại tấm chân tình của cậu ấy. Vì hôm nay nó có 3 tiết nên về sớm, vừa ra tới cổng thì đã thấy hấn đứng đó rồi. Hấn nở một nụ cười.

-Lên xe đi

-Có gì thì nói ở đây luôn đi.

Nó lạnh lùng đáp.

-Ở đây nói không tiện.

-Tui không có chuyện gì cần nói với anh cả.

Vẫn cách lạnh lùng như thế. Nói xong nó bỏ đi. Hấn nắm tay nó kéo lại. Và bất ngờ hôn nó, nó cố vùng vẫy đẩy ra nhưng vì sức nó thì làm sao mà bằng hấn được. Hấn hôn mạnh bạo làm nó cảm thấy nghẹt thở, khó chịu, nó cắn vào môi hấn đến nỗi chảy máu vì đau quá, nên hấn buông nó ra.

Chát...!! Nó vung tay tát hấn một cách thật mạnh và giận dữ hỏi

-Anh muốn gì đây?

-Chúng ta làm lại từ đầu, như ngày xưa nha.

Đáp lại sự giận dữ, bức tức của nó hấn nhẹ nhàng đáp trả.

Chát...!! Lại 1 cái tát nữa nó dành cho hấn.

-Anh thật quá đáng. Anh tưởng tui là cái gì mà nói như vậy? Khi yêu thì quan tâm, còn không cần nữa thì vừa bỏ. Tui thật ghê tởm anh.

-Anh chưa bao giờ hết yêu em? Đó là vì khi trước gia đình biết chuyện và đe dọa sẽ làm em bị tổn thương nên anh mới làm vậy? Nhưng thấy em với cậu ta thật sự anh chịu không được? Em có biết anh đau đớn như thế nào khi làm người mình yêu bị tổn thương không? Những ngày qua, cuộc sống đối với anh như là địa ngục vậy...

-Bây giờ anh nói những điều này với tui để làm gì nữa. Chẳng còn ý nghĩa gì cả.

Nãy giờ, cuộc nói chuyện của hai người đã thu hút nhiều người xung quanh. Thực sự nó không muốn bị mọi người dòm ngó nên nó muốn giải quyết mọi chuyện dứt khoát nên nói với hấn.

-Chúng ta tới quán bên kia đi.

Nó chỉ tay về quán cafe cách trường không xa. Đây là nơi hẹn hò, tâm sự của nhiều học sinh. Tới quán nó hỏi.

-Có gì thì anh nói hết đi tui không có nhiều thời gian và sau này tui không muốn gặp lại anh nữa.

-Anh biết là anh đã sai, nhưng thực sự thì anh làm vậy cũng vì em thôi. Em tin anh đi.

-Cứ cho là như vậy đi nhưng lúc này thì tui không quan tâm nữa.

-Anh biết là em còn yêu anh, anh sẽ cố gắng làm mọi cách để chứng minh tình yêu của anh dành cho em.

-Nếu vậy thì tui về, nói cho anh biết dù anh có làm gì đi nữa thì tui cũng sẽ không bao giờ yêu anh đâu. Anh biết tại sao không? Vì vết thương anh gây ra cho tui quá lớn, tui tự hứa với bản thân sẽ không bao giờ lặp lại chuyện đó lần nữa.

-Anh thật sự xin lỗi em và anh biết em đã đau khổ rất nhiều, nhưng anh hứa sau này sẽ bù đắp cho em.

Nó không nói gì mà đứng lên đi về. Lúc nó bước đi, thì hấn chợt nói

-Em đừng có nên tin tưởng cậu ta. Cậu ta không tốt như em nghĩ đâu.

Nó khẽ chau mày khi nghe hấn nói vậy:

-Dù sao cậu ta còn tốt hơn anh nhiều lần.

-Được thôi, lúc này anh không muốn cho em biết nhưng một ngày không xa thì em sẽ biết được con người thật của cậu ấy. Lúc đó hối hận cũng đã muộn, và khi ấy anh sẵn sàng đón em để quay về bên anh.

Hắn nói một cách tự tin, như thể mọi chuyện hắn biết được. Nó không nói gì lảng lạng ra về.

Thấy vậy hắn chạy theo:

-Để anh đưa em về nha.

-Thui khỏi, tui tự đi được.

Mặc dù hắn đã hết lời năn nỉ ỉ oai nhưng nó vẫn quyết định không chịu. Thế là hắn đành phải chịu thua. Thôi cứ từ từ, nóng nảy, hấp tấp quá không khéo hư bột hư đường hết hắn thâm nghĩ như vậy.

Về nhà, nó tự nghĩ không biết tại sao hắn lại nói những chuyện này cho nó nghe. Với nó tất cả đã là quá khứ rồi, nó bây giờ chỉ có Hiếu thôi. Mà tại sao hắn ta lại nói mình đề phòng Hiếu nhỉ? Cậu ta đối xử với mình rất ân cần, chu đáo mà. Có khi nào hắn ta nói xấu cho Hiếu không? Chắc chắn là vậy rồi? Không ngờ hắn lại nhỏ nhem như vậy? Á...tại sao mình cứ nghĩ mãi về hắn ta thế nhỉ? Đã hứa với lòng là không được nghĩ tới hắn rồi. Hắn đã từng làm mình đau khổ. Thiên ơi! Mày không được nghĩ về con người như hắn được. Never mind...chỉ được nghĩ tới Hiếu thôi.

Đang ngủ thì điện thoại chợt reo. Nó nhìn thấy thì là số lạ nhưng cũng bắt máy.

-A...lô... Ai dzậy?

Trả lời bằng giọng ngáy ngủ.

-Xuống nhà được không? Anh đang đứng dưới nhà em nè?

Nó nhìn xuống thì thấy hắn, vội cúp máy. Không ngờ tên này dai thiết, nó không muốn xuống nên nằm dài ra giường ngủ tiếp. Chờ mãi không thấy nó bước xuống nên hắn tìm lên tận phòng. Hắn nhẹ nhàng mở cửa phòng nó, tiến đến chiếc giường thì thấy nó đang ngủ. Hắn mãi mê nhìn lên nó ngủ. Trông nó thật dễ thương, không kìm hãm được lòng mình, hắn đặt môi mình sát tới môi nó. Đang nhắm mắt để được môi kề môi thì bất thành linh nó mở mắt ra và la hét với cường độ max.

-Á...

Sau đó đẩy hắn ra, nhưng vẫn như lần trước, hắn mạnh hơn nó. Nắm chặt tay nó lại. Lúc này nó nằm dưới, còn hắn thì ở phía trên. Face to face...mặt nó đỏ bừng lên, nó cảm nhận được hơi thở của hắn nó dồn dập. Nó chưa biết xử lý ra sao thì bất ngờ cánh cửa phòng bật mở và người vào không ai khác đó chính là Hiếu.

Ngước mặt lên thì nó thấy Hiếu đứng đó, giật mình nó đẩy hắn ra.

-Hiếu, sự việc không phải như Hiếu nghĩ đâu mà do hắn, chứ thật sự Thiên không biết gì cả, Thiên nói thật đó.

-Ừ, Hiếu hiểu mà.

Quay lại với hắn, cậu ta hỏi:

-Anh còn gặp Thiên để làm gì? Chẳng phải lúc trước chính anh đã làm cho cậu ấy đau khổ hay sao?

-Tui gặp Thiên thì không ảnh hưởng gì đến cậu.

Hắn lườm Hiếu mà nói.

-Anh đến đây để dẫn em đi chơi, em đi với anh nha.

-Tại sao lại không ảnh hưởng, hiện giờ tui đang là người yêu của Thiên. Việc đưa Thiên đi chơi không dám làm phiền tới một người bạn rạn như anh. Bây giờ anh có thể về được rồi đó.

-Cậu lấy quyền gì mà đuổi tui vậy?

Hiếu đưa mắt sang nó, như hiểu ý nó đáp

-Xin lỗi anh nha, tui cảm thấy không được khỏe, hẹn anh khi khác.

-OK, nếu mệt thì em nằm nghỉ đi, anh về đây.

Hắn bước tới cửa thì dường như nhớ ra chuyện gì quay đầu lại nói

-Cậu đừng tự tin như vậy, sau này rốt cuộc mọi chuyện thì cũng sẽ bị phanh phui. Cây kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra thôi.

Nói xong hắn ta bỏ đi. Nhận thấy có điều gì không ổn nên nó quay lại hỏi Hiếu:

-Có chuyện gì vậy? Hay là Hiếu đang giấu tui điều gì?

-Không có gì đâu, Thiên đừng tin những lời anh ta nói. Vì muốn chia rẽ nên hắn mới nói như vậy.

Hiếu vỗ về an ủi nó. Làm sao mà cậu ta có thể nói cho nó nghe được, nếu nó biết được thì nó sẽ phản ứng ra sao, thật sự Hiếu không dám nghĩ tới ngày đó. Nhưng hắn ta nói vậy là sao có khi nào hắn đã biết được chuyện đó. Nhưng là sao mà hắn có thể biết được, chắc chắn đó cũng chỉ là những lời lẽ để chia cắt Thiên với mình thôi. Hiếu tự an ủi mình.

-Thiên nè...

-Sao????

-Sau này dù có chuyện gì xảy ra thì Thiên hãy nhớ rằng, Thiên là người Hiếu luôn yêu thương, nhớ nha. Dù xảy ra bất cứ chuyện gì.

Nó nhìn thấy trong ánh mắt của cậu ta tràn đầy yêu thương nhưng trong đó còn xen lẫn ân hận. Không hiểu sao lòng nó cảm thấy bất an như rằng sẽ có chuyện gì lớn lắm sắp xảy ra.

-Ừ, Thiên biết mà.

Nó nở nụ cười, nụ cười ấy làm cho cậu ta càng thấy áy náy hơn. Không biết rồi sau này khi biết đc thì liệu nó có còn cười được như thế này không nữa. Hiếu ôm nó vào lòng, ôm thật chặt để cố nhớ được thân thể của nó nếu như sau này không được làm chuyện này nữa.

-Ôm gì mà chặt zữ? Làm Thiên muốn nghẹt thở luôn.

-Ồ...xin lỗi nha...

Nghe nó nói vậy cậu ta vội buông nó ra.

-Mà sao bữa này hắn đến gặp Thiên vậy?

-Lúc sáng hắn đòi quay lại với tui mà tui hờn chửi. Hizz, không ngờ lại mò lên tới tận phòng.

Hiếu lại ôm nó vào lòng và thì thầm nói.

17. Chương 17

Cảm ơn Thiên nha.

Ngạc nhiên nó hỏi lại cậu ta

-Ừa sao lại cảm ơn.

-Vì Thiên đã không chấp nhận anh ta.

Nó bóp mũi cậu ta.

-Ngốc nè, lúc này tui chỉ có mình ông thôi.

Cậu ta lại tiến sát bên nó. Sau đó cả 2 trao cho nhau những nụ hôn đắm say, và chuyện gì cũng đến, quần áo họ được trút bỏ hoàn toàn. Bây giờ chỉ còn lại 2 cơ thể trần truồng, quấn quýt bên nhau, họ sung sướng trao cho nhau những gì quý giá nhất, đem lại sự đỉnh điểm của hạnh phúc, dâng trào trong cảm xúc.

Nó thức dậy thì thấy Hiếu đang nằm cạnh mình, nhìn lúc này sao thấy cậu ta đáng yêu thật.

-Bắt được Thiên nhìn trộm nha.

-Hứ...Ai mà thèm nhìn trộm chứ?

Không biết sao cậu ta mắt vẫn nhắm mà vẫn biết nó đang nhìn cậu ấy nhỉ?

-Ừa vậy hả? Không thèm mà lúc này ai hăng say lắm mà ta?

Cậu ta vừa nói vừa đắm chiêu suy nghĩ nhìn thấy ghét. Nó ngượng ngùng, mặt đỏ bừng.

-Ồ...Ai...ai hăng say?

-Ừ, không hăng say mà cướp mất đời trai của người ta?

Hơ...sao mà nó ghét cậu ta dzữ không biết, chắc hẳn mặt nó đã đỏ ghê lắm rồi.

-Ai cướp chứ? Do mấy người tấn công tui trước mà.

Nó ghét cái mặt của cậu ta quá, giả bộ hồn dỗi quay đi nơi khác. Thấy vậy cậu ta kéo người nó lại đối diện mặt mình.

-Thui, mới chọc xú đã giận rồi. Người gì đâu dễ giận ghê.

-Ừ, tui dzậy á, biết dzậy tránh xa ra y.

-Thui, cho xin lỗi được chưa.

Nói rồi cậu ta đặt lên môi nó 1 nụ hôn nồng nàn làm nó mén tí nữa nghẹt thở. Được Hiếu ôm trong vòng tay nó thì thầm:

-Tại sao mấy người lại yêu tui?

-Thiên khờ quá. Yếu thì đâu cần biết được lí do, chỉ là rung động của trái tim thui.

-Zậy có hối hận khi yêu tui không?

-Sao lại hối hận?

Cậu ta ngạc nhiên hỏi nó.

-Thì tui không thể sinh cho mấy người đứa con mà mấy người lại là con 1 nữa, không ai nỡ dỗi tông đường. Không biết má có chấp nhận không>?

-Thiên yên tâm đi, về má của Hiếu thì Thiên không sao đâu. Còn vấn đề con cái thì mình có thể xin 1 đứa để nuôi. Mà Thiên thích con trai hay gái?

-Con trai, còn mấy người?

-Ừ, Hiếu cũng vậy. Sau này khi Hiếu học lên đại học và ra trường thì mình sẽ xin 1 đứa về để nuôi nha.

-Sao lo xa dzữ dậy trời.

-Thì lo lần cũng được mà.

-Ừhm.

-Không ổn. Mình đổi cách xưng hô đi, kêu vậy kì quá.

-Hơ...kì zì trời, kêu zậy cũng được mà.

-Không được, phải đổi. Thiên kêu Hiếu bằng anh nha.

-Hả?? Anh.

-Gì mà ngạc nhiên zữ, hay muốn là ck.

-Hizz, ừ thì anh được chưa.

-Ngoan, thui zô tắm đi.

-Á...

-sao vậy. Ô hô...thì ra là đau hả? Thui để anh ẵm em đi tắm nha.

Nói xong cậu ta xóc nó lên và vào nhà tắm.

Đang giỡn với Hiếu trong phòng tắm thì nó nghe thấy tiếng bác ở dưới nhà:

-Thiên ơi, có ai tới tìm con nè.

-Dạ, con xuống liền.

Nói xong nó quay qua lườm Hiếu.

-Tắm nhanh đi, đừng có giỡn nữa. Còn xuống nhà nữa kìa.

-Ừa, ai tìm zậy Thiên?

-Sao tui biết được.

-Ừ, vậy thì nhanh lên.

Nó mặc quần áo xong thì bước xuống nhà và vẫn có Hiếu đi bên cạnh.

-Ừa, bác...bác xuống khi nào vậy?

Nó bắt ngờ xen lẫn hạnh phúc khi được bác quản gia và người bạn cũ của ông xuống thăm.

-Ừm, bác mới xuống. Mà dạo này com sống thế nào? Có tốt không?

-Lúc đầu thì tinh thần cháu suy sụp lắm, tui cũng lo lắm. Nhưng nhờ có cậu Hiếu đây an ủi, động viên nên cũng vượt qua được.

Bác gái trả lời thay nó. Nó kéo Hiếu tới bên mình và nói.

-Dạ thưa bác, đây là Hiếu người mà lúc nãy bác nói ạ.

-Cảm ơn cậu nhiều lắm, nếu không có cậu thì tui cũng không biết cậu chủ bây giờ thế nào.

Bác quản gia nhìn cậu ta với ánh mắt trù mến mang đầy vẻ biết ơn.

-Dạ không có gì đâu bác.

Quay sang người bạn cũ của ông nó hỏi:

-Chào ông.

-Ừm, chào con.

-Đây là người bạn cũ của ông Thiên lúc còn sống.

Nó nói với Hiếu, quay sang bên ông nó tiếp

-Còn đây là Hiếu, chắc khi nãy ông nghe con nói rồi đúng không?

Cậu ta cúi đầu chào, khi ngẩng đầu lên thì ông đơ người, nhìn cậu ta chăm chăm, nói không thành tiếng, làm mọi người không khỏi ngạc nhiên.

-Thiên...Thiên...con có biết đây là ai không?

Nó không hiểu sao, ông lại hỏi nó câu đó.

-Dạ là Hiếu-bạn con? Sao ông lại hỏi như vậy?

Hiếu cũng ngạc nhiên không biết tại sao ông ta lại tỏ thái độ như thế? Có khi nào cái ngày đó đã đến?

-Vậy con có biết về gia đình cậu ta không?

-Con...con...

Nó không biết phải trả lời thế nào vì nhắc đến 2 chữ gia đình thì làm cho cậu ta thêm đau lòng

-Sao ông lại hỏi con vậy?

-Để ta nói cho con biết, đây chính là con của kẻ thù. Con của người đã làm cho công ty phá sản khiến ông con phải...

Có gì nhầm lẫn ở đây không? Tại sao Hiếu lại là kẻ thù của nó. Đúng rồi chắc là có nhầm lẫn gì rồi? Cậu ta tốt với nó như thế lẽ nào lại là...

-Ông ơi, chắc có gì không đúng đó, chứ cậu ta tốt với con lắm...

Lúc này ông tức giận vô cùng, không ngờ đứa cháu của người bạn quá cố của ông, mà không đúng ông xem nó cũng như con cháu của mình- lại vô cùng ngây thơ, đi tin vào những lời nói của kẻ thù.

-Sao lại nhầm lẫn được, ta chắc chắn như thế. Sao con lại...con có biết là con làm vậy ở dưới suôi vàng ông con cũng không thể nhắm mắt được không hả?

Nó im lặng, nhìn qua Hiếu thấy sắc mặt cậu ta tái đi, có lẽ nào đó là thật. Không...nó không tin đó là sự thật. Thấy thế ông nói tiếp.

-Thiên à, con còn rất nhỏ không thể nào hiểu hết sự đời, làm sao mà con có thể phân biệt đúng sai, phải trái, trắng đen khi tâm hồn con vô cùng trong sáng, thánh thiện. Nếu con không tin thì để ta.

Quay sang Hiếu, ông nói tiếp.

-Thế nào? Bây giờ cậu có thể nói hết sự thật những gì mà mẹ cậu đã làm đi hay là cậu còn muốn giấu nó nữa. Nó còn nhỏ thì không biết nhưng cậu tưởng có thể lừa được tui sao?

Nghe ông ấy nói xong dường như cả bầu trời như sụp đổ, cậu ta không ngờ rằng cái ngày này sẽ đến nhưng nó đến quá sớm. Cứ tưởng sẽ được vui vẻ bên nó, được ôm nó vào lòng hằng đêm và rồi khi tình cảm sâu đậm thì cậu ta sẽ nói rõ mọi chuyện cho nó biết nhưng ông ta đã làm phá sản những ngày tương lai đầy màu hồng của 2 đứa để giờ đây chỉ toàn là màu đen mịt mù bao phủ.

Màu đen dày đặc đến nỗi nó che khuất cả ngày mai. Liệu tương lai của cả hai có thể vượt qua màu đen này để có thể đến với bến bờ màu hồng tràn ngập yêu thương hay chính màu đen này sẽ nhấn chìm màu hồng mà cả 2 đã cùng nhau ấp ủ. Nhưng dù sao ngày mai có ra sao đi nữa thì cậu ta vẫn quyết định sẽ nói cho nó biết tất cả sự thật, dù cho kết quả sẽ như thế nào, thậm chí là xấu nhất. Vì thực sự cậu ta không muốn giấu nó bất cứ điều gì nữa, hằng đêm cậu đều lo sợ thôi thì nói ra sẽ nhẹ lòng hơn.

Tất nhiên khi nghe ông nói thì ai cũng đều bất ngờ, 2 bác thì trở mắt nhìn nhau. Họ không thể tin đó là sự thật được vì họ biết Hiếu rất tốt với nó, mỗi khi nó buồn đều có cậu bên cạnh an ủi, làm cho nó vui thì sao lại là kẻ thù của nhau được chứ. Bác quản gia cũng không ngoại lệ, mặc dù chỉ mới gặp nhau lần đầu nhưng qua cử chỉ và ánh mắt mà cậu ta nhìn nó công với nghe những lời nó kể thì bác cũng không tin lắm lời ông nói. Nó nhìn cậu ta với 2 hàng nước mắt, lúc này nó chỉ mong cậu ta phủ nhận điều mà ông vừa nói vì nó thực sự không tin được những điều mà ông nói. Cậu ta tránh ánh mắt của nó, hít một hơi để lấy sự dũng cảm và đáp:

-Đúng vậy, công ty ông của Thiên bị phá sản là do mẹ tôi làm và chính điều đó đã làm ông ta chết.

Mọi người nhìn nhau, không nói thành lời, họ không thể tin đây là sự thật, còn nó chỉ mong đây chỉ là một giấc mơ, một cơn ác mộng khi tỉnh dậy thì mọi chuyện sẽ về lại ban đầu. Nhưng đây đâu phải là mơ là đời thật và nó nghe rất rõ từng lời của cậu ta.

-Khá lắm, vậy cậu quen với nó để làm gì? Bây giờ nó đâu còn gì nữa? Như vậy còn chưa như ý muốn của cậu sao?

-Ông lắm rồi, tôi quen với Thiên vì tôi có tình cảm với cậu ấy. TÔI YÊU THIÊN.

Cậu ta cố ý nhấn mạnh 3 từ cuối. Nếu như lúc trước thì nó đã hoảng lên và chạy tới bịt miệng cậu lại nhưng giờ đây nó nào làm còn tâm trí nữa chứ. Tất cả mọi người đều đơ người, họ không hiểu hôm nay là ngày gì mà họ có nhiều điều bất ngờ như vậy, hết chuyện bất ngờ này đến bất ngờ khác mà đó toàn là những chuyện buồn thôi. Hai bác cứ tưởng nó với Hiếu là bạn thân không ngờ hai đứa lại yêu nhau? Chuyện lạ đời làm sao mà 2 đứa con trai có thể yêu nhau được cơ chứ?

-Thiên...Thiên...con nói đi có phải con và cậu ta yêu nhau không?

bác gái nức nở hỏi nó, nước mắt rơi xuống ướt đầm có khuôn mặt. Nó chưa kịp trả lời thì ông đã bước tới và đánh nó cái tát. Chát...

-Ta thật không ngờ con lại như vậy, đi yêu một thằng con trai mà yêu trúng kẻ thù của mình nữa chứ. Con làm ta thất vọng quá, con là đứa cháu duy nhất của nhà họ Hoàng sao con có thể...

-Có gì từ từ nói, sao lại đánh cháu như vậy?

Xót lòng trước cảnh đó, bác quản gia tới can.

-Chú tránh ra, để tui đánh cho nó tỉnh ra chứ nếu không thì tui không còn mặt mũi nào mà xuống tuổi vàng gặp lại ông của nó.

18. Chương 18

Ông giơ tay lên định đánh nữa thì Hiếu cản lại.

-Mày làm gì thế? Thả ra.

Ông tức giận chửi cậu ấy.

-Ông không có quyền đánh cậu ấy.

Thấy vậy mọi người chạy tới can ra nó bước tới quỳ xuống trước mặt ông.

-Ông ơi, con xin lỗi, con sai rồi, con hứa từ nay sẽ không gặp lại cậu ta nữa. Ông tha lỗi cho con nha.

Ông ôm nó vào lòng và khóc nức nở. Nó không hiểu sao cuộc đời nó lại gặp toàn những chuyện bất hạnh. Sinh ra đã không được như bao nhiêu đứa con trai khác rồi mồ côi cha mẹ, sông với ông, sau đó ông-người thân duy nhất cũng ra đi mãi mãi. Cứ tưởng đâu những ngày dài buồn bã đã qua đi khi có cậu ta bên cạnh an ủi nhưng nào ngờ đó lại là con trai của người đã khiến ông nó mất. Phải chăng ông trời đang hành hạ nó.

Thấy nó như vậy, lòng cậu như bị ai đó xát muối bước tới bên cạnh.

-Thiên...

-Cậu còn muốn gì ở tui nữa, tui bị như vậy chưa hả cậu hả? hay là cậu muốn tui chết thì cậu mới cam lòng. Nhưng cậu sẽ không đạt được ước nguyện đó đâu, tui sẽ cố gắng sống thật tốt. Tui phải sống để có thể đòi lại những gì mà cậu đã làm với tui, cả vốn lẫn lời.

Nói những lời đó, mà timnos như có ai cứa dao, nó cố gắng gượng để không cho nước mắt phải tuôn ra. Mày phải mạnh mẽ lên Thiên à. Đừng có ngồi đó mà khóc vì nước mắt chả có làm được gì đâu chỉ làm cho mày thêm hèn nhát, yếu đuối. Từ nay phải cố gắng mà sống, sống cho mày, cho ông và cho tất cả mọi người đã kì vọng vào mày. Không được nhắc tới cậu ta nữa, đó là kẻ thù của mày, người thân của cậu ấy đã hại ông mày chết đó mày không nhớ sao. Nên nhớ đó là kẻ thù của mày nếu tha thứ cho cậu ta thì ông mày dưới tuổi vàng khó mà nhắm mắt. Mày muốn trở thành một đứa bất hiếu hả? Công ơn của ông cao như núi, rộng như biển lí nào mày lại làm thế. Không được, không thể trở thành một đứa bất hiếu được.

Nghe những lời nói của nó mà tim cậu quặn đau, biết trước kết cục là vậy nhưng sao khi đối mặt lại khó khăn thế này. Lẽ nào lại kết thúc mọi chuyện như thế này? Không, đây không phải là cái kết mà cậu muốn,

cậu chỉ muốn hai đứa sống hạnh phúc vui vẻ bên nhau suốt đời nhưng lòng thù hận đã giết chết cái hạnh phúc nhỏ nhoi đó để giờ đây chỉ còn là một niềm thù hận ngút ngàn. Liệu cậu có đủ khả năng để cảm hóa được nó làm tắt đi sự hận thù hay suốt đời này cả hai sẽ trở thành kẻ thù của nhau mãi mãi? Tình yêu có thể làm tan biến sự thù hận hay thù hận sẽ giết chết tình yêu.

Mặc dù ngoài mặt nó luôn tỏ ra vui vẻ nhưng ai cũng biết hiện giờ trong lòng nó tan nát. Thái độ của nó như vậy càng khiến cho họ lo thêm, họ sợ rằng nó sẽ không thể vượt qua chuyện này, nhưng nó thì khác nó không muốn bất cứ ai phải phải lo lắng thêm cho mình nữa. Vì mọi người đã bận tâm chuyện của nó nhiều rồi. Thực sự lúc này nó không biết phải làm sao để có thể vượt qua được chuyện này, làm sao mà nó có thể nghĩ được cậu ta là con của kẻ thù của ông, người luôn bên cạnh quan tâm, lo lắng yêu thương, luôn làm nó vui mỗi khi nó buồn.

Nghĩ tới đó là nước mắt nó lại rơi, bây giờ nó phải làm thế nào đây? Ai có thể cho nó một lời khuyên, có nên tha thứ cho cậu ta hay là phải cầm hận cậu ấy suốt đời. “Ông ơi cháu phải làm sao đây?”. Bây giờ nó mới thực sự hiểu được cảm giác của Thúy Kiều khi phải bán mình chuộc cha, nàng cũng phải đắn đo suy nghĩ khi quyết định làm tròn đạo hiếu làm con hay phải giữ trọn lời thề nguyện với chàng Kim. “Bên tình bên hiếu, bên nào nặng hơn”.

Và cuối cùng nàng vẫn phải quyết định chọn hiếu vì “Làm con trước hết đền ơn sinh thành”. Nhưng nàng Kiều khi xưa vẫn còn có người em là Thúy Vân, khi phải bán cho tên họ Mã thì nàng đã nhờ người em đến với Kim Trọng để có thể giữ lời thề giữa hai người, còn nó bây thì đâu có ai để mà nhờ vả, có lẽ nó sẽ như Thúy Kiều không thể đến được tình yêu mà nó đang nuôi dưỡng và phải làm tròn đạo làm con cháu và cả hai từ đây sẽ là kẻ thù của nhau. Liệu đây có phải là quyết định đúng đắn hay sẽ như Kiều khi xưa, cuộc đời lận đận “thanh y hai lượt thanh lâu hai lần”.

Trái tim và lí trí cũng đã đấu tranh dữ dội, khi trái tim bảo tha thứ, thì lí trí nói không và lúc này lí trí đã chiến thắng. Nếu vậy bây giờ nó phải cố gắng sống, sống để có đòi lại những gì mà mẹ cậu ta đã làm cho gia đình nó, và bây giờ nó không được yếu đuối, phải mạnh mẽ kiên cường, phải gác nỗi đau qua một bên để có thể để có thể làm nhiều việc sau này, nhưng để có thể làm được chuyện này thì không dễ chút nào vì cả hai đã có những giây phút bên nhau rất hạnh phúc, nhưng nó tin rằng thời gian là liều thuốc tốt nhất để có thể chữa lành mọi vết thương. Và bây giờ nó sẽ tập cách sống khác, một cách sống không có tình yêu, không tin bất cứ ai, đối với nó chỉ là sự hận thù mà thôi.

Mấy ngày hôm nay tâm trạng của Hiếu cũng không tốt hơn nó bao nhiêu nếu không nói là tệ hơn. Cậu thực sự không muốn làm cho nó phải đau đớn như thế này nhưng làm sao mà có thể quên được mối thù năm xưa. Bây giờ thì mọi chuyện đã vỡ lẽ, nhiều lần cậu muốn cho nó biết được sự thật để cho nó có thể hiểu được nỗi lòng mình, để nó có thể hiểu được tuổi thơ của một đứa đang sống trong nhung lụa, giàu sang sung sướng, được sống trong một gia đình hạnh phúc cứ ngỡ rằng mọi thứ sẽ êm ả, bình yên nhưng nào ngờ giống tổ kéo đến làm cho gia đình tan nát, chồng mất, vợ phải lấy người khác để có thể trả nợ cho người chồng vừa qua đời, con bơ vơ sống trong cảnh mồ côi. Liệu khi nghe được chuyện này thì nó có thể bỏ qua tha thứ cho cậu hay nó chỉ xem đó chỉ là một lời ngụy biện cho những việc mà cậu làm.

Thực sự, lúc này cậu rất nhớ nó, vô cùng nhớ muốn chạy đến bên cạnh nó để ôm nó vào lòng, được đặt lên đôi môi của nó những nụ hôn ngọt ngào cho thỏa lòng nhưng làm sao mà cậu có thể làm được điều đó khi mà nó đang vô cùng căm giận cậu, đến bên cạnh nó cũng đã khó khăn rồi chứ đừng nói là làm những chuyện nó. Bây giờ cậu chỉ dám đứng nhìn nó từ xa, hi vọng một ngày nào đó sự việc này sẽ lắng xuống, cậu sẽ quay lại bên nó và mọi chuyện sẽ trở về quỹ đạo của nó.

Nó đã nghĩ việc dạy ở trường, bây giờ nó đâu còn tâm tạng nào mà đứng trên bục giảng nữa khi mà bên dưới luôn có cậu ta ngồi đó. Nó sợ rằng khi nhìn thấy cậu thì chắc nó sẽ mềm lòng, sợ khi nhìn vào ánh mắt đó, nó sẽ bỏ qua mọi chuyện khi đó có lẽ lí trí nó không chiến thắng được nữa. Bây giờ phải làm gì để có thể quên được cậu ta đây? Tài, đúng rồi chỉ có cậu ta mới có thể giúp được nó nhưng liệu làm như vậy thì nó thấy có lỗi với anh ấy. Làm sao mà nó có thể lợi dụng cậu ấy để quên cậu ta.

Dần dần suy nghĩ một hồi nó cũng quyết định sẽ đến với Tài vì nó biết hiện giờ anh ta vẫn còn tình cảm với nó. Mặc dù thấy có lỗi với anh ta nhưng nó vẫn làm vì nó nghĩ quan trọng bây giờ là phải quên được Hiếu. Vì nó nghĩ khi quen người khác thì có thể quên được cậu ta, hi vọng là như vậy. Nhưng đây có phải là lựa chọn đúng cho nó, cho Hiếu và cả Tài? Nó có thể quên được cậu ta không hay tình cảm mà nó dành cho

cậu ta to lớn đến nỗi đến đời này kiếp này nó không thể quên được hay nó sẽ đến bên Tài-mối tình đầu của mình? Mọi chuyện rồi sẽ như thế nào và cuộc đời nó sẽ trôi dạt về đâu khi chuyện tình của cả 3 đang ngày càng phức tạp?

-Anh làm gì mà nhìn tui dzữ vậy? Bộ trên mặt tui có dính gì hả?

Nó hơi khó chịu khi tên Tài cứ nhìn chăm chăm vào mặt nó.

Đáp lại lời cần nhằn của nó cậu ta chỉ mỉm cười.

-Thì anh ngạc nhiên khi thấy nhóc chủ động hẹn anh.

-Thì nhớ anh, hẹn gặp mặt không được hả?

Nó tỉnh bơ trả lời.

Phụt. Mén tí nữa là cậu ta phun cafe ra khỏi miệng. Hấn không ngờ mới có 1 tuần không gặp mặt mà nó thay đổi nhanh như thế. Hấn lại tiếp tục nhìn xem nó có bị gì không, mấy bữa trước còn xua đuổi vậy mà giờ đây nói nhớ.

-Anh làm gì mà nhìn tui hoài dzậy? “Polite” của anh đâu?

-Anh xin, tại nhóc là anh vui quá. Nhóc nói nhớ anh thật hả? Có phải anh đang nằm mơ không?

-Có cần tui tát cho anh để anh tỉnh lại rồi biết mơ hay thật.

-Thôi thôi, anh tỉnh rồi, nghe giọng nhóc như vậy là anh biết là mình không nằm mơ.

-Tui không muốn làm mất thời gian của anh nhiều tui nói luôn. Tui muốn quay lại với anh, anh có chịu không?

-Trời, trời, nhóc thẳng thắn ghê nhỉ. Vô thẳng chủ đề luôn.

Hấn ta cảm thấy bị choáng khi nghe nó nói như thế.

-Ý anh sao nói đi.

-Ồ, thì anh đồng ý, nhóc biết là anh còn yêu nhóc mà, đúng hông? Mà nhóc có thể cho anh biết lí do tại sao nhóc lại thay đổi nhanh như vậy không? Khi mà mấy bữa trước nhóc còn đuổi anh về vậy mà bây giờ lại muốn quen với anh.

Nghe hấn nói như thế, mặt nó tái đi nhưng nhanh chóng nó bình tĩnh lại.

-Đơn giản là tui chỉ muốn quen với anh, vậy thôi.

-Chỉ đơn giản như vậy thôi sao.

Hấn nghi ngờ nó, tuy nó thay đổi sấn mặt chỉ một giây nhưng là một người tinh ý hấn có thể nhận ra điều đó và với một người thông minh như hấn thì hấn có thể đoán biết nó quay lại với hấn chắc hẳn là có nguyên nhân nhưng hấn không thể nào biết được đó là chuyện gì. Hấn nhất định phải điều tra cho rõ ràng mọi chuyện. À đúng rồi hay là nó đã biết hết tất cả mọi chuyện, chắc chắn là như vậy rồi, chỉ có như vậy thì mới làm nó thay đổi nhanh như thế. Không ngờ mọi chuyện lại xảy ra nhanh như thế, hấn cứ tưởng rằng một thời gian nữa chứ.

Khi hấn biết được chuyện này thì hấn cũng vô cùng hoang mang không biết khi nó biết được thì nó sẽ như thế nào? Là đàn ông với nhau thực sự hấn không muốn nói xấu tình địch của mình. Mà nếu hấn có nói thì chán gì mà nó tin. Tình yêu làm mờ đi lí trí của con người và không chừng nó sẽ ghét hấn thêm khi nghĩ hấn đặt điều nói xấu cho cậu ta. Thiên ơi là Thiên, chắc hẳn những ngày qua em đã vô cùng đau khổ, không biết là sao mà em có thể vượt qua cú shock này. Nếu như nó không tìm đến hấn, thì hấn cũng sẽ đến bên cạnh để an ủi, động viên để bù đắp lại những chuyện trước đây.

Vì hấn vẫn còn yêu nó, hấn hi vọng rằng tình cảm chân thành của mình sẽ làm cho nó luôn vui vẻ, hoạt bát như xưa. Nhìn kĩ, mới mấy ngày không gặp mà nó tiêu tụy đi nhiều, gương mặt hốc hách, đôi mắt thâm quầng, nụ cười không như xưa mà chỉ là gượng. Nhưng hấn phải cho cậu ta một bài học khi phải để nó trở nên như vậy.

Đi chơi với hắn mà đầu óc cứ suy nghĩ ở đâu, nhiều lúc hắn phải hỏi nó nhiều lần nó mới tỉnh người. Thấy nó như vậy hắn đau lòng, hắn biết rằng, nó vẫn còn tình cảm sâu đậm với Hiếu. Tất cả cũng là do hắn, chỉ vì lúc trước hắn nghe theo ba mình nên mới rời xa nó và nhờ vậy mà cậu ta có cơ hội được bên nó vì “lửa gần rơm lâu ngày cũng bén”.

Giá như khi trước hắn bỏ ngoài tai những lời nói của ba mình thì bây giờ nó đâu có khổ, hắn cảm thấy cắn hận bản thân mình, vì hắn mà nó mới trở nên như thế, hắn tự hứa với bản thân từ nay dù có xảy ra bất cứ chuyện gì, hắn sẽ không buông tay nó, sẽ mãi bên cạnh nó. Hắn biết rằng lúc này nó quen hắn là để cố quên Hiếu nhưng hắn vẫn chấp nhận làm điều đó, hắn chấp nhận là người thay thế cho cậu ta để được bên nó chia sẻ vui buồn, trong khi đó có biết bao nhiêu cô gái được làm girlfriend của hắn nhưng hắn refuse tất cả.

Hi vọng một ngày nào đó không xa, nó sẽ biết được tình yêu hắn dành cho nó không thua gì Hiếu thậm chí là hơn. Vì hắn nghĩ nếu cậu ta yêu nó như vậy, thì chắc chắn sẽ không làm nó bị tổn thương, không làm nó đau khổ, tuyệt vọng như vậy, cậu ta chỉ là một người ích kỷ chỉ nghĩ đến bản thân mình và sự trả thù. Nếu là hắn thì sẽ bỏ qua tất cả để được bên nó, như vậy thì hắn thấy mình xứng đáng hơn cậu ta nhiều. Bây giờ vấn đề là làm cho nó vui trở lại và hiểu được tình yêu của hắn, hắn tin rằng thời gian sẽ giúp hắn làm được điều đó.

Nó cảm thấy vô cùng có lỗi với hắn, khi mà hắn luôn yêu thương nó thì nó lại lợi dụng cậu ta để đạt được ham muốn của mình. Nó quá ích kỷ chẳng? Nó chấp nhận là con người ích kỷ, để có thể quên được cậu ta và nó cũng biết rằng gia đình hắn cũng là thành phần thượng lưu. Nó có nên tiếp tục lợi dụng tình yêu của hắn để thỏa mãn cho thù hận của mình không? Nó thực sự không biết.

Lí trí lại tiếp tục đấu tranh với con tim. Con tim bảo dừng nhưng lí trí thì tiếp tục. Nó sợ lắm, sợ khi phải trở thành con người xấu xa, nhưng nếu muốn trả thù cho ông, để đòi lại những gì mà nó đã mất thì phải trở thành người xấu. Trong khi đó, hắn luôn tốt, luôn quan tâm tới nó, nó không muốn làm hắn phải đau buồn, nó không muốn lợi dụng hắn nữa, thực sự nó không muốn. Nó phải làm sao bây giờ? Ai có thể cho nó 1 lời khuyên.

-Bốp...Tên khốn nạn. Tại sao mày lại làm Thiên đau buồn như thế. Tao không ngờ mày lại là con người ích kỷ như thế.

Hắn tức giận nhào vô đánh Hiếu, hắn không thể nào kìm nén được cảm xúc của mình khi nhìn thấy nó đau khổ vì một người ích kỷ như cậu ta.

Bị đánh bất ngờ nên Hiếu không thể nào đỡ đòn được. Khi nhận được tin nhắn của hắn, cậu vô cùng ngạc nhiên nhưng nghĩ lại thì cuối cùng cậu cũng đã biết trước được cuộc gặp mặt này. Mặc dù đã biết sẽ có kết cục thế này nhưng cậu vẫn đi gặp hắn, vì cậu hi vọng rằng sẽ biết được lúc này nó sống như thế nào.

-Ích kỷ ư? Anh biết gì mà nói về tôi như vậy?

Lúc này máu điên trong người nổi lên, hắn nhào vô đánh tới tấp vào cậu. Đường như không thể chịu đựng được nữa nên cậu cũng đánh trả lại cứ thế cả hai đánh nhau đến khi nào mệt lã người thì mới buông ra. Ngồi xuống cố gắng thở để lấy sức, hắn đáp

-Mày nói mày không ích kỷ hả? Tao thấy mày đâu có yêu thương gì Thiên đâu? Nếu yêu thương thì mày đâu có làm cho cậu ấy đau khổ như vậy?

-Vậy anh có hiểu được tuổi thơ của một đứa trẻ sống trong cảnh giàu sang thì bỗng dưng cha mất, mẹ phải bỏ con để lấy người khác, còn đứa con phải ra đời tự lập, sống trong cảnh mồ côi. Từ lúc đó, tôi đã tự hứa với lòng mình là phải làm cho con người đã hại gia đình mình phải sống đau khổ. Nếu như ông ta không là ông của Thiên thì tôi đã không cho ông ta chết một cách nhẹ nhàng như thế.

Những uất ức trong lòng mà không được nói ra bây giờ thì cậu như hét lên cho hắn biết, để cho hắn biết nỗi lòng của cậu.

Nghe những lời nói của cậu ta thì hắn cũng thấy mũi lòng, hắn cũng hiểu được phần nào cuộc sống khi nhỏ của cậu ta chắc hẳn phải vất vả như thế nào vì hắn đã giúp những đứa trẻ đường phố mở quán cafe để giúp

tụi nhỏ bớt phần nào khó khăn. Nhưng dù sao đi nữa thì cậu ta đã làm cho Thiên bị tổn thương, hấn không thể bỏ qua được.

-Tốt nhất là bây giờ mày nên tránh xa Thiên ra. Cậu ta đã đau khổ vì mày nhiều rồi.

-Tại sao tôi lại phải tránh xa cậu ấy. Anh có quyền gì mà ngăn cấm tôi.

Hấn không thể hiểu được tên này còn muốn gì ở Thiên nữa? Nó bị như vậy mà cậu ta không xót thương cho nó sao?

-Vì nếu như gặp lại mày thì cậu ấy sẽ đau khổ. Thiên như vậy thì mày còn muốn gì nữa?

-Tôi sẽ giải thích mọi chuyện cho Thiên biết, và tôi tin rằng Thiên sẽ hiểu cho tôi.

-Khốn nạn, mày đúng là thứ trơ trẽn. Mày nghĩ Thiên sẽ bỏ qua cho mày khi mày hại chết ông của Thiên như vậy hả? Bây giờ mày nên biến khỏi cuộc đời của cậu ấy và tao sẽ giúp cậu ấy trở lại vui vẻ bình thường như trước đây.

Hấn không ngờ rằng tên này lại mặt dày như vậy? Đã làm bao nhiêu chuyện mà còn muốn đến bên nó. Không hiểu sao hấn cảm thấy trong lòng lại lo lắng đến thế. Hấn sợ, tình cảm của mình sẽ không thể nào giữ nó bên mình vì hiện giờ nó còn có tình cảm với cậu ta. Hấn biết nó vô cùng hận tên này nên mới đến với hấn, mà nó càng hận cậu ta bao nhiêu thì cảnh yêu cậu ta bấy nhiêu. Nếu như nó tha thứ và đến bên cậu ta thì khi đó không biết liệu hấn sẽ như thế nào? Không. Hấn không thể để mất nó thêm 1 lần nào nữa, dù bất cứ giá nào thì hấn nhất định phải giữ nó bên cạnh mình dù phải đánh đổi bất cứ thứ gì vì đối với hấn nó là tất cả.

-Anh nghĩ rằng mình sẽ làm được điều đó ư? Có thể giúp Thiên vui vẻ trở lại ư?

-Đúng vậy.

-Nhưng tôi sẽ cướp lại Thiên từ tay anh, anh cứ chờ đó mà xem. Và người làm cho cậu ấy hạnh phúc chỉ có tôi mà thôi.

-Hạnh phúc ư? Làm sao mà cậu ta có thể hạnh phúc khi mày lại gây ra bao nhiêu vết thương vô cùng lớn trong lòng cậu ấy như thế. Đối với mày cậu ta chỉ có thù hận mà thôi.

Hấn nhếch mép cười một cách khinh bỉ. Có lẽ những lời nói này đã làm cho đối phương mất đi chút tự tin nhưng khi hấn thấy cậu ta khẽ nhíu mày.

-Tôi tin rằng thời gian sẽ làm cho cậu ấy hiểu được. vậy còn người cha đáng kính của anh thì sao, bộ ông ta chấp nhận cho đứa con trai duy nhất của mình kết hôn với người con gái khác à?

Cậu ta cũng không vừa, đã kích lại hấn. Nhưng hấn vẫn bình tĩnh đáp trả.

-Cái đó là chuyện gia đình tao không cần mày phải lo. Lo cho người mẹ quý hóa của mày đó.

-Cảm ơn lòng tốt của anh. Nhưng anh yên tâm đi nếu tôi muốn thì mẹ tôi sẽ chấp nhận kể cả người tôi lấy là 1 thằng con trai đi chăng nữa.

Cả hai nhìn nhau mà muốn ăn tươi nuốt sống đối phương? Dường như ai cũng có lòng tin với bản thân, họ không bao giờ chịu thua. Kẻ tám lạng người nửa cân, liệu ai là người sẽ chiến thắng trong cuộc chiến này? Đó là câu hỏi khó trả lời khi người giữ đáp án cuối cùng là nó. Và chắc hẳn rằng nó sẽ dẫn đến suy nghĩ, không biết liệu đâu sẽ là lựa chọn tốt nhất cho đời mình. Nó sẽ bỏ qua cho Hiếu hay là sẽ quay về first love của bản thân để đến với Tài.

-Có chuyện gì vậy con trai??

-...

-Ừa sao con lại muốn vậy??? Bộ có chuyện gì hả?

-...

-Ừm, mẹ biết rồi. Nếu như con đã muốn vậy thì mẹ sẽ làm?

-...

-Bye con.

...

-Dạ thưa bác có Thiên ở nhà không?

Hắn lễ phép chào hỏi hai bác.

-Ồ có, mà cậu là...

Bác gái tò mò khi thấy hắn, bác thấy gương mặt hắn quen quen nhưng mà không thể nhớ ra chắc cũng do lâu rồi không gặp lại hắn hoặc là do già rồi nên trí nhớ không được tốt.

-Dạ con là Tài bạn của Thiên, biết Thiên buồn nên con tới để rủ cậu ấy đi ra ngoài cho thư giãn đầu óc.

-Đừng nói với tôi là cậu có tình ý với nó nha...

bác gái thực sự lo sợ khi lúc trước nghe Hiếu nói yêu nó, có khi nào cậu này cũng có tình cảm với nó. Trời ơi, bác không thể nào hiểu được tại sao bây giờ lại kì quặc đến thế,

Nghe bác nói thế hắn cũng khựng người lại, không hiểu sao bác lại nói thế. Nhưng hắn là người thông minh cộng với thấy bác nhăn mặt và chăm chú nhìn mình như đang dò xét. Hắn nở nụ cười thật tươi để trấn an:

-Trời, bác nói gì kì vậy? Con là con trai mà sao lại yêu Thiên được chỉ là bạn bè bình thường thôi. Bộ bác không thấy con men vầy mà lại là...

Nhìn bề ngoài không ai biết được hắn là gay, đúng là không thể “trông mặt để bắt hình dong”. Thấy hắn nói cũng đúng bác gật đầu và kêu nó xuống nhưng hắn không cho hắn bảo để tự mình lên phòng nó luôn.

Sau đó hắn bước lên phòng nó. Nhẹ nhàng mở cánh cửa ra thấy nó đang ngồi ở trong phòng.

-Làm gì mà ngồi thần thờ vậy nhóc. Đang nhớ anh đúng không.

Nghe hắn nói như vậy đang buồn mà nó cũng phải phì cười. Nhìn thấy nó cười như thế khiến hắn vui mừng như thế nào. Hắn biết rằng nó đã không cười từ nhiều ngày trước, vậy nên hắn cố làm cho nó cười. Hizz, không biết rằng tình yêu là gì mà có sức mạnh khủng khiếp như vậy. Chỉ cần nhìn thấy người mình yêu được hạnh phúc, vui vẻ thì bản thân cũng vui theo. Còn người mình yêu mà đau buồn thì tâm trạng cũng không tốt hơn.

-Đi ra ngoài này chơi với anh nha nhóc.

-Đi đâu??

-Thì tới rồi biết.

-Haizz, lại làm ra vẻ bí mật cái tật này hồi giờ không bỏ.

Tuy nói vậy nhưng nó vẫn đi theo hắn. Vì nó không muốn ngồi trong phòng để rồi suy nghĩ vẩn vơ, rồi nhớ lại cậu ta, và rồi nước mắt lại chảy ra. Căn phòng này quá nhiều kỉ niệm của nó với cậu ta, đây là nơi nó biết thế nào là tình yêu và thực sự hạnh phúc khi “cho và nhận”. Đã nhiều lần nó cố gắng xóa đi hình ảnh của cậu ta nhưng không thể nào làm được. Khi trước nó đã nghe ai đó nói rằng “dẫu biết rằng cố quên là sẽ nhớ”. Bây giờ nó mới thấm thía được tính đúng đắn của câu đó.

Ngồi sau hắn, nó lại nhớ đến cậu ta. Trước kia nó cũng với cậu cũng đã từng như vậy. Trời ơi, đã bảo là phải quên rồi mà. Nhưng làm sao nó có thể quên đi nhanh chóng như vậy, khi xung quanh luôn có những kỉ niệm đẹp đẽ, ấm áp bên cậu ta. Nó thật yếu đuối, nó là kẻ vô dụng,

19. Chương 19

cứ như vậy hoài thì sao mà có thể trả thù cho ông. Kết...Tiếng thắng gấp làm nó phải ngưng lại chuyện suy nghĩ. Nó bước xuống xe, thấy nơi này sao quen quen. À, đúng rồi. Đây là quán cafe mà lúc trước hắn đưa nó đến và cũng chính nơi này hắn đã cầu hôn nó.

-Vào đi chứ, bộ nhóc tính đứng ở đây luôn hả?

Tiếng nói của hắn kéo nó về thực tại và bước theo hắn vào quán như được lập trình sẵn. Nó thấy quán này không có gì thay đổi nhiều cả, vẫn như trước.

Vừa bước vào thì đã có một đứa chạy ra với vẻ mặt hớn hở.

-Sao mấy bữa nay không thấy anh ghé thăm tụi em?

Nó nói có vẻ trách móc hắn.

-Cho anh xin lỗi nha. Tại mấy bữa nay anh bận quá.

Hắn cười đáp lời thằng bé. Sao tên này hay cười thế không biết, mà công nhận hắn cười đẹp trai ra phết, chắc có nhiều người muốn làm người yêu của hắn lắm mà tại sao hắn cứ theo mình thế không biết. Mỉm cười với suy nghĩ của mình nó lắc đầu khi không thể tìm thấy được đáp án. tuy chỉ mỉm cười thôi nhưng hắn đã thấy, và điều đó đã làm tim hắn trật đi một nhịp.

-Mà anh uống gì?

-Ồ, anh như cũ nha. Còn nhóc dùng gì?

-hả, ờ...tui gì cũng được.

Đang suy nghĩ thì nghe hắn gọi nó giật mình. Hắn cười khi thấy nó như thế.

-VẬY cho anh này 1 cam vắt nha.

-Dạ....

Không gian lại bắt đầu im lặng, nó không biết phải nói gì bây giờ. Thấy thế hắn đành lên tiếng để phá tan bầu không khí.

-Nhóc biết tại sao anh lại đưa nhóc tới đây không?

-Không...

Nó lí nhí trả lời. Bỗng nhiên thằng bé lúc nãy bưng nước ra, đặt 2 ly nước trên bàn rồi nó loì vào trong.

-VẬY nhóc có nhớ lúc trước, nơi này anh đã cầu hôn nhóc không?

-Ừm, tui nhớ...

Nó hút 1 ngụm nước lấy cam dầm để nói chuyện với hắn. Không biết hắn có vụ gì nữa đây.

-Anh xin lỗi vì đã không giữ đúng lời hứa, đã làm nhóc buồn...

-Chuyện qua rồi sao anh lại nhắc lại làm gì nữa.

-Phải nhắc lại chứ, anh không cho phép mình quên được chuyện này. Vì anh mà nhóc mới như vậy nên anh phải hứa với mình không được để nhóc như vậy nữa.

-Tui...tui...

Lưỡi nó cứng đơ lại, nó không biết phải nói gì. Vì nó đã gây ra chuyện này, chính nó đã chủ động muốn quay lại. Biết trước là như vậy sao nó thấy choáng thế này.

Ngày hôm đó và nhiều ngày liền hắn luôn dành thời gian bên cạnh nó. tất nhiên nó cũng biết rằng hắn làm vậy cũng vì nó, hắn sợ nó ở một mình rồi lại suy nghĩ vẩn vơ rồi buồn nên hắn luôn ở bên nó, dẫn nó đi chơi, đi dạo khắp nơi để đầu óc nó thư thái không còn nhớ đến cậu ta nữa. Và nó đâu phải là gỗ đá nên cũng có chút cảm động với lòng tốt mà hắn dành cho nó và đây còn là first love của nó nên càng có cảm tình hơn.

Thấy nó như vậy thì hẳn vui như bắt được vàng, thật không uống công những ngày qua hẳn đã cực nhọc mà không thể nói là cực nhọc được vì hẳn tự nguyện mà, phải nói là niềm vui mới đúng vì được ở gần người mình yêu thương. Nhưng nào ngờ cứ tưởng cuộc sống của nó cứ như mặt hồ phẳng lặng thì bỗng nhiên mây đen kéo đến, gặp lại người cũ. Một lần nữa nó lại đứng trước hai sự lựa chọn tình và hiếu. Nó sẽ phụ bạc tình để báo hiếu hay sẽ vì tình mà quên cả gia đình? Đây sẽ là lựa chọn của nó.

Vừa về đến nhà nó thấy hai bác thu xếp đồ đạc lại, thấy lạ nó bèn hỏi:

-Hai bác đang làm gì vậy? Bộ hai bác tính đi đâu hả?

Ngước mặt lên nhìn nó, bác gái không giấu nổi gương mặt buồn bã của mình.

-Có người muốn quy hoạch khu đất này thì khu công nghiệp. Nhà mình thuộc trong số đất đó.

-Vậy là sao hả bác?

Nó ngạc nhiên tròn mắt hỏi.

-Bác cũng đâu có biết. Họ vừa mới thông báo cho bác biết, nói là 3 ngày nữa thì sẽ tới tháo dỡ.

-Vậy còn tiền đền bù thì sao ạ??

-Con cũng biết mà, ở đây là nông thôn thì tiền bồi thường có là bao nhiêu.

Vẫn gương mặt đó, bác trả lời nó. Nó biết rằng chắc bác rất buồn khi phải rời xa nơi này. Đây là nơi mà cả hai đã sống mấy chục năm qua, nơi này có quá nhiều kỷ niệm đối với cả hai. Ngoài ra ở đây là quê hương, có hàng xóm, mồ mã ông bà, mà cả hai đều đã lớn tuổi rồi không biết khi sống ở nơi khác thì có quen được không. Mà cả hai đâu còn nơi nào để đi nữa, đứa con duy nhất của họ cũng đã mất vì căn bệnh nan y hiểm nghèo.

Những người có tiền khi họ quy hoạch một khu đất thì phải khổ sở như thế nào, không biết họ có hiểu được chuyện này không. Mà nó cũng đang sống nhờ ở nhà hai bác khi họ chuyển đến nơi khác thì nó cũng sẽ không thể ở nơi này được nữa. Nó vừa buồn lại vừa vui. Buồn vì phải xa nơi này, nơi mà nó đã gắn bó trong suốt thời gian qua. Nơi này cũng có nhiều kỷ niệm buồn vui với nó. Còn vui vì nó có thể sẽ đến một nơi khác, sống và hòa nhập với cuộc sống mới. Biết đâu cuộc sống mới có thể giúp nó có thể quên được cậu ta và nơi này chỉ còn là ký ức.

Tối hôm đó, hẳn hốt hải đến nhà nó, nhìn dáng vẻ trông hẳn rất vội. Không hiểu có chuyện gì mà hẳn lại như vậy. Sao mà nó có thể biết được, khi mà hẳn nghe được tin sẽ quy hoạch khu đất mà trong đó có cả nhà nó. Hẳn lo sợ, sợ sẽ đến trễ và không gặp được nó khi đó chắc ân hận suốt đời.

-Anh nghe nói có người muốn mở khu công nghiệp ở đây hả?

Hơ...thì ra đây là lí do mà khiến hẳn như vậy. Dù đang buồn nhưng nó cũng phải phải phì cười trước thái độ của hẳn. Không ngờ nó lại quan trọng với hẳn như thế.

-Ừm...

Nó chỉ đáp gọn một từ.

-Vậy nhóc định tính sao???

Hẳn hồi hồi chờ nó trả lời

-Sao là sao? Thì hai bác đi đâu tui sẽ đi đó.

Câu trả lời của nó làm hẳn não ruột, hẳn không ngờ nó lại vô tâm như thế.

-Vậy nhóc không nghĩ gì tới anh hả?

Nó im lặng, nhìn ra bầu trời. Trời hôm nay không trăng không sao âm u nhưng chính cõi lòng nó lúc này. Thấy vậy, hẳn vội xoay người nó lại, mặt đối mặt. Nó cảm thấy trong đôi mắt hẳn hiện lên sự yêu thương, quay đi hương khác vì nó không dám nhìn thẳng vào mắt hẳn. Lí do ư? Thực sự lúc này nó cũng không biết lí do là gì nữa...

-Anh yêu nhóc nhiều lắm. Nhóc hứa là đừng rời xa anh nha. Gia đình anh còn có căn hộ ở gần đây, nếu được nhóc nói hai bác qua đó ở cũng được.

Nó lại im lặng, nó không muốn phải nợ hần nữa vì nó đã nợ nhiều quá rồi.

-Nha nhóc, anh xin nhóc đó.

Thoáng thấy vẻ mặt dịu dàng của hần nó động lòng.

-Để tui nói với hai bác thử, nếu được thì...

-Chắc chắn là hai bác sẽ đồng ý mà.

Hần vui mừng như trẻ em được kẹo. hành động trẻ con của hần khiến nó phải cười lần nữa.

.....

Đang ăn sáng cùng với hai bác thì chợt có người bước vào.

-Dạ cậu cần tìm ai ạ?

Bác trai hỏi khi thấy người lạ.

-dạ chào hai bác con là người của công ty đã mua khu đất này để mở khu công nghiệp.

-Ủa còn 2 ngày nữa mới tới kì hẹn mà??

bác gái ngạc nhiên khi còn 2 ngày nữa thì mới tới, tại sao anh ta lại đến sớm như vậy.

-Dạ không con đến đây là để gặp cậu Thiên. Ông chủ của con muốn gặp cậu ấy.

-Gặp tôi à?

Nó lên tiếng, nó không biết tại sao ông chủ của anh ta lại muốn gặp nó.

-Dạ đúng.

-Nhưng cháu tôi đâu có quen gì tới ông chủ của cậu.

Thấy lạ bác trai lên tiếng hỏi.

-Cái đó thì cháu không biết.

Ngạc nhiên, thắc mắc không biết người đó là ai. Mà nó thì đâu có quen ai làm tới chức lớn như vậy. Tò mò nên nó quyết định đi, nó cũng muốn biết ai mà lại khiến những người dân ở đây phải xa quê như vậy. Thấy vẻ mặt lo lắng của hai bác nó quay lại nói:

-Hai bác yên tâm đi, chắc không có chuyện gì xảy ra đâu. Cháu đi một lát rồi về ngay.

-Ừm, nhớ cẩn thận nha. Nếu có thể thì cháu nói với họ kiếm khu đất nào mà mở khu công nghiệp nơi này nếu mở thì sẽ khiến nhiều người phải cực nhọc.

-Dạ cháu biết rồi. Thưa hai bác cháu đi ạ.

Bước theo người thanh niên đó ra cổng thì nó đã thấy có chiếc xe hơi đậu ở đó. Thấy nó tới xe, anh ta vội vàng mở cửa xe cho nó vào. Nó lại thấy lạ, nó đâu mà gì mà lại khiến anh ta làm vậy. Trên đường đi nó cứ suy nghĩ không biết ông chủ của anh ra mà người nào. Mãi mê suy nghĩ khi đã tới nơi thì nó không biết. Anh ta lại xuống xe mở cửa cho nó bước ra, đó là một nhà hàng khá sang trọng đối với nơi này.

-Bây giờ thì mời cậu vào, ông chủ tôi đã chờ cậu bên trong.

Không quên “cảm ơn” anh ta. Nó bước vào, kì lạ khi bước vào thì nó không thấy vị khách nào cả. Không lẽ ông ta đã bao hết ngày hôm nay. Trời ơi, mày nghĩ gì vậy Thiên, mày với ông ta đâu có là gì của nhau sao ông ta lại làm thế. Lắc đầu với suy nghĩ vớ vẩn của mình nó vội bước vào. Vì “ông chủ” này ngồi xoay lưng ra mặt nó nên nó không biết được ông ta là ai. Lịch sự nó cúi đầu chào

-Xin lỗi, ông tìm tui có gì không?

Nghe tiếng nó, “ông chủ” quay mặt lại. 1s...2s...30s nó đứng chết lặng, không cất thành lời. Không ngờ rằng, ông chủ lại là cậu ta-Hiếu. Khi nghe người thanh niên lúc này nói là “ông chủ” thì nó cứ ngỡ rằng là một người lớn tuổi nhưng nào ngờ. Đúng rồi, làm sao nó có thể quên được chứ, mẹ cậu ấy đã chiếm đoạt công ty của ông nó. bây giờ thì cậu ta đã là người giàu có rồi, có là ông chủ cũng đâu có gì ngạc nhiên.

Nhiều lần nó đã tự nhủ đó là kẻ thù của mình nhưng sao đối diện thì nó lại trở nên như vậy? Không biết phải làm sao, cứ đứng nhìn nhau như thế này thì chắc nó sẽ bỏ qua cho cậu ta mất. Lấy lại bình tĩnh nó quay mặt lại bước ra cửa.

Thấy thế cậu ta chạy đến níu tay nó lại. Quay lại nó cố gỡ ra nhưng không được, nào ngờ cậu ta ôm chặt nó vào lòng. cậu ôm nó thật chặt để cho thỏa nỗi nhớ những ngày qua. Vẫn con người đó, đôi tay đó, bờ vai đó nhưng giờ đây sao nó cảm thấy không còn được ấm áp như xưa. Có lẽ do thù hận trong lòng đã làm mất đi phần nào hơi ấm. Dường như chưa thỏa mãn lòng mình, cậu ta buông nó ra, hôn môi nó một cách ngẫu nhiên, bất ngờ trước hành động của cậu ta, nó giật mình. Và lí trí đã chế ngự được, nó vội đẩy cậu ta ra và tát thật mạnh.

-Cậu đang làm chuyện gì vậy? Những chuyện mà cậu gây ra cho tôi chưa đủ hay sao? Khi trước tôi ngu ngốc mới tin cậu nhưng giờ đây thì tôi đã hiểu được con người cậu. Cậu tưởng tôi sẽ tin cậu lần nữa hay sao? Bây giờ tôi với cậu là kẻ thù, Cậu nên nhớ điều đó, suốt đời này tôi sẽ căm thù cậu không bao giờ tha thứ...

Nó nhấn thật mạnh những câu cuối. Nhưng khi nói ra được lời này thì tim nó sẽ không còn nữa. Nghe những lời nói của nó mà Hiếu như chết lặng, nhưng biết sao được vì đó là con đường mà cậu ta đã lựa chọn. Kẻ thù ư? Thù hận suốt đời, không bao giờ tha thứ? Ừm, đúng...cậu với nó là như vậy mà....Thấy nó bước đi cậu ta vội nói.

-Em có biết tôi mời em đến đây vì lí do gì không?

Nó khựng lại nhưng vẫn đi tiếp...cậu ta nói tiếp.

-Thật sự là em không muốn biết.

-Con người độc ác như cậu thì có bao giờ làm chuyện gì tốt đẹp. Quy hoạch khu đất để làm khu công nghiệp...

Nó cười mỉa rồi nói tiếp

-Khiến cho nhiều người phải khổ...

-Trong đó có hai bác của em...

Nó không trả lời mà biết đi, thực sự nó không thể ngờ cậu ta lại là con người như thế. Đầu nhất thiết phải là khu đất đó...mà cậu ta nói tới hai bác liệu hai người họ...

-Anh tính làm gì hai bác ấy?

Trong câu hỏi có vẻ sự lo lắng kèm theo sự thách thức.

-Em thông minh lắm. Anh không biết rằng hai người đó có an toàn không?

-Cậu dám...

Nó gằn giọng

-Không có gì mà anh không dám làm cả...

-Vậy cậu muốn gì??

Như đúng dự tính, cậu ta đáp.

20. Chương 20

Khu đất đó có thể sẽ không được quy hoạch và 2 bác của em có thể được an toàn nếu em chịu về bên anh như trước kia.

-Cậu tưởng tôi sẽ chấp nhận lời đề nghị này ư?

Nó cười nhạt.

-Tùy em thôi, em nhớ rằng anh nói được là làm được. À quên, còn có cả bác quản gia và lão già-người bạn quá cố của ông em nữa.

Đường như cậu ta đã sai lầm khi nhắc tới ông của nó khiến nó chạy đến cậu, nắm áo cậu và hét lên.

-Khốn nạn....

Lúc này thù hận chồng chất, như quá sức chịu đựng của mình. Nó ước gì có thể giết chết cậu ta. Có vẻ như cậu muốn giữ nó ở cạnh mình nhưng cậu đã dùng không đúng chỗ, nên đã làm cho nó càng hận cậu thêm. Giờ nó không biết phải làm gì, vì thù hận của bản thân mà liên lụy tới nhiều người nhưng nó cũng không thể chấp nhận yêu cầu của cậu ta được. Vì nó không thể ở bên cạnh kẻ thù của mình.

Qua sự việc này, thì nó biết cậu ta là một con người hiểm ác, đầy thủ đoạn. Bất lực, nó ngồi bệt xuống nền, nhìn nó như thế, cậu không tránh khỏi xót lòng, cậu đâu có muốn làm chuyện này nhưng vì muốn có bên cạnh nên cậu bất chấp việc gì. khi thấy nó bên tài Tài thì cậu vô cùng tức giận. Muốn đến bên đã kéo nó ra khỏi nhưng không thể như vậy càng tăng thêm lòng hận thù của nó.

-Đứng lên đi.

Cậu đưa tay ra nhưng nó không thêm nắm lấy càng làm lòng cậu tan nát. Nó làm sao có thể nắm bàn tay đó, bàn tay đã hại chết ông mình. Nó thấy mình thật vô dụng, yếu đuối trước kẻ thù. Ông ơi chắc hẳn ông đã thất vọng về cháu nhiều lắm. Nghĩ đến đó, không hiểu sao nước mắt nó lại rơi. Nó cố kìm nén cảm xúc, vội đứng dậy. Mặc dù thấy nó như vậy nhưng cậu không thể bỏ cuộc vì cậu biết đâu là cơ hội tốt để có được nó. Nó lại giọng lạnh lùng, vô cảm cậu đáp một cách hờ hững.

-Anh cho em 1 tuần suy nghĩ, một tuần nữa anh rất mong sẽ nghe được tin tốt từ em, còn không thì em tự hiểu kết cục của chuyện này. Tất nhiên là chuyện quy hoạch sẽ được dời lại.

-Không cần phải chờ 1 tuần nữa, tôi trả lời bây giờ luôn. Tôi sẽ không bao giờ chấp nhận chuyện đó.

-Không cần đâu, bây giờ tinh thần em không được tốt cứ về mà suy nghĩ. Biết đâu một tuần sau em sẽ suy nghĩ thông suốt rồi thay đổi ý định thì sao. Anh biết em rất quan tâm tới mọi người, em đành lòng để những người mà mình yêu thương vì em phải chịu khổ sao.

Cậu ta biết đó là điểm yếu của nó nên đã lợi dụng để tấn công nó. Hãy hiểu cho anh Thiên à. tất cả là vì anh quá yêu em mà thôi.

-Khốn nạn...

Nó tức tối chửi cậu khi đe dọa nó như thế. Nếu nó thì không sao nhưng làm sao nó có thể để họ vì nó mà bị tổn thương được. Không biết sao cậu ta lại thay đổi nhanh như thế. Nhưng nó không chấp nhận yêu cầu của cậu vì nó nghĩ trong lòng của cậu có thể còn có tình người.

-Em đã nói từ này với anh 2 lần rồi đó. Mà để có được em thì anh chấp nhận là kẻ khốn nạn.

Thấy nó về, bác gái sốt sắng chạy đến hỏi thăm.

-Sao rồi Thiên? Người ta cần gặp con có chuyện gì không?

Nhìn thấy gương mặt lo lắng của hai bác nó gượng cười. Làm sao nó có thể nói cho hai biết khi người nó vừa gặp đó là Hiếu, nó không thể tưởng tượng được hai bác sẽ như thế nào khi nó nói. Chắc họ sẽ ngạc nhiên và lo lắng khi nghe nó nói Hiếu muốn dùng họ để uy hiếp nó. Nó không muốn làm hai bác phải lo lắng thêm cho mình nữa, nên nó đành phải tự xử lí.

-Dạ không có gì đâu ạ. Họ tìm nhầm người.

Thở phào nhẹ nhõm, vậy là bác cứ lo quá trời.

-Vậy sao con đi lâu thế? Làm bác ở nhà cứ trông.

-Dạ con chỉ đi dạo xung quanh thôi ạ. Con xin phép lên phòng trước.

-Ừm, lên nghỉ đi con.

Nằm xuống chiếc nệm êm ái mà những câu nói của cậu ta cứ lẩn vẩn trong đầu nó. Nó có nên đồng ý để không làm ảnh hưởng tới người khác hay là không chịu để nhìn những người thân của mình bị cậu ta làm hại. Nhưng cậu ta chỉ nói vậy thôi chứ có lí nào lại làm vì nó hi vọng cậu ta còn có tình người. Bây giờ nó không thể chấp nhận được vì nó biết một khi đã đồng ý thì nó sẽ bỏ qua cho cậu. Đánh cược với cậu ta, nó không chấp nhận. Hi vọng rằng cậu ta sẽ không tàn nhẫn như nó nghĩ vì nó biết bản chất của con người đó không như vậy chỉ vì hận thù mà nên.

Tối đó, hần rủ nó đi chơi. Nhìn nơi đây, cái nơi mà đã gắn bó trong thời gian qua. chỉ hai ngày nữa thôi là nó phải xa nơi này. Ngôi nhà gắn với biết bao kỉ niệm, thấy tâm trạng nó không tốt, hần cứ ngỡ là vì chuyện quy hoạch khu đất nhưng hần nào biết được đó là do những lời nói của Hiếu luôn ở trong đầu nó, khiến nó phải suy nghĩ để rồi không thể nghe được những lời hần nói.

-Nhóc sao vậy? Anh biết là nhóc rất buồn khi phải xa nơi này nhưng biết đâu được khi đến một nơi khác thì nhóc sẽ hòa nhập với nơi đó và có thể vui hơn bây giờ.

Điều này trước kia nó cũng đã từng nghĩ tới. Nhưng bây giờ nó đang lo lắng cho mọi người nó sợ rằng cậu ta sẽ làm những gì mà mình nói. Mặc dù đã chọn cách đó nhưng trong lòng nó không khỏi bất an, luôn lo lắng.

-Nhóc phải vui lên chứ, đừng có buồn như vậy nữa. Nhóc biết nhóc thế này anh đau lòng lắm không. Nhóc cứ như vậy thì sẽ làm cho mọi người lo lắng lắm. Nhóc không nghĩ cho mình nhưng cũng nghĩ cho những người khác chứ.

Thực tình nó cũng đâu muốn mình như vậy, nó cũng muốn quên đi nỗi buồn, để sống tốt hơn chứ. Nhìn thấy hai bác, ông và bác quản gia lo lắng cho mình như thế nó thấy cảm ghét bản thân mình. Nhưng nói và làm là hai chuyện khác nhau hoàn toàn, đó là cả một khoảng cách.

-Haizz, mà thôi bỏ đi. Anh hi vọng rằng sau một thời gian nữa anh sẽ thấy một Bản Thiên trước kia luôn vui vẻ, vô tư, yêu đời mà anh từng biết chứ không phải là Băng Thiên như bây giờ. Mỗi khi nhóc cần người để tâm sự, để trải lòng mình thì anh sẵn sàng, anh sẽ ở cạnh nhóc mỗi khi nhóc cần.

Nãy giờ nghe hần nói mà nó vẫn im lặng. Nó không biết phải nói gì với hần vì hần quá tốt với nó. Lúc trước Hiếu cũng như vậy với nó nhưng giờ đây thì cả hai đã là kẻ thù của nhau., không biết hần có như thế không. Nó thực sự không còn niềm tin về tình yêu nữa, nhưng nếu không có niềm tin thì làm sao nó có thể xóa lằn vết thương cũ...

-Nhóc có gì ở trong lòng buồn bực thì nói ra hết đi. Nói ra nhóc sẽ cảm thấy nhẹ nhõm chứ cứ giữ ở trong lòng thì sẽ khó chịu lắm. Nhóc cứ coi anh là người vô hình cũng được. ANh chỉ nghe thôi và không nói gì cả. Tin anh đi...

Người nó run bật lên vì những câu nói của hần, không ngờ hần lại quan tâm tới nó như thế. Thấy nó như vậy, hần ôm chặt nó vào lòng. Cảm nhận được hơi ấm từ hần, nó thấy ấm áp vô cùng. Mưa...ư? Mưa sao lại có vị mặn? Nước mắt, đúng rồi đó là nước mắt của nó. Nhưng đây không phải là nước mắt của sự đau thương mà là nước mắt của hạnh phúc. Hần cảm nhận được bờ vai mình đang ướt đầm vì nước mắt của nó, vuốt nhẹ sống lưng như thông cảm với nỗi đau của nó.

-Nhóc cứ khóc đi, khóc cho nỗi buồn tan biến. Nhưng chỉ lần này thôi không có lần sau đâu, vì là con trai nên không được rơi nước mắt.

Nghe hần nói như thế nó khóc thật lớn, khóc cho số phận của mình, cho chuyện tình đau thương...Hi vọng đây là lần cuối cùng nó khóc vì cậu ta.

Chờ nó về nhà, hần bỏ là có việc cần nói với hai bác và nó cũng biết đó là chuyện gì. Nhưng nó bảo nó sẽ tự nói. Sáng hôm sau nó dậy có vẻ sớm hơn bình thường.

-Dạ thưa hai bác con có chuyện muốn nói với hai bác.

Ngạc nhiên xen lẫn thắc mắc không biết có chuyện gì mà thấy mặt nó nghiêm túc.

-Có chuyện gì nghiêm trọng không con??

-Dạ không ạ, chỉ là sau khi rời khỏi nơi này hai bác tính ở đâu mà thôi?

Nó vẫn giấu yêu cầu của Hiếu vì nó không muốn họ phải lo lắng.

-Bác cũng chưa biết nữa con. Chắc là về Vĩnh Long, ở đó có bà con của bác.

Bác gái nói.

-Dạ, anh Tài có nói với con là gia đình anh ấy còn một ngôi nhà nữa cũng ở đây nhưng mà bỏ trống, anh ấy sẽ cho chúng ta ở nhờ khi phải xa nơi này.

-Như thế có phiền người ta không con. Thực tình thì bác cũng muốn vì dù sao thì ông bà, tổ tiên ở đây, nếu mình đi thì không ai nhan khói. Mà 2 bác cũng đã sống nơi này mấy chục năm rồi, “gân đất xa trời” rồi mà còn chuyển đi đâu nữa.

-Dạ không sao đâu, anh ấy nói ngôi nhà đó cũng bỏ trống chứ không có làm gì cả.

Lương lự suy nghĩ một hồi, cuối cùng cả hai cũng đồng ý.

Thế là đã xong việc tìm nhà, nó lại thầm cảm ơn hẳn. Hẳn đã vì nó mà đã hi sinh nhiều như vậy nó cảm thấy vô cùng có lỗi với hẳn.

.....

Bây giờ nó và hai bác đã chuyển về nhà của hẳn ở rồi.

Hôm nay là một ngày vui vẻ đối với hẳn, còn với nó thì nó cũng không biết thế nào nữa. Có nên nói là vui không ta. Chắc là có nhưng cũng khá mệt. Hẳn chở nó đi dạo xung quanh, dẫn nó đi ăn các món ăn bên lề đường, mà món ăn lề đường là sở thích của nó. Không biết sao nó lại thích ăn những món như vậy nữa. Nào là cốc, ổi, me, xoài, bánh trân trộn, ốc,...

Về tới nhà nó thể mệt lã người. Mở cửa ra nó thấy sao bữa nay hai bác đi đâu mà không có ở nhà? Chắc là đi ăn giỗ ở đâu, hay ra nhà hàng xóm chơi. Chắc là vậy rồi vì bình thường cả hai hay như vậy. Nó lên phòng và bước vào nhà tắm. Từng dòng nước mát xả vào người nó cảm thấy sảng khoái vô cùng. Vì hôm nay khá mệt mỏi nên tắm xong vừa đặt lưng xuống giường là nó ngủ ngay.

Thức dậy thì thấy căn phòng tối nên nó với tay mở đèn. Nhìn vào đồng hồ đã 6h30 pm, vậy là nó đã ngủ khoảng 4 tiếng. Bước nhanh xuống nhà, nó vẫn chưa thấy hai bác về. Lo lắng, bồn chồn sợ sẽ có chuyện gì không hay xảy ra với hai bác. Nó mở điện thoại, tiếng chuông kêu nhưng chẳng thấy ai bắt máy, gọi lại lần nữa nhưng kết quả vẫn vậy. Có thể nào là cậu ta, không đâu, làm sao mà cậu ta lại có thể biết chỗ ở mới được.

Chắc chỉ là bác nhậu xỉn quá không bắt máy được nên ngủ ở nhà bà con. Tự trấn an với suy nghĩ của mình, hi vọng hai bác vẫn bình an vô sự nhưng nó vẫn thấy lo lắng. Nó muốn gọi cho hẳn nhưng lại sợ làm phiền, hôm nay chắc hẳn cũng đã mệt mỏi vì nó nhiều rồi. Đắn đo suy nghĩ một hồi, cuối cùng nó muốn hẳn được tự do và mình thì nằm ở nhà chờ hai bác. Vì chờ lâu quá nên nó ngủ lúc nào cũng không biết.

Sáng hôm sau khi nó đang còn ngủ thì bỗng nhiên tiếng điện thoại của nó kêu. Không biết ai mà mới sáng đã gọi thế này, còn hai bác đã về nhà chưa. Tiếng điện thoại lại tiếp tục kêu làm nó ngừng suy nghĩ và nhìn vào màn hình để coi thử là ai. Vui mừng khi thấy đó là bác trai, chắc là lúc tối xỉn quá đây mà bây giờ gọi để cho nó khỏi lo nhưng đêm qua nó đã lo cho hai người biết bao.

-Bác làm gì mà bây giờ mới gọi cho con vậy? Biết là hôm qua con lo lắng lắm không? Mà bác đi đâu vậy? Khi nào thì về? Cháu ở nhà một mình buồn lắm...

Không để cho người bên kia lên tiếng mà nó đã tuôn ra một hơi. Nhưng không có tiếng trả lời

-Alô...bác có nghe cháu nói không đó? Hay là con xỉn?

-Là anh, không có bác nào hết...

Đừng...Nó cảm hận dường như bầu trời đang sập, tiếng nói ở đầu dây bên kia làm sao nó có thể không nhận ra. Thật không ngờ cậu ta lại làm thật, nó cứ tưởng rằng đó chỉ là lời đe dọa mà thôi. Cậu ta đã thay đổi thật rồi,lúc trước là một người hiền lành nhưng giờ đây thì...Nhưng nó phải bình tĩnh lại, phải hỏi cho được tin tức của hai bác, nó không thể để hai bác vì nó mà bị hại được. Hít thở, nó hỏi lại bằng giọng lạnh lùng xen sự tức giận lẫn thách thức.

-Cậu muốn gì?

Nhưng cậu ta chẳng hề sợ sệt gì với giọng nói vô cùng tự nhiên cậu đáp

-Tôi nhà hàng lúc trước nói chuyện chứ cứ qua điện thoại thế này thì không tiện chút nào.

Không cho nó có đồng ý hay không cậu ta vội cúp máy. Nhưng chắc hẳn cậu biết rằng nó sẽ đồng ý mà tới vì theo bản tính như vậy thì nó sẽ không thể để cho những người nó yêu thương bị tổn hại được. Cậu ta vừa cúp máy thì nó đã nghe tiếng còi xe inh ỏi. Nhìn ra thì nó thấy mà người thanh niên mấy bữa trước đã tới đây. Không ngờ cậu ta đã tính toán kĩ thế này, đưa nó vào thế bị động, biết nó sẽ đi nên đã sai người tới đón nó.

Vẫn như lần trước, nhà hàng này không có ai cả ngoại trừ cậu ta. Bước tới nó đã thấy cậu ta ngồi ở đó với vẻ mặt ung dung, nhàn nhai. Nó không ngờ rằng trong khi nó vô cùng lo lắng, đang trong lúc dầu sôi lửa bỏng thì cậu ta lại có thể thư thái đến thế. Cậu có hiểu được cảm giác của nó lúc này không.

-Tôi không ngờ cậu lại vô tâm đến thế. Có thể ngồi nhâm nhi tách cafe một cách an nhàn như vậy.

Đáp lại lời của nó, cậu vẫn tỏ thái độ thư thái.

-Em ngồi đi. Em uống gì.

-Tôi đến đây không phải để cùng cậu ăn uống. Nói đi anh bắt hai bác tôi để làm gì?

Nó tỏ sự tức giận tột đỉnh không ngờ cậu ta lại làm vậy.

-Em cứ thư thái đi, sao mà vội thế.

-Vội ư? Cậu có biết được cảm giác của tôi lúc này không? Mà sao cậu làm sao có thể hiểu được chứ? cậu đâu có tình người đâu. Nếu cậu không nói ra thì tôi sẽ đi báo cảnh sát. Chào. À quên, tôi có thứ này muốn tặng cho anh.

Nói rồi nó lấy ly nước trên bàn hất mạnh lên mặt cậu.

-Cái này để cho cậu hiểu ra thế nào là tình người.

Bị nó đổ nước lên mặt, nhưng cậu giận tí nào cả? Vì sao ư? Vì đó là người cậu yêu dù người đó có làm gì thì cậu vẫn luôn yêu thương. Biết nó đã tức giận lắm rồi, cậu hét lớn.

-Nếu em bước đi bước nữa thì em sẽ không gặp lại được họ.

Quay lại, nó nhìn cậu bằng ánh mắt căm thù, cũng đôi mắt đó nhưng trước kia nhìn cậu thì tràn đầy yêu thương nhưng giờ đây thì hiện rõ sự hận thù.

-Tôi tin trên đời này không có pháp luật.

-Nếu em thích thì có thể nói nhưng anh nói trước sự chịu đựng của con người có hạn thôi đó. Còn bây giờ thì em có thể về nếu em muốn.

Nó không biết có tiếp tục đi hay không? Lúc trước vì tin vào cậu nên giờ nó đã ân hận, nếu bây giờ nó mà bước ra khỏi đây thì liệu hai bác có bị làm sao không. Mà không chỉ có hai bác thôi mà còn có cả bác quản gia và ông, liệu họ có bị như vậy không. Nó phải làm sao đây, nếu nhờ pháp luật can thiệp thì có thể những người đó sẽ không được an toàn. Dẫn đo suy nghĩ một hồi nó quyết định đứng lại.

-Vậy cậu muốn gì?

Vẫn giọng điệu đó, cậu đáp.

-Ngồi xuống trước đã.

Vì sự an toàn của những người mà mình yêu thương nên nó đành chấp nhận. Biết nó đã chịu khuất phục, cậu vội kêu nhân viên mang thức ăn và nước uống ra. Biết trước nó định nói gì nên cậu đã lên tiếng trước.

-Em ăn đi, “có thực mới vượt được đạo”. Cứ như thế này thì làm sao mà có thể làm được những chuyện tiếp. Phải ăn để có sức mà con tính cách khác để đối với anh chứ.

Thật tình, lúc này nó đâu còn tâm trạng nào mà ăn được nữa. Nhưng cậu ta vẫn bình thản, như chẳng có chuyện gì xảy ra.

-Nếu em không ăn thì đừng mong biết được tin tức của họ.

tức giận nhưng đành phải kìm nén, tất cả vì hai bác. Nên nó đành gấp miếng thịt bỏ vào miệng. Thịt hôm nay sao mà vô vị như thế, có lẽ tâm trạng không tốt nên nó ăn gì cũng chẳng thấy ngon. Thấy nó cố nuốt miếng thịt mà cậu thầm cười, cuối cùng nó cũng đã bị cậu khuất phục mặc dù phải dùng đến cách hèn hạ như thế này nhưng cậu không quan tâm miễn sao là nó ngồi ăn cùng là cậu vui lắm rồi. Những ngày qua, thấy nó bên hân mà cậu tức điên lên. Vì quá yêu nó nên cậu mới dùng cách này chứ thật tình cậu không muốn. Tất cả cũng do nó khi ở bên hân vui vẻ như thế là cậu không thể chịu được.

-Bây giờ ăn xong rồi cậu nói được rồi chứ.

Nó đã chờ giây phút này này giờ, nó không biết sao bữa ăn này lại dài như thế.

-Hiện tại, hai người họ đang ở một nơi rất an toàn em không cần phải lo.

-Sao tôi lại không lo được khi cậu là con người ác độc.

-Trong mắt em anh là như vậy hả?

Cậu buồn bã hỏi nó. Không ngờ nó lại có thể nói những câu khiến cậu đau lòng thế này nhưng tất cả là do cậu, bây giờ thì cậu có thể trách ai.

-Cậu bắt cóc hai bác ấy làm gì. Họ là những người vô tội.

-Anh không bắt cóc chỉ mời mà thôi.

-Mời ư?-Nó cười khinh bỉ.-Vậy bây giờ cậu có thể thả họ ra được rồi đó.

-Nếu em chịu chấp nhận yêu cầu của anh thì anh sẽ thả họ ra và sẽ đảm bảo cho họ sự an toàn. Còn không thì em tự hiểu, mà còn hai người nữa vẫn đang sống tốt nhỉ?

21. Chương 21

Nó thừa biết hai người đó là ai, đó là ông và bác quản gia.

-Cậu đúng là thứ ác độc, mất hết tính người.

-Em cứ chửi đi, nếu chửi có thể làm cho em bớt giận thì cứ việc. Còn bây giờ để chứng minh điều anh nói là sự thật thì anh sẽ dẫn em đi gặp họ. Thế là nó cùng cậu bước lên chiếc xe lúc này. Hơn một tiếng sau, xe dừng lại vẫn là người thanh niên đó mở cửa cho nó và cậu bước. Trước mặt nó bây giờ là căn nhà hai tầng to lớn, trước cửa thì có 4 tên mặc đồ đen đứng canh. Thấy cậu và nó bước vào, họ cúi đầu chào. Cậu dừng lại và ra hiệu bảo nó vào, nó đẩy cửa bước vào dường như nghe tiếng cửa bác gái chạy đến cứ tưởng là ai chứ đâu có biết là nó. Cả hai chạm mặt nhau chạy tới, ôm chặt. Nó ôm bác thật chặt như sợ sẽ không được như thế này nữa.

-Bác ơi, cháu nhớ bác quá.

Gặp được nó vô cùng mừng rỡ, ôm nó chặt.

-Bác cũng nhớ con lắm, bác cứ sợ rằng con có chuyện gì?

Lúc này, bác trai đã đứng bên cả hai.

-Hai bác có bị làm sao không ạ? Cậu ta có làm gì hai bác không?

-Hai bác không sao, chỉ bị giam lỏng ở đây thôi. Khi nghe cháu bị tai nạn, hai bác lo quá trời.

-Tai nạn, là sao? Cháu không hiểu.

Nó ngạc nhiên khi nghe hai bác nói thế.

-là thế này. Khi cháu vừa ra khỏi nhà thì có người nói là cháu bị tai nạn đang ở trong bệnh viện. Họ nói là cháu rất nặng khó qua khỏi và bảo là lên xe để họ chở. Lúc đầu hai bác cũng không tin lắm nhưng họ nói cháu đi với một người thanh niên nữa với lại nghe cháu khó qua khỏi nên hai bác mới theo họ tới đây.

Thấy mặt nó ngầy ra bác trai vội đến bên giải thích cho nó hiểu.

Thì ra là như thế, cậu ta nói dối với hai bác là nó đang ở trong bệnh viện vì lo lắng cho nó mà hai bác mới bị như thế này.

-Cảm ơn trời phật con không bị làm gì cả.

Thấy hai bác như thế nó càng thấy mình có lỗi. Nó cố gượng cười để trấn an

-Dạ con không sao, bác nhìn đi con đâu có bị trầy trụa mất miếng thịt nào đâu.

Bác gái ôm nó vào lòng

-Con đừng có gì nha Thiên. Bác lo cho con lắm.

Nghe bác nói vậy, nước mắt nó lại rơi không ngờ nó lớn như vậy mà khiến nhiều người phải lo lắng.

-Mà sao cậu ta lại đưa con tới đây để gặp hai bác vậy?

-Dạ...con...

Nó lúng túng trước câu hỏi của bác, không biết có nên nói cho bác biết tất cả sự việc không.

Dường như biết nó đang giấu điều gì, bác nhẹ nhàng nói nhưng cũng ép nó phải nói.

-Thiên à, con có coi bác là người thân của con không? tại sao con lại muốn giấu bác chứ.

Biết không thể nào giấu được nên nó đành kể hết cho bác nghe, từ khi gặp lại cậu ở nhà hàng, biết cậu là chủ của khu đất quy hoạch và cậu ta đưa ra đề nghị nếu không chấp nhận sẽ như thế nào. Và sáng nay cậu ta chủ động hẹn gặp nó ở nhà hàng hi vọng nó thay đổi ý định...

-Thiên à, bác có lời này muốn nói với cháu...

-Dạ bác cứ nói đi.

-Bác thấy thằng Hiếu nó còn yêu cháu nhiều lắm. Tuy bác cũng thấy kì cục khi hai thằng con trai đi yêu nhau...

Nó thở dài ngao ngán.

-Bác nói điều này với cháu có ý nghĩa gì đâu nữa ạ? Làm sao cháu có thể quên được, chính mẹ cậu ta đã giết hại ông cháu.

-Bác nghĩ phải có lí do gì thì nó mới làm như vậy. Qua những gì cháu kể thì bác nghĩ là vậy...

Thế là nó lại kể cho cả hai biết tại sao cậu ta lại hại ông nó chết như thế.

-Thì ra là thế. Vậy bây giờ cháu tính sao.

-Cháu cũng chưa biết, nhưng cháu sẽ không thể để hai bác vì cháu mà khổ cực được.

Haha...Nãy giờ nghe cả hai nói chuyện, bây giờ bác trai mới lên tiếng.

-Khổ cực ư? Con lầm rồi, ở đây không hề khổ cực, cậu ta luôn làm cho hai bác vui. Chỉ là lo cho cháu thôi. À không phải nhớ cháu. Ta thấy nó rất tốt chứ không như cháu nói. Lúc trước ta đã có cảm tình với nó rồi, ta nói cái này cháu đừng giận nhá. Ta thấy nó rất yêu thương cháu, và ta cũng rất an tâm khi giao con cho nó. Nhưng ngặt nỗi nó lại là người đã hại chết ông con.

Bác trai nói đúng thật sự lúc trước nó đã từng suy nghĩ như thế. Nhưng công ơn của ông yo lớn như thế thì sao nó lại có thể quên được.

-Sao rồi? Bây giờ em có muốn thay đổi quyết định của mình chưa?

Con yên tâm đi, hai bác không sao cả. cậu ta đối xử rất tốt với hai bác. Ta nghĩ vì quá yêu con nên cậu ta đành dùng cách như vậy. Nhớ lại những lời mà bác trai nói, nó lạnh lùng đáp:

-Tất nhiên là không rồi. Mãi mãi là như vậy, cậu nghĩ là tôi có yêu cầu lần nữa sao. Và nên nhớ rằng đừng có đem bất cứ ai để uy hiếp tôi. Tôi sẽ không thay đổi ý định của mình đâu.

Nghe nó nói như vậy, Hiếu vô cùng ngạc nhiên. cứ nghĩ rằng sau khi đưa nó gặp hai người thì nó nhất định sẽ thay đổi ý định và chấp nhận yêu cầu của cậu ta nhưng không ngờ nó lại trả lời như thế. Vì cậu biết tính của nó rất quan tâm tới những họ và không thể để họ vì nó mà tổn thương. Không lẽ nó hận cậu như thế sao?

-Thôi được, nếu vậy thì anh sẽ làm theo ý em.

-Ý tôi?

-Chứ không phải như vậy sao?

-Như vậy ư? Tôi chỉ muốn cậu đưa họ về nơi mà cậu đã đưa đi thôi.

Nó vẫn cứng rắn không chịu thua.

-Nếu như em chịu quay về với anh thì em muốn gì cũng được cả.

-Có đúng như vậy không? Vậy thì tôi muốn cậu và mẹ của cậu phải đền mạng cho ông tôi.

-Em...

-Sao? Không được chứ gì? Điều tôi cần chỉ vậy thôi. Còn muốn thả họ hay không thì tùy cậu.

Nó lạnh lùng đắp chất lại, nó biết rằng cái điều kiện mà nó đưa ra thì cậu ta sẽ không bao giờ chấp nhận. Còn việc về hai bác thì nó không lo vì đã nghe bác nói như thế, hi vọng rằng cậu ta sẽ không làm tổn hại tới hai người. Bây giờ nó đang xem thử, liệu nó không chấp nhận yêu cầu của cậu ta thì cậu ấy có thả hai bác hay không? Muốn nó thực hiện yêu cầu ư? Không bao giờ nó chấp nhận.

Nghe nó nói thế, lòng cậu tan nát, tim như bị dao đâm. Không ngờ nó có thể tuyệt tình như thế. Không lẽ nó muốn cậu với mẹ mình như thế thì nó mới vừa lòng hay sao? Không ngờ nó lại hận cậu tới mức như thế. Nhưng nhất định cậu sẽ không bỏ cuộc, nhất định phải bắt nó chấp nhận đề nghị của mình. Lần này cậu phải mạo hiểm một phen, để xem nó có thể thờ ơ, vô tình khi chứng kiến những người mà mình yêu thương chịu cảnh đau khổ.

Về tới nhà, nó không còn lo lắng nhiều về hai bác nữa. Nhưng lại suy nghĩ về cậu ta, liệu cậu ta có vì nó mà làm hại ai nữa không? Lúc sáng cậu ta có nhắc tới ông và bác quán gia, không biết giờ họ ra sao rồi. Mãi suy nghĩ nên nó ngủ lúc nào cũng không biết. Đang còn ngủ thì nó nghe tiếng còi xe. Mở cửa ra thì thấy hần nhìn nó cười thật tươi.

-Làm gì mà mới sáng đã làm ồn rồi?

Nó cảm thấy hơi khó chịu vì bị phá giấc ngủ ngon.

-Trời, trời. Biết mấy giờ rồi hông nhóc? Mặt trời lên cao rồi kia mà còn ngủ. Ngủ nhiều mập quá thành heo bây giờ.

-Mặt trời lên cao thì kệ chứ. Tui đang buồn ngủ mà. Tối thức khuya quá nên hông muốn dậy sớm. Mập thành heo cợ tui, xấu cợ tui, mà tui xấu dzậy thì chắc ông hông yêu nữa đâu hé?

-Tối làm gì mà thức khuya. Mà nhóc ui, nhóc xấu thành heo thì anh bỏ liền. Ngu gì mà lấy con heo về làm vợ. Hehe...

-Ấ ừ...Thấy ghét ghê hông? Tối người ta thức khuya ngủ hông được là do mấy người á. Cũng tại tui, “yêu” ai kia nhiều quá nên nhớ ngủ đâu có được. Dzậy mà mấy người nữ đối xử với như dzậy hả? Hixx... ..

Nó làm ra mặt tội nghiệp y chang bị “lừa tình”...háhá. Thấy nó thế, tên kia tưởng thật, ra vẻ như người có lỗi.

-Hông có...Anh giỡn với nhóc thui mà...Nhóc chắc biết anh yêu nhóc nhiều mà, đúng hông? mà dù nhóc có xấu xí thế nào thì anh cũng ai nhóc hết...

-Ai biết được. Người ta nói, đứa nào “đẹp mà đều”, nhìn anh đẹp vậy chắc cũng đều ghê lắm nhỉ??

-Hơ...anh hông có mà. Anh chỉ yêu có mình nhóc thui, tin anh đi mà...

Nhìn mặt hần năn nĩ mà nó tức cười nhưng phải cố làm mặt giận. Công nhận chọc tên này dzui ghê gớm.

-Sao tui tin được, mấy người chứng minh đi.

Hình như nó đã sai lầm khi nói câu đó. Nghe nó nói như vậy mặt hần hiện lên như một con cáo. Đường như thấy không ổn khi mặt hần hiện ra như thế, nhìn nó mà cười cười.

-Anh làm gì mà cười hoài vậy?

-Nhóc muốn anh chứng minh??

Hần hỏi lại nó.

-ừm, chứng minh anh nói là anh yêu tui.

Hần vội cúi người xuống, ẩm nó lên. Bất ngờ trước hành động của hần, nó hét lên.

-Anh làm cái trò gì vậy, mau thả tui xuống.

-Thì anh đang chứng minh tình yêu của mình dành cho nhóc nè.

Hần trả lời trong khi tay còn ẩm nó.

-Ai biểu anh chứng minh bằng cách này hả? Có thả tui xuống không hả?

Nó cảm thấy lo lắng vì giờ đây trong nhà chỉ có nó với hần. Ai mà có thể đảm bảo rằng hần không “mần thịt” nó. Bây giờ là cơ hội tốt cho hần, hizz tất cả cũng tại nó. Tự nhiên kêu hần chứng minh chi nữa.

-Anh đâu có gì quý giá đâu. Chỉ có tấm thân anh đã cố gìn giữ hơn hai mươi năm qua để “cho” nhóc, chứng minh cho tình yêu của anh.

Nó không ngờ tên này lại “dâm tặc” như vậy. Hizz, sau này phía cảnh giác hơn mới được. Mà không biết có qua khỏi lần này không mà nói tới sau này.

-Anh đừng có điên điên khùng khùng nữa được không hả? Anh là làm gì tui là tui “cắt” đó.

Hần không trả lời mà vẫn bế nó trên tay. Lúc này chỉ cách chiếc giường vài mét.Hizz, tội nghiệp, mà tình cảnh lúc này làm nó nhớ đến lần đầu “make love” của mình. Đó là lần đầu tiên nó biết thế nào là hạnh phúc của việc “cho và nhận”. Khi đó cậu ta hỏi nó có ân hận không? Nó đã trả lời không. Nhưng giờ đây nếu hỏi nó câu như vậy thì chắc chắn nó sẽ bảo có. Nhưng hối hận thì đã muộn.

Cậu ta còn nói với nó “Sau này dù có chuyện gì xảy ra thì Thiên hãy nhớ rằng, Thiên là người Hiếu luôn yêu thương, nhớ nha. Dù xảy ra bất cứ chuyện gì”. Hóa ra cậu ta đã biết được tất cả nhưng vẫn đối xử với nó như vậy. Liệu đó có phải nó những lời thật lòng mà của cậu ta không? Nhưng bây giờ những lời nói đó đâu còn ý nghĩa nữa, tất cả đã là quá khứ rồi-một quá khứ buồn.

Thấy nó im như vậy thì hần cứ tưởng rằng nó đang giận.

-Nếu nhóc không thích thì thôi. Anh cũng không ép.

-Hả??...Anh điên hả, soa tui lại thích làm mấy chuyện này. Tui đâu có như anh...

Mặc dù biết rằng khi yêu “cho và nhận” là điều bình thường nếu không muốn nói việc đó còn giúp tình yêu thêm thăng hoa, thâm thiết, mặn nồng.

-Mà anh tới sớm chi vậy?

-Thì anh cũng nhớ nhóc, bộ anh tới dẫn chơi không được hả?

-Ồ...tui đâu có ý đó đâu...

-Anh không ngờ em có thể bỏ mặt mọi người để ở đây hí hí với tên này.

Nó và hắn quay lại thì thấy Hiếu đang đứng trước cửa phòng.

-Chuyện của tao với Thiên, không cần mày quan tâm.

-Tôi không nói chuyện với anh.

Quay lại với nó cậu ta tiếp.

-Mới sáng mà hạnh phúc thế rồi.

-Cảm ơn vì sự quan tâm của cậu, nhưng tôi thấy là cậu đang làm phiền không gian riêng của tôi đó. Còn bây giờ tôi ra ngoài với “người yêu” của mình rồi. xin lỗi vì không thể tiếp đãi cậu được.

Nó cố nhấn hai tiếng “người yêu” cho cậu nghe, quay sang hắn nó nói.

-Chúng ta đi thôi.

Khi hắn nắm tay nó kéo đi, thì cậu cũng nắm tay nó. Thế là hai người nắm hai tay nó, cả hai không ai muốn buông tay cả. Họ nhìn nhau như bằng ánh mắt sắc lạnh như muốn giết chết đối phương.

-Mày làm gì vậy? Buông tay Thiên ra.

22. Chương 22

Dường như cậu ta không để ý tới lời nói của hắn, mà nhìn nó chằm chằm. Hôm nay cậu đích thân tới là muốn có một buổi hẹn hò hạnh phúc với nó. Nếu nó chấp nhận thì cậu sẽ không đe dọa nó nữa, vì cậu biết nếu cứ uy hiếp nó thì sẽ chẳng được gì mà càng làm nó hận mình hơn. Hi vọng sau buổi hẹn hò ngày hôm nay, thì nó sẽ hiểu cậu hơn. Nhưng nào ngờ, bước tới cửa đã gặp cảnh không mấy tốt đẹp gì nếu không nói là tồi tệ.

-Cậu làm gì thế, bây giờ buông tay tôi ra được chưa.

Nó nói bằng giọng lạnh lùng vô cảm. Ai nói thì nó không quan tâm nhưng người nói lại là nó- người mà cậu dù có chết thì vẫn yêu nó. Lời nói lạnh lùng của nó như nhát dao sắc nhọn đâm thẳng vào tim cậu. Như chưa thỏa lòng mình, nó buông thêm câu nữa khiến tim cậu vỡ vụn ra từng mảnh.

-Làm ơn buông cánh tay bẩn thỉu của cậu ra khỏi người tôi. tôi không thích bàn tay của kẻ hại ông mình chạm vào người mình.

Người cậu chết lặng, đến nước này thì cậu không thể nắm lấy tay nó nữa. Đến nước này thì cậu đành dùng con át chủ bài cuối cùng, mặc dù có tàn nhẫn, độc ác nhưng hi vọng sẽ làm nó thay đổi.

-Em thích thì cứ đi, nhưng anh nói trước nếu em đi thì chắc chắn rằng em sẽ không bao giờ gặp lại những người mà em yêu thương. Lần này mà 4 người chứ không phải hai nữa. Em biết anh yêu em rất nhiều mà, anh đâu thể sống khi thiếu em được. Bây giờ em đã bỏ anh như vậy thì cuộc sống với anh đâu còn ý nghĩa gì nữa.

Một lần nữa, nó lại đứng trước giữa tình và hiếu. Nó không biết đâu mới là lựa chọn đúng đắn, khi trước thì cậu ta nói vậy để ép buộc nó nhưng bây giờ nó thấy trong gương mặt cậu hiện lên sự bất lực.

Phải chăng bất lực không thể giữ người mình yêu bên cạnh, nhìn người mình yêu bị người khác cướp đi trước mặt mà chẳng làm được gì. Không hiểu sao khi nó nhìn vào mắt của cậu, thì lại thấy nó xa xăm như thế, một nỗi buồn vô định. Liệu cậu ta có vì nó mà sẵn sàng kết thúc cuộc đời của mình tại đây không? Nó không dám chắc. Lần này thì nó không dám đặt cược như lần trước nữa rồi vì nó sợ, sợ sẽ không còn được gặp mặt những người mà mình yêu thương như cậu ta đã nói.

-Em xin lỗi anh nha. Để khi khác em bù cho anh.

-Vậy là sao hả?

hắn ngạc nhiên khi nghe hắn nói như thế.

-Hai bác, ông và bác quản gia là những người thân của em. Em không thể ích kỉ mà nhìn họ bị tổn hại được. Xin anh hiểu cho em.

-Vậy anh có thể đi cùng em.

-Không được.

Nghe hắn nói thế cậu ta lên tiếng phản đối.

-Tại sao?

Hắn hỏi lại.

-Vì chuyện này không liên quan tới anh, nên anh không thể nhúng tay vào.

-Không liên quan ư? Bây giờ tao là người yêu của Thiên, bộ mày không nghe Thiên nói lúc nãy hả?

Cậu cảm thấy khó chịu khi nghe hắn nhắc tới 2 tiếng “người yêu” nhưng cậu đang là người có lợi nên không muốn tranh cãi với hắn.

-Em đi một mình được rồi. Anh yên tâm đi, em sẽ không sao đâu.

Thấy hai tên này có vẻ không ổn nên nó lên tiếng.

-Nhưng....

Hắn cảm thấy tức giận khi bị Hiếu xen vào. Sao mà không tức giận được khi sắp có một ngày hạnh phúc bên nó thì bị cậu ta phá đám.

-Sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu, em sẽ về sớm.

Quay lại với Hiếu, nó lạnh lùng

-bây giờ chúng ta có thể đi được chưa.

Hiếu hào hứng mừng rỡ vì sự lợi ngược dòng của mình.

-Ok, anh chờ câu đó của em nãy giờ rồi.

Cả hai bước đi trong sự tức giận của một người. “Thiên, tại sao em lại đối xử với anh như vậy? Còn mày hãy chờ đó, tao nhất định sẽ giành Thiên lại, rồi Thiên sẽ là của tao. Chưa biết ai là người thắng cuộc đâu”.

-Ông, bác...hai người có bị làm sao không?

Nó hốt hoảng chạy đến bên cạnh họ khi thấy họ đang ngồi cạnh hai bác. Nó không ngờ, chỉ mới có một ngày mà có thể đem bác và ông đến đây thì hắn cậu không phải là một người bình thường.

-Ta không sao, con vẫn khỏe chứ? Không bị nó làm hại chứ.

Ông cũng bất ngờ không biết tại sao nó lại ở đây, hay là cậu muốn bắt luôn nó.

-Nhìn thấy được họ rồi thì em có muốn thay đổi lại quyết định của mình không?

-Cậu đã làm gì họ?

Nó hỏi một cách lạnh.

-Chưa làm gì cả, nhưng kết cục của họ thì phụ thuộc vào em đó. Em hay suy nghĩ kĩ đi.

-Thiên, chuyện này là thế nào?

Ông và bác quản gia ngạc nhiên khi nghe nó và cậu nói vậy, họ không hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

-Dạ, con...

Nó không biết nói với ông, chẳng lẽ nó cho ông biết là cậu ta muốn nó ở bên cạnh cậu ta nếu không thì mọi người sẽ gặp nguy hiểm.

-Là sao, con nói đi...

Ông hồi thúc nó nói vì ông nghi rằng có chuyện gì đó không ổn đang xảy ra với nó.

-Nếu em ấy chấp nhận yêu cầu của tôi thì mọi người sẽ được bình yên còn nếu không thì tất cả sẽ còn nữa.

Thấy nó không nói ra nên cậu ta đành nói thay nó.

-Thằng chó, mày ép chấp nhận chuyện gì?

Ông tức giận quát lên.

-Bình tĩnh đi, không có gì khó khăn cả. Tôi chỉ muốn em ấy ở cạnh tôi suốt đời này thôi.

-Không được, dù tao có chết, tao cũng không thể để cho Thiên phải sống đau khổ suốt đời vì mày được. Nó vô cùng căm ghét mày, nếu ở cạnh mày nó sẽ không hạnh phúc. Khi đó, cuộc đời nó sẽ sống trong tăm tối. Mày nói mày yêu nó thì tại sao lại muốn nó như thế.

Ông sợ rằng vì chấp nhận mình và 3 người còn lại nó sẽ chấp nhận yêu cầu của cậu. Ông vô cùng căm ghét con người đang đứng trước mắt mình nếu không nói là thù hận. Ông không đành lòng khi giao nó cho cậu ta. Có lẽ thù hận đã làm mờ mắt ông, thực sự cậu ta sẽ đem lại hạnh phúc cho nó, mặc dù bây giờ thì nó vô cùng hận cậu. Nhưng một ngày nào đó thì cậu sẽ làm cho nó hiểu được tình yêu của mình.

-Ông đừng lo, tôi nhất định sẽ đem lại hạnh phúc cho em ấy. Tuy bây giờ em còn hận tôi nhưng qua thời gian tôi sẽ chứng minh cho mọi người biết tôi yêu em như thế nào.

Cậu ta nói rõ ràng, chắc chắn thể hiện sự quyết đoán của mình.

-Nếu như yêu nó thì mày đã không làm hại ông nó như thế.

Ông vẫn không chịu thua, cố gọi lại những gì mà cậu đã làm với nó. Hi vọng nó có thể hiểu ra và không chấp nhận của cậu. Nhưng nó làm sao không chấp nhận khi nhìn thấy những người thân của mình bị tổn thương.

-Đó là sai lầm của tôi, và bây giờ tôi muốn chuộc lại lỗi lầm và bù đắp cho em ấy.

-Bù đắp ư? Phải chăng là đã quá muộn, “chén nước đã đổ rồi liệu có thể hốt lại”.

Có vẻ cậu đuối lí trước ông, vì ông là người từng trải, đã sống hơn nửa đời người rồi. Thì thử hỏi làm sao cậu có kinh nghiệm để có thể đáp trả lại những gì mà ông nói.

Nghe cậu và ông nói này giờ nhưng nó không lên tiếng vì mãi lo suy nghĩ. Liệu cậu ta có bị nó “refuse” mà làm hại tới họ không hay đó chỉ là một lời đe dọa thôi. Cậu ta còn nhỏ, tương lai còn dài không lí nào lại vì nó mà chấm dứt tại đây.

Bỗng nhiên có tiếng động ở bên ngoài, như là có người đang đánh nhau. Hiểu, nó và tất cả cùng chạy ra xem thử thì thấy hấn đang đánh nhau với bốn tên đứng ngoài cửa. “Không hiểu sao, hấn lại tới đây?” Là câu hỏi mà hấn và nó đang thắc mắc nhưng nó biết rằng một mình hấn thì không thể nào đánh lại với 4 tên to con cao lớn. Khi cậu và nó vừa đi khỏi thì tâm trạng hấn lo lắng, bất an nên quyết định bám theo, khi tới đây thì hấn bị chặn lại bởi bốn tên này. Không còn cách nào khác nên hấn đành phải đánh nhau với bọn chúng để có thể vào được bên trong. Không muốn vì mình mà thêm một người nữa bị thương nên nó hét lên.

-Dừng tay lại.

Nghe tiếng nó, hấn quay lại nhìn vì vậy mà không kịp né đòn nên bị một tên đánh thẳng vào mặt. Đường như lời nói của nó không có tác dụng gì tới bốn con “dã nhân” kia nên bọn chúng cứ tiếp tục đánh. Vì mới bị trúng đòn cộng với việc một phải chọi bốn nên hấn bắt đầu đuối sức. Thấy tình hình không ổn, nên nó chạy tới chỗ hấn.

-Dừng tay lại.

Nghe tiếng của cậu thì ngay lập tức bọn chúng dừng lại, cậu ta vẫy tay ra hiệu cho chúng lùi lại phía sau. Bước đến bên nó và hấn cậu lên tiếng.

-Không ngờ anh lại mò đến tận đây cơ đấy.

Nó không nhìn cậu mà quay sang bên hấn, đưa tay lên khuôn mặt đang sưng lên và chảy máu vì cú đánh ban nãy.

-Anh đau lắm đúng không? Em đã nói là ở nhà rồi, em sẽ về sớm sao anh lại tới đây chi vậy?

Nhìn thấy cảnh đó, cậu vô cùng tức giận. cậu ước gì mình sẽ là người bị đánh để được nó rờ lên mặt, an ủi, quan tâm. Nhưng nó có làm như vậy với cậu không khi mà trong lòng nó lúc nào cũng dâng lên một ý định là trả thù?

-Anh không sao, anh không an tâm khi để nhóc đi một mình với nó.

-Được rồi đó, ở đây không phải là nơi để cho hai người tâm sự.

Không muốn nhìn thấy cảnh ngứa mắt làm mình đau lòng nên cậu đành chấm dứt viễn cảnh này lại. Bộp...bộp...bộp....tiếng vỗ tay của cậu vừa cất lên thì lập tức có nhiều người bước ra. Nó ngạc nhiên không biết cậu đang có ý định gì tiếp theo mà lại kêu nhiều người ra như vậy. Mà khi này hấn đánh nhau thì tại sao những người này lại không ra mặt? Chắc họ nghĩ một mình hấn thì bốn tên này cũng đủ rồi không cần nhiều nữa. Đúng là như vậy thật, chỉ bốn tên mà hấn đã không cầm cự được, không biết nhiều người thế này thì hấn chịu được bao lâu-chắc cũng hơn mười tên.

Mãi lo lắng cho hấn mà nó không để ý tới bốn người còn lại. Lúc này họ đang bị các tên kia giữ chặt lại. Đến khi nghe cậu lên tiếng thì nó mới nhìn lên.

-Bây giờ thì em quyết định đi, anh không có nhiều thời gian nữa. Lòng kiên nhẫn của anh có hạn.

Hấn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, khi nó đồng ý theo cậu lên xe thì hấn đã nghi ngờ rồi. Nhưng chưa hiểu ra được sự việc đến giờ thì hấn mới biết rằng cậu đang dùng những người thân để ép buộc nó.

Đường như bọn chúng giữ chặt quá hay sao mà nó thấy họ nhẵn mặt. Đây là ý định của cậu hi vọng khi nhìn thấy họ như vậy thì nó sẽ chấp nhận. Tức giận, hấn nhào đến cậu ta nhưng đã bị tên đứng bên cạnh giữ chặt lại. Lúc này hấn không làm được gì khi mình bị giữ như thế này.

-Thằng chó khôn nạn, mày làm gì vậy mau thả tao ra. Tao không ngờ mày lại hèn hạ như vậy? Không chiếm được tình yêu của Thiên nên phải dùng cách này? Như vậy chẳng khác nào đi cầu xin tình yêu của người khác. Tao thấy mày thật đáng thương, thật tội nghiệp.

Mặc dù nghe hấn nói thế nhưng cậu không quan tâm, cậu mặc kệ những gì mà mình nghe được. Dẫu biết như thế là không tốt nhưng cậu đâu còn cách nào khác. Phải chăng vì quá yêu nó, muốn có được nó đã làm cho cậu quên đi thế nào là tình yêu? Như ông đã nói khi này, liệu nó có hạnh phúc khi ở bên cậu hay phải kết thúc cuộc đời mình ở đây. Và có đúng như những gì hấn vừa nói, cậu đang cầu xin tình yêu của nó, cậu có đáng thương, có tội nghiệp không? Không muốn hấn xen vào nên cậu ra hiệu để tên kia đem hấn đi chỗ khác.

Nó quay qua nhìn ông thì thấy ông lắc đầu, nó biết chắc rằng ông không muốn nó chấp nhận. Không ngờ khi cận kề cái chết thì ông vẫn nghĩ đến nó mặc dù cả hai không có quan hệ máu mủ gì. Nhìn thấy 3 người còn lại thì họ không lắc cũng không gật, bác gái lên tiếng.

-Thiên à, tụi bác già hết cả rồi, không sống được nhiều ngày nữa. Con cứ quyết định theo ý của con. Con có thể không chấp nhận cậu ta cũng được. Ta chỉ cần con hạnh phúc là được, hãy luôn sống hạnh phúc con nhé. Chúng ta luôn nhớ về con...

Nghe bác gái nói xong thì bác trai và quần gia gật đầu có vẻ họ cũng đồng tình với ý kiến của bác. Nhưng sao nó có thể đành lòng thấy họ đau đớn trước mặt mình được. Như không thể chờ được nữa, cậu lên tiếng.

-Em quyết định nhanh đi.

Ấ...sau khi cậu vừa nói thì cũng là lúc tất cả mọi người cùng kêu lên. Đó là vì cậu nói xong thì những con đã nhân kia xiết mạnh tay hơn làm họ đau đớn. Nhưng có lẽ cậu lại sai lầm thêm một lần nữa, tuy đã làm cho nó xiêu lòng nhưng thù hận trong lòng nó cũng dâng cao.

-Mau thả họ ra.

Nó nói như ra lệnh.

-Nói như vậy thì em đã đồng ý.

-Cậu đưa họ về nhà an toàn đi. Nếu họ mà có chuyện gì thì tôi sẽ không bỏ qua cho cậu đâu.

Nó không nói là “đồng ý” hay “chấp nhận” nhưng cậu biết nó đã chịu, liền quay lại nói với bọn chúng.

-Thả họ ra và đưa họ về nhà an toàn.

Sau khi tất cả được buông ra nó chạy đến họ.

-Tại sao con lại chấp nhận, ta già rồi còn sống được bao lâu nữa đâu.

Ông nói với vẻ tức giận, ông chấp nhận chịu chết để không muốn nó hi sinh vì mình.

-Con sao có thể để mọi người vì mình mà bị tổn hại được.

Nó nói trong nước mắt. Thế là giờ đây nó đành phải chia tay họ, không còn thấy nữa thường xuyên, không được ăn những món ăn mà bác gái...

-Con sẽ nhớ mọi người nhiều lắm...

-Nhớ thì con về thăm bác tin chắc cậu ta sẽ đồng ý.

-Dạ, nếu em ấy thích thì con sẽ đưa về thăm hai bác.

Cậu vẫn lễ phép như ngày nào đối với hai bác.

-Em vào trong nói chuyện với anh ta đi, anh ở đây còn có chuyện muốn nói với mọi người.

-Cậu còn muốn nói gì nữa.

Nó đưa ánh mắt dò xét, sợ rằng cậu ta sẽ không giữ lời và làm hại họ nữa. Như biết được nó nghĩ gì cậu nói để trấn an nó.

23. Chương 23

Em yên tâm đi, anh nói sẽ giữ lời. Chỉ sợ người đó là em thôi, bây giờ em vào trong nói chuyện với anh ta đi, nhớ là phải dứt khoát, nếu không thì đừng trách anh sao vô tình.

Vào đó thì phải nói sao với hắn đây, liệu hắn có chấp nhận chuyện này không? Nhưng như thế nào thì nó phải kết thúc với hắn vì nếu không thì một lần nữa ông, bác quần gia và 2 bác. Nó thực sự quá mệt mỏi với chuyện này lắm rồi. Thấy nó bước vào, hắn chạy đến bên nó, ôm thật chặt như sợ nó sẽ biến mất.

-Nhóc sao rồi, nó có làm gì nhóc không.

Nó không nói gì mà lặng lẽ khóc, khóc cho chuyện tình của mình. Khi nó đề nghị quen với hắn thì nghĩ có thể quên được cậu nhưng nào ngờ hắn lại quan tâm nó quá mức, khiến tình cảm nảy sinh lúc nào nó cũng không biết.

-Em xin lỗi...em không thể tiếp tục với anh được nữa...anh hãy hiểu cho em...em không thể để những người mình yêu thương bị tổn hại vì mình được. Xin anh hiểu cho em...

Nó nói xong thì vội buông hẳn ra, nó cố gắng chạy thật nhanh ra ngoài để không muốn nhìn thấy khuôn mặt đó. Nó sợ nếu như lâu quá thì nó sẽ quay lại với hắn, nhìn thấy hắn đau đớn nó có tốt hơn đâu. " Em xin lỗi anh nhiều lắm. Tất cả là lỗi do em, vì em mà anh mới đau khổ. Giá như em đừng ích kỷ thì anh sẽ không như vậy.

Nếu có kiếp sau thì em sẽ ở bên anh...mà có kiếp sau chúng ta đừng gặp nhau. Gặp nhau làm chi để bây giờ đau khổ như thế này". Còn một mình ở trong phòng, hắn như cái xác không hồn, lặng lẽ nhìn nó bước đi mà không thể giữ lại. Hắn bất lực không là được gì, vì nó còn gia đình, làm sao nó có thể bỏ mặc gia đình mà để theo hắn được. Hắn cứ tưởng sẽ được hạnh phúc khi cậu ta đã gieo trong lòng nó mối hận thù nhưng nào ngờ bây giờ lại thất bại. Nếu hắn được sinh ra trong một gia đình giàu có hơn, có quyền lực hơn thì chắc hẳn hắn đã không mất nó, không đành lòng để nó theo người khác...

Khi nó vừa đi thì cậu bảo những tên còn lại cũng lui xuống.

-Con thành thật xin lỗi mọi người, chỉ vì quá yêu Thiên. Không còn cách nào khác nên đã dùng cách này. Xin lỗi vì đã để mọi người chịu đau.

Tất cả mọi người đều bất ngờ về câu nói của cậu. Họ cứ tưởng rằng cậu là con người độc ác, luôn làm hại người khác.

-Hi vọng cậu sẽ làm cho nó hạnh phúc.

Bác gái nắm tay cậu, dường như đây cũng như là lời nhờ vả cậu.

-Bác yên tâm, nếu bác không nói thì con nhất định sẽ làm em ấy được hạnh phúc.

Cậu nói chắc chắn, quả quyết và tự tin vào những gì mà mình nói. Chỉ có ông là không đoái hoài gì tới cậu, làm sao ông có thể tin được người hại chết bạn mình- ông ruột của nó lại có thể mang lại hạnh phúc cho nó. Còn ba người còn lại thì chỉ còn biết trông chờ vào tương lai. Hi vọng nó sẽ sống hạnh phúc bên cậu. Nhưng liệu nó có thể hạnh phúc bên cậu khi mà trong lòng nó lúc nào cũng luôn hận thù cậu?

-Em vào đi, kể từ bây giờ đây là nhà của em.

Nó bước vào, một ngôi nhà 3 tầng sang trọng nhưng nó chẳng thấy vui. Vì nơi đây nó không muốn đặt chân vào. Nếu không vì mọi người thì chắc nó sẽ không bao giờ chấp nhận cậu để phải phụ hắn. Không biết lúc này hắn như thế nào? Chắc rất buồn vì nó đã làm vậy nhưng mà nó đâu còn cách nào khác. Sao cuộc đời nó cứ lẩn quẩn vào hắn và cậu thế này, cứ hết hắn rồi cậu.

Thấy nó mọi người cúi đầu chào nó chẳng tỏ thái độ gì cứ như vậy mà bước qua họ. Cậu đưa nó lên tầng hai, dẫn nó vào phòng cậu.

-Em sẽ sống ở đây, những thứ khác mai anh với em sẽ đi mua. Còn giờ em đi tắm rồi xuống dùng cơm.

Nó không nói gì, bước vào phòng tắm. Xả nước liên tục vào người, hi vọng những chuyện buồn sẽ theo dòng nước mà đi mất. Đến khi tắm xong, nó mới nhận thấy là mình không mang theo quần áo. Không lẽ bây giờ mặc lại đồ dơ, không muốn gọi cậu nó cứ thế ngồi im trong nhà tắm. Thấy nó sao lại tắm lâu ra như thế, cậu vô cùng lo lắng không biết nó có làm điều gì dại dột không? Nếu mà như vậy thì cậu ân hận suốt đời quá, chính cậu là nguyên nhân gây ra cái chết cho nó. Lập tức cậu chạy ào lên phòng, đập cửa nhà tắm liên tục.

-Thiên...em có trong đó không? Mau mở cửa ra...

Vẫn im lặng, khiến điều cậu lại thêm lo.

-Em đừng có làm điều gì mà dại dột nha Thiên...Mở cửa ra đi, anh xin lỗi. Anh sẽ không ép buộc em nữa.

Đập cửa phòng, đẩy ra nhưng đều vô dụng.

Không có tiếng trả lời cậu. Đập cửa phòng, đẩy ra nhưng đều vô dụng " Đúng rồi, chìa khóa dự phòng", thế là cậu chạy xuống nhà và lấy chìa khóa lên. Để tra cho đúng ổ khóa cũng là điều khó khăn, vì trong

xấu đó rất nhiều chìa không biết là chìa nào với lại tâm trạng cậu bây giờ rất hoảng. Cuối cùng mở được cạm cửa quái quỷ này ra, cậu chạy nhanh vào.

Nó ngồi khép kín gục mặt xuống gối trong tình trạng không mảnh vải che thân.

-Em không sao chứ?

Thấy không có màu đỏ khiến cậu nhẹ nhõm. Nó vẫn không trả lời cũng không ngước mặt lên.

Đưa mặt nó lên nhìn, cậu thấy nó đang khóc. Mắt nó giờ đây đã đỏ hoe, không kiềm lòng được cậu ôm nó vào nhưng nó đẩy cậu ra, biết nó đang giận mình nên cậu không làm gì thêm nữa. Nó cứ thế bước ra khỏi phòng tắm, nằm xuống giường và đắp chăn lại.

-Em xuống ăn cơm đi, em đừng như vậy nữa được không?

Nó vẫn không trả lời, cậu nằm xuống bên cạnh, ôm nó nhưng nó lại tránh. Thái độ của nó như thế khiến cậu đau buồn. Giờ đây, cậu mới hiểu được những lời mà ông và hấn nói. Tuy có được nó nhưng sẽ không bao giờ có được trái tim nó. Đây đâu phải điều mà cậu muốn, cậu chỉ muốn nó được hạnh phúc thôi. Cậu biết hạnh phúc với nó là gì? Nhưng cậu không thể để mất nó được. Không được lùi bước, mới như vậy mà cậu đã buông tay thì mọi chuyện cậu làm sẽ như “Dã Tràng se cát” sao? Liệu sự cố gắng của cậu có được đền đáp không hay sẽ khiến nó càng trở nên thảm hại hơn?

Đã hơn một ngày nay, nó đã không ăn gì rồi, điều đó khiến cậu rất buồn nhưng cậu cũng chẳng làm được gì cả. Nhìn nó như thế thì làm sao cậu có thể ăn uống được. Không còn cách nào khác cậu đành nhờ hai bác tới khuyên nhủ nó.

-Con sao vậy?

Bác đau lòng khi nhìn thấy gương mặt buồn bã như vậy.

Nó chạy đến bên bác, ôm bác vào lòng và khóc thật lớn.

-Nếu con buồn như vậy thì về nhà với bác đi. Bác sẽ nói với Hiếu bác tin rằng cậu ta sẽ chịu.

Nó không nói gì mà lắc đầu, nó chỉ ngồi bên bác. Có người thân bên cạnh, nó thấy lòng mình như trút bớt được phần nào nỗi lòng.

-Bác yên tâm đi, con không sao đâu, Con sẽ sống tốt mà.

Nó cố gượng cười để làm cho bác yên lòng nhưng bác biết rằng, nó đang cố tỏ ra vui vẻ chứ lòng nó đang tan nát. Vì mình mà nó phải sống chung với kẻ thù của mình thì bác biết nó ghét cuộc sống hiện tại rất nhiều.

-Ừm, con hãy sống cho tốt nha, bác biết cậu ta rất yêu con.

-Dạ...

“Yêu ư? Như vậy mà cũng gọi là tình yêu hả? Nếu yêu con thì cậu ta có làm con đau khổ khi hại chết người ông? Nếu yêu cậu ta có dùng bác và mọi người để ép buộc con thế này không? Nhưng nó không biết rằng đây là cách duy nhất cậu có thể giữ nó bên cạnh mặc dù khiến cho nó căm hận cậu. Cậu mặc kệ hận nó hận cậu như thế nào, nhưng cậu tin sau này nó sẽ hiểu ra tấm lòng chân thành của mình. Liệu điều đó có quá muộn màng không khi nó chẳng còn thiết tha gì cuộc sống hiện tại.

-Bác đưa bức thư này cho anh Tài dùm con được không?

Dù tò mò nhưng bác vẫn đồng ý vì muốn làm nó vui.

Nhận được thư của nó từ bác, cậu ta bất ngờ không biết trong này viết gì. Vội cảm ơn xong thì hấn xe phong bì ra.

Anh yêu? Có lẽ suốt đời này em sẽ không bao giờ được gọi anh hai từ như thế nữa bởi vì giờ đây em đã không còn thuộc về anh nữa. Anh biết không? Lần đầu mình gặp nhau, em vô cùng căm ghét con người anh. Nhưng không biết thế nào mà em lại yêu anh, một người mà em không ưa tí nào. Chắc có lẽ là “”ghét

của nào trời trao của đó”” anh nhỉ? Chúng ta đã có một thời gian vui vẻ bên nhau. Nhưng nào ngờ, chính anh đã bỏ em mà đi. Khi đó em vô cùng đau khổ, em đã khóc mấy đêm liền.

Đi đâu cũng thấy anh ở đó, phía chẳng trong tâm trí em luôn có hình ảnh của anh. Thời gian đó em sống như người chết, có lẽ anh là tình yêu đầu của em. Người ta nói tình đầu là tình đẹp nhất nhưng cũng dễ tan vỡ và khó quên, em cũng biết rằng anh làm thế là vì em, anh không muốn ba mình làm hại em. Qua lời kể của đứa nhỏ trong quán, em biết anh cũng chẳng tốt hơn em là mấy thậm chí là tồi tệ hơn vì em lúc này có cậu ta bên cạnh. Và rồi cậu ta đã đến, cũng giống như anh, em đã yêu cậu ấy, thậm chí là nhiều hơn cả anh.

Nhưng chính cậu ta đã là người làm hại ông mình, em đã đau khổ, tuyệt vọng khi biết được điều đó. Một lần nữa, anh lại đến bên, anh như người chết đuối vớ được phao. Chính anh đã cho em niềm tin để sống tiếp và cứ tưởng mọi đau khổ sẽ dừng ở đây. Nhưng anh ơi, có lẽ ông trời không muốn chúng ta được hạnh phúc khi bắt em phải xa anh để sống cùng cậu ấy. Chắc anh hận em nhiều lắm đúng không? Nhưng em không thể làm khác được. Hi vọng anh sẽ quên em và kiếm một người khác xứng đáng với anh hơn em. Em biết, quên em với là khó khăn nhưng em tin thời gian sẽ giúp anh làm được. Hãy xem em như là một cơn gió thoảng anh nhé. Quên em, anh mới có hạnh phúc.”

Em

Thiên.

Tái bút: À, em rất thích tiếng nhóc mà anh gọi, hi vọng anh chỉ gọi như thế với mỗi em. Em ích kỉ đúng không anh? Đã nói là quên đi mà lại muốn anh không muốn gọi ai là nhóc. Nhưng tình yêu là vậy đó anh? Khi yêu ai chẳng ích kỉ, em chỉ muốn nói với anh một lần nữa. Quên em đi anh, tìm ai đó hợp với anh hơn. Hi vọng anh sẽ hạnh phúc.

Đọc xong thư nó gửi, hần ngã xuống. Nội dung trong thư này là thế nào? Chẳng lẽ suốt đời này nó với hần không được ở cạnh nhau sao? Cả hai đã vượt qua biết bao nhiêu khó khăn, thế mà bây giờ nó lại nói hần là:” Hi vọng anh sẽ quên em và kiếm một người khác xứng đáng với anh hơn em”. Làm sao mà hần có thể chấp nhận được chuyện này? Thiếu nó thì làm sao mà hần có thể sống được, hần yêu nó hơn cả bản thân mình. Hần nhất định sẽ đòi lại nó từ tay cậu, nhất định là thế.

Sau khi bác về nó bước xuống nhà.

-Con đói bụng quá, nhà còn gì ăn không ạ?

Nghe tiếng nó nói, cậu ngạc nhiên quay lại.

-Em đói rồi hả? Thôi được rồi, để anh kiu người dọn cơm. Quay lại với người phụ nữa đã ngoài tứ tuần, cậu nói.

-Bác dọn cơm lên cho Thiên ăn đi.

-Dạ...

Nói xong bà ta đi một mạch xuống bếp và nhanh chóng một bữa cơm thịnh soạn đã được bày ra trước mặt nó.

Nhìn nó ăn một cách ngon lành như thế làm cho cậu vô cùng vui mừng. Cậu cứ tưởng rằng bác đã thuyết phục được nó nhưng thực sự nó làm vậy là để cố che giấu những chuyện mà mình sắp làm.

-Cậu làm gì nhìn tôi dzữ vậy? Bộ mặt tui dính thức ăn hả?

Bất ngờ hơn, không ngờ nó lại là người mở miệng ra để bắt chuyện với cậu. Không biết bác đã nói gì mà khiến nó thay đổi như vậy. Cậu phải hỏi bí quyết mới được.

-Hả...em nói sao?

-Tui hỏi là, sao anh nhìn tui ghê dzậy? Bộ trên mặt tui có dính thức ăn hả?

-Nhìn em ăn ngon lành khiến anh dzui.

Cười thật tươi cậu trả lời nó. Đã lâu rồi cậu không được cười như thế.

-Bộ chưa thấy tui ăn lần nào hả?

-Thấy nhưng mà em nhịn nguyên hôm qua làm anh lo lắng.

Nghe cậu nó như thế nó thấy xao động, có lẽ bác gái nói đúng. Cậu ta còn rất yêu mình nhưng làm sao mà mình có thể tha thứ cho cậu ta được.

Thấy nó im lặng cậu ta tiếp lời.

-Em biết không, em cứ lạnh lùng với anh làm anh đau lòng lắm. Nhiều lúc anh cảm hận bản thân vì đã gây ra cái chết cho ông em...

Biết mình lỡ lời vì gọi lại nỗi đau có nó nên cậu im lặng.

-Tui cần thời gian để suy nghĩ.

-Em nói thật hả? Dù có chờ suốt cả đời thì anh vẫn chờ, anh hi vọng em sẽ tha thứ cho anh. Ăn xong, nó về phòng, ngồi suy nghĩ lại cuộc đời của mình và nước mắt lại tuôn ra. Sau khi làm xong mọi chuyện, nó gỡ từng viên thuốc ra. Đến khi đã cảm thấy đủ liều để mình có thể về bên kia và nơi này sẽ mãi mãi là kí ức mà thôi. Nó hồi tưởng lại cuộc đời của mình, từ nhỏ đã mất cha mẹ, sống với ông rồi ông cũng mất. Người mình yêu nhất thì lại là kẻ hại chết ông. Cuộc đời nó là một chuỗi đau khổ kế tiếp nhau. Và rồi, giờ đây khi không còn lựa chọn nào khác nó đành phải làm như thế này. Nó nghĩ đây là cái kết tốt nhất của nó, cậu và hân.

Sau một đêm ngon giấc, giờ đây cậu cảm thấy rất khỏe. Vì nó đã chịu nhưng phải suy nghĩ, cậu chấp nhận vì nó còn suy nghĩ là cậu còn cơ hội. Được ở cạnh bên mỗi ngày, cậu hi vọng sẽ càng làm cho nó hiểu ra. Vui miệng huýt sáo một bản nhạc yêu đời cậu bước ra khỏi phòng. Nhưng khi bước đến cửa thì hình như đã dẫm lên cái gì thì phải? Cúi xuống nhặt nó lên cậu thấy đó là một bức thư? “Quái lạ, sao lại có bức thư ở đây nhỉ?”. Tò mò, cậu mở ra xem thử.

“Hiếu thân thương. Khi anh đọc được những dòng chữ này thì có lẽ em không còn trên đời nữa. Người mà em yêu nhất không phải là Tài mà đó chính là anh. Những khi em cô đơn, đau khổ, tuyệt vọng nhất thì anh luôn ở bên. Anh ân cần, chăm sóc anh, lo lắng, an ủi em. Em cứ ngỡ rằng anh là người mà em tin yêu đến suốt cuộc đời. Nhưng nào ngờ anh lại là người đã hại chết ông em? Anh có biết khi nghe được tin đó, em đã mong anh phủ nhận tất cả những gì mà ông nói nhưng không, anh đã chấp nhận. Cái gậy đầu của anh như con dao vô tình đâm vào tim em. Chính những lời chấp nhận của anh đã giết chết tình yêu mà em đã dành cho anh?”

Em biết là anh rất hận ông em, vì ông đã đem đến cho anh nhiều mất mát. Em không biết anh làm thế có đúng hay không? Và nếu em là anh thì em có như anh không? Nhưng giờ đây mọi chuyện đã xảy ra rồi, ông em cũng đã mất.

Đã nhiều lần con tim với lí trí đấu tranh dữ dội. Con tim thì có lí lẽ riêng của mình và lí trí cũng vậy, nhưng lúc nào lí trí cũng chiến thắng. Phải chăng vì em quá thù hận anh hay tình yêu em dành cho anh không đủ lớn để có thể bỏ qua sai lầm cho anh vì dù sao ông em cũng là người có lỗi trước.

Anh có biết rằng, khi đó em đau khổ đến nhường nào không? Khi ông em mất, em còn có anh bên cạnh. Nhưng khi anh lìa xa, thì em một mình nhốt mình trong phòng mà chỉ biết khóc. Khóc vì cảm hận bản thân vì đã yêu anh, khóc vì mình không thể làm gì để trả thù cho ông.

Rồi anh lại bắt những người thân còn lại của em để ép buộc em. Điều đó, chỉ làm em giận anh thêm thôi, vì không muốn họ tổn thương nên em phải đồng ý. Nhưng hôm qua, bác gái đã kể lại cho em biết hết. Và em biết vì quá yêu em anh mới làm vậy.

Khi nghe anh đập cửa phòng tắm, nhìn gương mặt anh lo lắng như thế thì dường như hận thù trong em tan biến mất. Biết anh bỏ ăn, bỏ ngủ vì em, em cảm động lắm. Nhưng em không thể đến với anh, làm sao mà em có thể hạnh phúc bên anh khi chính anh là người đã gây ra cái chết của ông. Em sẽ bị dằn vặt suốt đời, có lẽ đây là cách tốt nhất cho cả anh và em.

Em chết đi, thì sẽ làm anh nhớ đến em suốt đời. Xin anh đừng yêu người khác, em chỉ muốn anh là của riêng em mà thôi. ANh là người mà em đã gửi trọn cả thể xác lẫn tình yêu. Em yêu anh nhiều lắm. Chỉ

mong anh hãy chăm sóc những người thân của em. Anh đừng ngu ngốc mà làm những điều dại dột, nếu không em sẽ không bao giờ tha thứ cho anh. Hãy sống thật tốt anh nhé và sống luôn cho phần của em. Hi vọng anh vẫn mãi luôn nhớ đến em.

Người yêu anh

Thiên.”

Đọc xong lá thư, những sức sống khi nãy dường như biến đâu mất. Nhưng vẫn còn một chút nào đó khiến cậu chạy nhanh đến phòng nó. Lại khóa cửa và cậu phải khó khăn tra từng chìa. Mở cửa ra cậu chạy nhanh vào phòng, nhìn thấy dưới giường hàng tá vỉ thuốc. Vội bế nó lên, chạy ra khỏi cửa đến bên viện với hi vọng có thể cứu sống được. Khi ra cổng thì gặp hấn, thấy cậu bế nó, hấn nhào đến.

-mày làm gì Thiên vậy hả?

Thấy gương mặt trắng bệch của nó càng khiến hấn lo lắng hơn, tức giận nắm cổ áo cậu lại và hét vào

-Nói đi, mày đã làm gì em ấy hả?

-Anh có buông tôi ra không hả? Nếu không thì sẽ không kịp.

Cậu đang rối bời mà gặp tên này, điều cậu mong chờ lúc này nhất là nó có thể tỉnh lại. Thấy vậy, hấn vội buông cậu ra.

Lúc này, hai bác, quần gia và ông đã có mặt. Họ lo sợ, hồi hộp để chờ đợi. Đôi mắt lúc nào cũng hướng vào căn phòng đóng cửa kia. Không kiềm nổi cơn tức, ông quát lên.

-Thằng khốn, mày đã làm gì nó hả? Tại sao nó lại như vậy?

Thấy thế, hai bác vội can ra.

-Bác bình tĩnh đi.

-Sao tôi có thể bình tĩnh được.

Ông hét lên.

-Nhưng bây giờ có đánh cậu ta cũng đâu có được gì. Cậu ta nó thương yêu cháu, sao lại làm thế được. Thiên bị như vậy thì cậu ta cũng đâu muốn.

Cửa phòng mở ra, mọi người chạy đến bên cạnh bác sĩ.

-Bác sĩ, cháu tôi sao rồi.

Ông lên tiếng.

-Xin lỗi chúng ta đã cố gắng hết sức, bệnh nhân đưa vào lâu quá nên...

Rồi ông lắc đầu vì đi tiếp.

Lời nói của bác sĩ như tiếng sét ngang tai, họ mong là mình nghe nhầm nhưng không đó là sự thật. Đến bên giường nó đang nằm, vẫn gương mặt đó, vẫn con người đó nhưng giờ đây đã không thể cười nói, hờn, giận nữa. Mọi người tiến đến bên nó, nắm tay mặc dù đã cố không khóc nhưng không hiểu sao nước mắt lại rơi.

Mới hôm qua, cậu còn thấy nó vui vẻ, ăn cơm nói chuyện cùng nó. và nó còn hứa sẽ suy nghĩ lại nhưng giờ đây nó đã không còn nữa. Nó tính không cho cậu biết suy nghĩ của mình hả?

Hấn không tin vào sự thật, đến bên nó lay nó thật mạnh, hét toáng lên nhưng nó vẫn nó bất động.

Bốn người còn lại đau lòng chua xót, ông nhào đến đánh cậu nhưng cậu không tránh. Tránh để làm gì khi nỗi đau tinh thần không còn biết gì cả, khi mà người mình yêu thương nhất không còn nữa. Mọi người lại can ông, cậu nghĩ tất cả cũng vì cậu nếu cậu không ép buộc nó thì nó đây có như vậy.” Anh đã giết em rồi, Thiên ơi. Huhu”.

Ngày chôn cất nó, mọi người đau xót trong lòng. Họ đang thương tiếc cho con người bất hạnh kia, một con người tốt thể mà lại như thế. Giờ đây, họ đã mất nó thật rồi, sẽ không còn một Băng Thiên hồn nhiên, vui

đùa. Gió thổi, tiếng lá cây trên cành kêu. Phải chăng lá cũng đang khóc cho số phận của nó? Nó đi để lại nỗi khổ cho nhiều người, sẽ đau khổ một thời gian dài nhưng rồi họ sẽ dần tập sống khi không có nó. Gương mặt cười trên ngôi mộ như nhắc nhở tất cả hãy tiếp tục sống vì cuộc đời còn dài đừng bỏ phí. Sau cơn mưa thì trời sẽ có nắng.

HẾT.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thay-giao-18-tuoi>